

ספר הזוהר

מהתנא האלוקי
רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בקה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו מוח לעשות נסים" (הנהגות הרמ"ז דף קעה:)

פרשת אמור

"דף היומי"

מסדר ומחולק כפי ימות השבוע

בספרא דא יפקו מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרות רוח כלל - לקירוב הגאולה ברחמיים

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש סיון שנת תשע"ד לפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

מכתב בעל הסולם:

יודעת נאלמנה, שעצמך לא
 היה לזמן האר"י ז"ל עז
 היום הזה, לי שביין את
 שטת האר"י ז"ל, על שורשו
 וכי והנה ברצון העליון
 יתי, צייתי לעיבור נשמת האר"י ז"ל, לא לפני העשי
 הטובים, אלא ברצון עליון, שנשגב גם לפני עבדתי,
 אלה נבחרתי אנכי אנשמה נפלאה זו, שלא בכה
 בה אצב לעת פטירתו עז היום, ולא אובא אהאריק
 בענין זה לפני שאין צרכי בזה אצבר בנפלאותי".

(מרן בעל "הסולם" זי"ע במכתב משנת תרפ"ו)

תוכן הענינים

קָדַשׁ הוא הסוד של ראשית הכל, ושם ואו לא נמצאת וכיון
 שישראל מקדשים למטה, מתעלה ואו ממטה למעלה שהוא
 סוד שמים העליונים למעלה, ואז נקראת המדרגה העליונה
 קדוש..... טו
 מוֹעֲדֵי ה' מְקַרְאֵי קָדַשׁ הם המועדים והחגים, שמזמנים
 אותם למקום שנקרא קדש..... טז
 אֶלֶּה מוֹעֲדֵי ה' - כל המועדים מתקשרים מלמטה למעלה
 וממעלה למטה ומתאחדים לקשר אחד בקשר המלך... טז
 בשעה שישראל למטה שמחים באותן המועדים, ומשבחים
 שבח להקדוש ברוך הוא עורכים השולחנות ומלבישים
 עצמם בגדי כבוד..... יז
 שלשה הם מזמנים מקדש, ולא יותר, חג המצות, חג
 השבועות וחג הסוכות..... יח
 מתוך אהבה הקב"ה לישראל נתן להם את התורה ואת
 השבת ושקולה שבת נגד כל התורה, ומי ששומר שבת כאלו
 שומר כל התורה..... יח
 ימי החול נקראים כך כי מותרת בהם המלאכה ולכן נקראים
 "קדש"..... יט
 שבת מתעטר בחכמה ובבינה ונתוספה קדושה על קדושתו
 - זה היום הוא שמירת עליונים בתחתונים וכלם שמחים
 בו..... יט
 סעודה שלישית - אם מבטלין אותה, נמצא פגם בסעודות
 המלך..... כ
 מעלת השבת גדולה מהחגים והמועדים וע"כ נקרא קודש
 ולא מקרא קודש..... כא
 זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, הזכירה היא באמצעות היין
 שהוא שמחה של תורה, ויין התורה הוא שמחה של הכל,
 והיין משמח למלך, ומכתיר המלך בכתריו..... כג
 המוציא דיבור קדוש ביום השבת מעורר קדושת מלך עליון
 ונמצאת שמחה למעלה ולמטה, המוציא דיבור חול ביום
 שבת גורם פירוד בין הקב"ה לשכינה..... כג
 אדם הנמצא בתענית בשבת, כל העולם שמחים והוא נעצב,
 ובגלל גילוי שמחת המלך גזר דינו נקרע ואין הדין שורה
 עליו..... כד
 בתענית חלום ביום השבת יש כח גדול שאין ביום אחר כדי
 לקרוע גזר דין של שבעים שנה..... כד
 המתענה בשבת מעורר יוכוח בשמים, על שגרע מעונג
 השבת ופגם בשמחה של מעלה ומטה ובזאת ראוי לעונש,
 זכאי הוא מי שמשלים למטה לעונג עליון ההוא
 כראוי..... כה
 ב"ד ניסן ידוע שישראל בטלו חמץ ושאוּר, ויצאו ונעקרו
 מרשות האחר ונאחזו במצה ולאחר שנימוול ונפרעו
 והתעלו באמונתם, בבחינת ממטיר לחם מן השמים"..... כה
 אין משלימים הלל כל ז' ימים של פסח מאחר ישראל מצד
 עצמם ולא הגיעו לשלמות וטרם קבלו התורה למרות

ארהן הוא ראשון כל הכהנים שבעולם, בו בחר הקב"ה
 מכולם לעשות שלום בעולם..... ה
 הכהן שעומד למטה כעין שלמעלה, צריך להמצא בקדושה
 יותר מכולם..... ה
 עתיד הקב"ה לנקום באדם על חורבן ביהמ"ק וגלות כנסת
 ישראל..... ה
 הכהן הגדול צריך להמצא בשלמות יותר מהכל, מאחר והוא
 עליון מכולם וכל התחתונים כלולים ותלויים בו..... ו
 כהן גדול צריך שיהיה שלם בלי פגם; שלם באבריו בלי
 פגם, שלם בגופו, שלם באשתו..... ז
 כל מי שמוציא זרע לבטלה, אינו זוכה לראות פני השכינה,
 ונקרא רע..... ז
 קדושה העליונה אינה שורה במקום פגום. ולכן הכהן שעומד
 למטה כדמיון שלמעלה, צריך להיות שלם יותר מכולם ולא
 יראה פגום..... ח
 כשנגזר על אדם לעזוב את העולם, מתקנים מקום לנשמתו
 ורוחו בעולמות העליונים, ולנפשות ולרשעים ישנם ג' אופני
 עונש..... ח
 "ובת כהן פי תהיה לאיש זר", זו הנשמה הקדושה שנמשכת
 ממקום עליון ואוי לאותם שלא יודעים להשמר ונופלים
 ליצרם הרע הנשמה הקדושה שנמשכת ממקום עליון
 ונכנסת לתוך סתרו של עץ החיים, אוי לאותם אנשים שלא
 יודעים להשמר, ממשיכים המשכה עם יצרם הרע..... ט
 "ובת כהן פי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה וגו'..... י
 הקב"ה ברא את הנשמה הקדושה (בת כהן) על מנת
 שבעולם הזה תשתלם כדימיון של מעלה ותוליד תולדות
 שלבן ובת ומי שפוגם בזה, פוגע בשלמות השם הקדוש... י
 וכן שְׁמַנְתָּ מִיַּם יְמֹל לְכֶם קֶלֶךְ זָכָר..... יא
 אדם שנשא אשה, והוליד בנים ומלמדם דרכי המלך
 הקדוש, הרי אז הוא אדם שלם..... יא
 לאחר שאדם נימול מתעורר עליו רוח עליון ושכינה שורה
 בו ובזכות תיקון דמי מילה ופריעה מבטיח קיומו בעולם
 הבא כמ"ש "בדמיון חייו"..... יג
 אם האדם עושה פעולה למטה כראוי, כך מעורר הכח
 למעלה כראוי באותה מדה שאדם מודד בה מודדין לו... יג
 דברי הלשון קודש של הקדושה אינם אלא בעשרה לפי
 שלשון הקדוש השכינה מתחברת עמו, ולכן ליחיד אסור
 לאומרו..... יד
 מדוע הקדיש שהוא לשון תרגום אינו נאמר ביחיד? כי משבר
 כח הטומאה ובכך מתעלה כבוד הקב"ה ולכן נאמרת אלא
 בעשרה..... יד
 מצוה לקדש השי"ת בכל יום, להעלות קדושתו מלמטה
 למעלה כמו שהוא קדוש למעלה, עד שתעלה קדושתו
 לאבות ולבנים, וזה הסוד של. "ונקדשתי יתוף קְנִי
 ישְׁרָאֵל"..... יד

הקשים נחלשים ונכנסין למקומם, כך הוא למטה כדמיון
שלמעלה ..... **מ**
זָכְרוּן תְּרוּעָה - ישראל עושים זכרון למטה, במעשה, כדי
שיתעורר ענין כדמיון זה למעלה ..... **מ**
אין דבר נשכח מן המלך, וכסא הדין אינו מוכן ואינו שורה
אלא בחדש השביעי, יום שכל באי עולם נפקדים ..... **מ**
בעל התקוע צריך להיות אדם שלם הידוע דרכי המלך
הקדוש ומבין בכבוד המלך ..... **מא**
לפיכך קורין פרשת יצחק ביום הזה, כי ביום הזה נעקד
יצחק למטה ונתקשר באותו שלמעלה ..... **מא**
צוה הקדוש ברוך הוא לישראל לעשות פעולה, כדי שלא
ישלוט עליהם הדין, ויהיו כולם זכאים בארץ ..... **מב**
וי לאותן שאין משגיחים ואין מסתכלים במעשיהם, שהרי
אצלם עומדים אלו העדים של המלך, ומשגיחים ורואים כל
מה שהם עושים ומדברים ..... **מג**
בשעה שהמקטרג עומד לטעון טענותיו עליהם, צוה הקדוש
ברוך הוא לתקוע בשופר, כדי לעורר רחמים מלמטה
למעלה ..... **מד**
"יָבֵא לוֹ יוֹן וַיִּשֶׁת", זה יין המשומר, יין שהוא משמח את
הלב, סוד עולם הבא ..... **מד**
כיון שישבו בסכות הרי נצולו מן המקטרג, והקדוש ברוך הוא
משמח עם בניו, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם
הבא ..... **מה**
ביום של ראש השנה נתכסית הלבנה ואינה מאירה עד
בעשור לחודש, שכל ישראל חוזרים בתשובה שלמה ... **מה**
ביום הזה כל שמחה וכל הארה וכל ותרנות של כל העולמות
תולה בהאם העליונה, שכל השפעות נמשכות ויוצאות
ממנה ..... **מז**
יום הכפורים מדוע הוא תולה במקום ההוא ולא במדרגה
אחרת ..... **מז**
מצוה זו להתענות ביום הכפורים, להכניע הגוף והנפש בסוד
של ה' ענוים ..... **מח**
לולב ואתרג הדס וערבה, שכולם נאחזים בהשם הקדוש
למעלה, [קנן] ועל כן נצרך לקחת אותם ולעשות בהם עבודה,
כדי לעורר שמחה ההיא שנקשרת בהם ..... **מח**
"פָּרִי עֵץ הָדָר", זה באר של יצחק שהוא היה מהדר לו
להקדוש ברוך הוא, וקרא לו עץ הדר ..... **מט**
זכאים הם ישראל שיודעים דרכי המלך הקדוש, ויודעים
דרכי התורה ללכת בדרכ אמת, לזכות בהם בעולם הזה
ובעולם הבא ..... **נ**
חייך בתי, שעשוע אחת אעשה לך בכל יום שהיא שוה
ככולם ..... **נ**
ז' קולות האלה תולים בדבור הפה בשאר ימי השנה, ועכשו
אין תולים אלא בעשיה, ואנחנו צריכים עשיה ולא דבור, לפי
שבזמן הזה הוכן ברכות לכל השנה ..... **נא**

שהארת המדרגות נמצאת כל הז' ימים, אולם לא
בהתגלות ..... **נב**
"כִּי תֵבֵאוּ אֶל הָאָרֶץ וגו' וַהֲבֵאתֶם אֶת עֹמֵר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם
אֶל הַכֹּהֵן ..... **נכ**
מצוה להקריב קרבן העמר, ומה שלמעלה כך הוא
למטה ..... **נכ**
ישראל במצרים היה ברשות האחר והיו דבקים בטומאה
ולאחר שנימולו נכנסו לקדושה שנקראת ברית ..... **נכ**
בליל שבועות האדם צריך ללמוד תורה שבכתב ותורה
שבע"פ כעין הזווג של מעלה, בין הקב"ה והשכינה ..... **נט**
מי הוא פועל צדק, אלא, אלה המתקנים להשכינה
בתכשיטה בבגדיה ובעטרותיה, וכל אחד פועל צדק
נקרא ..... **ל**
כל לומדי התורה בליל שבועות הם בבחינת תכשיטי
ושושביני הכלה שהיא השכינה הקדושה, והם מתקנים
ומשמחים אותה ובאים למחרת לחופתה עם הקב"ה, והם
נרשמים בספר הזכרון ומתברכים ב-70 ברכות ..... **לא**
בפסח ובסוכות יש ז' ימים, ובשבועות רק יום אחד, כדי
לפרש שבחם של ישראל, כי עץ חיים למחזיקים בה, וזה עץ
שנקרא אחד, כי הכל נקשר בו ..... **לא**
בעץ נאחזים ענפים עלים וקליפות ודינים בכל הצדדים, ולכן
העץ מכפר על יצר הרע שהוא בפנימיות האדם ..... **לב**
שני מיני לחם אכלו ישראל, כשיצאו ממצרים אכלו מצה
לחם עוני ואחד ובמדבר לחם מן השמים ..... **לב**
מצוה לספור ספירת העומר כי אע"פ שישראל נטהרו לעשות
הפסח ויצאו מהטומאה לא היו שלמים וטהורים, ולכן
בספירה ע"י הדיבור בהבל הפה, מושכים חסדים ונטהרים
עד ליום החמישים של קבלת התורה ..... **לג**
שתי הלחם מרמזות על שתי השכינות שלמעלה ושלמטה
שמתחברות יחד, וכנגדן שתי לחם בשבת ..... **לד**
בכל יום טוב, נצרך תוספות שהם קרבנות המוספים, ומתנות
שהן מתנות כהונה ..... **לה**
ראש השנה מתעורר הדין בעולם, כל העולם בדין העליונים
והחתונים ..... **לה**
שמחת האדם מושכת אליו שמחה אחרת עליונה, כמו כן זה
העולם התחתון, כדמיון שהוא מעורר כך נמשך עליו
למעלה ..... **לו**
זכאים הם ישראל שהקב"ה קרב אותם אליו מכל האומות
ועכו"מ ..... **לז**
בדבור ובמעשה נצרך להראות ולעורר ענינים נסתרים ... **לז**
כאשר נתעורר השופר ואנשים חוזרים בתשובה מחטאיהם,
מתעוררים הרחמים בשמים ונסתלק הדין ..... **לח**
על סדרי תקיעה בשופר צריך לכוון הלב והמחשבה באותן
הקולות ולחזור בתשובה לפני רבונם ..... **לט**
ג' ספרים נפתחים ביום ר"ה, וכמו שרחמים נתעורר והדינים

לפי שאתרג דומה ללב תקנו שיהיה בצד שמאל, והאדם שנוטל שניהם הוא עמוד האמצעי, לולב בימינו ואתרג בשמאלו. **נז**.....

מי שהוא בסוד האמונה ומזרע וגזע ישראל ישבו בסכות. **נח**.....

כל מנורות העליונות כולן הן מנורות להדליק בהן שמן המשחה העליון. **נח**.....

מי שאומר שאין נצרך מעשה או דבור בכל ענין, להוציאם לפועל ולעשות בהם קול תצא רוחו. **נח**.....

על ידי הכהן מאירים הנרות בכל, לשמוח בשמחה ולהשפיע שמחה בכל הצדדים בכח הדלקת הנרות, שתהיה נמצאת שמחה בכל הצדדים. **נט**.....

כל מי שבא מן זרע מזהוהם לבסוף נתפרסם לפני הכל. **נט**.....

"וַיָּבִיאוּ אֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה", מפני מה אל משה, כיון שראה אותו משה מידי, וינוחוהו במשמרה, והאב והבן נפלו בידי משה. **ס**.....

באות אחת קטנה תלויים אלף אלפים ורובו רבבות עולמות הנכספים. **ס**.....

באות אחת קטנה תלויים אלף אלפים ורובו רבבות עולמות הנכספים. **ס**.....

"וַיַּעַץ הַדְּעִת טוֹב נָרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ" הרי מלך העליון למען רחם על מעשי ידיו הזהירו. **סא**.....

בשמחה הזאת אין נמצאים עם המלך אלא ישראל בלבדם, ומי שיושב עם המלך ומשתעשע עמו בלבדו, כל מה שהוא רוצה מבקש והמלך נותן לו. **נב**.....

ג' מתנות עליונות נזדמנו לישראל על ידי משה אהרן ומרים, מן בזכות משה, ענני כבוד בזכות אהרן, באר בזכות מרים, וכולם נאחזים למעלה. **נג**.....

מפני מה זכה אהרן לזה, לפי שהוא המקשר להעננים, והוא מקשר כל יום ויום לכולם ביחד ומתברכים כולם על ידו. **נג**.....

צריך האדם לשמוח בכל יום ויום בפנים מאירים עם האורחים האלו השוכנים עמו. **נה**.....

אל יאמר האיש, אני אכל ואשתה ואשבע תחלה, ומה שישאר אתן לעניים, אלא ראשית הכל להאורחים יכבד, ואם הוא משמח להאורחים ומשביעם הקדוש ברוך הוא שמח עמו. **נה**.....

כל כלי זיון של המלך וכל מלחמות המלך בידי דוד נפקדו. **נו**.....

מתוך האהבה שאוהב הקדוש ברוך הוא לבניו רוצה שכולם יהיו אוהבים שלהם. **נו**.....

כמו שהקדוש ברוך הוא לוקח את ישראל בימים האלה ושמח בהם, כן גם ישראל לוקחים לו להקדוש ברוך הוא שיהיה לחלקם ומשמחים בו. **נז**.....

 סְפָר תּוֹרַת הַזֶּהָר תְּרַגּוּם הַזֶּהָר בְּלָשׁוֹן הַקִּדְּשׁ בְּרַךְ יַח <p style="text-align: center;">❖</p> תְּקוּנֵי הַזֶּהָר <p style="text-align: center;">חֶלֶק</p> <p style="text-align: center;">ב'</p> <p style="text-align: center;">❖</p> <hr/> 448 עמודים <div style="text-align: center;">18</div> 	 סְפָר תּוֹרַת הַזֶּהָר תְּרַגּוּם הַזֶּהָר בְּלָשׁוֹן הַקִּדְּשׁ בְּרַךְ יָז <p style="text-align: center;">❖</p> תְּקוּנֵי הַזֶּהָר <p style="text-align: center;">חֶלֶק</p> <p style="text-align: center;">א'</p> <p style="text-align: center;">❖</p> <hr/> 512 עמודים <div style="text-align: center;">17</div> 	 סְפָר תּוֹרַת הַזֶּהָר תְּרַגּוּם הַזֶּהָר בְּלָשׁוֹן הַקִּדְּשׁ בְּרַךְ מֵז זֶהָר חֲדָשׁ <p style="text-align: center;">שִׁיר</p> <p style="text-align: center;">הַשִּׁירִים</p> <p style="text-align: center;">רוֹת</p> <p style="text-align: center;">אִיכָה</p> <p style="text-align: center;">תִּיקוּנֵי</p> <p style="text-align: center;">זוֹהַר חֲדָשׁ</p> <hr/> 556 עמודים <div style="text-align: center;">16</div> 	 סְפָר תּוֹרַת הַזֶּהָר תְּרַגּוּם הַזֶּהָר בְּלָשׁוֹן הַקִּדְּשׁ בְּרַךְ מִז זֶהָר חֲדָשׁ <p style="text-align: center;">צו</p> <p style="text-align: center;">אֲחֵרִי</p> <p style="text-align: center;">בְּהַר</p> <p style="text-align: center;">נִשְׂאָה</p> <p style="text-align: center;">חֻקֹּת</p> <p style="text-align: center;">בִּלְקָה</p> <p style="text-align: center;">מִטּוֹת</p> <p style="text-align: center;">כִּי תִצְאָה</p> <p style="text-align: center;">כִּי תִבּוֹא</p> <hr/> 528 עמודים <div style="text-align: center;">15</div> 	 סְפָר תּוֹרַת הַזֶּהָר תְּרַגּוּם הַזֶּהָר בְּלָשׁוֹן הַקִּדְּשׁ בְּרַךְ יָד זֶהָר חֲדָשׁ <p style="text-align: center;">בְּרֵאשִׁית</p> <p style="text-align: center;">נַח-לֶךְ</p> <p style="text-align: center;">וִירָא</p> <p style="text-align: center;">תּוֹלְדוֹת</p> <p style="text-align: center;">וַיִּצְאָה</p> <p style="text-align: center;">וַיִּשְׁבֶּה</p> <p style="text-align: center;">בְּשִׁלְחָה</p> <p style="text-align: center;">יִתְרוֹ</p> <p style="text-align: center;">תְּרוּמָה</p> <p style="text-align: center;">כִּי תִשָּׂא</p> <hr/> 592 עמודים <div style="text-align: center;">14</div> 	 סְפָר תּוֹרַת הַזֶּהָר תְּרַגּוּם הַזֶּהָר בְּלָשׁוֹן הַקִּדְּשׁ בְּרַךְ יָג <p style="text-align: center;">❖</p> וַאֲתַחֲנֶנּוּ עֵקֶב שׁוֹפְטִים כִּי תִצְאָה וַיִּלַּךְ הָאֲזִינוּ <p style="text-align: center;">❖</p> <hr/> 320 עמודים <div style="text-align: center;">13</div>
---	---	---	--	--	--

פרשת אמור

זוהר חלק ג דף פח עמוד א

**אהרן הוא ראשון כל הכהנים שבעולם,
בו בחר הקב"ה מכולם לעשות שלום בעולם**

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים וגו'". אמר רבי יוסי, מה ענין לזה אחר זה, שכתוב למעלה: "וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בָּהֶם אוֹב אוֹ יִדְעֲנֵי מוֹת יִמָּתוּ", ונסמך לו, "אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים". אלא כיון שהזהיר להם לישראל לקדש אותם בכל, הזהיר להם לכהנים לקדשם, וכן ללוים. לכהנים מניין, שכתוב: "אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים", ללוים מניין, שכתוב: "וְאֶל הַלְוִיִּם תִּדְבַּר וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם" (במדבר יח, כו), בשביל שיהיו נמצאים כולם [צדיקים] קדושים וטהורים. "אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן", למה נכתב כאן בני אהרן, האם לא ידענו שבני אהרן הם. אלא בני אהרן ולא בני לוי, כי אהרן הוא ראשון כל הכהנים שבעולם, שבו בחר הקדוש ברוך הוא מכולם בשביל לעשות שלום בעולם. ולפי שאהרן דרכיו העלוהו לזה, שכל ימיו של אהרן היה עמל להרבות שלום בעולם. ולבעבור שכך דרכו, העלה אותו הקדוש ברוך הוא לזה שיביא שלום בפמליא של מעלה, ולפיכך כתוב: "אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן".

זוהר חלק ג דף פח עמוד ב

הכהן שעומד למטה כעין שלמעלה, צריך להמצא בקדושה יותר מכולם.

רבי יצחק אמר, "אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים", בלחש, כמו שכל עבודת הכהנים בלחש כך האמירה להם בלחש. "אָמַר" "וְאָמַרְתָּ", פעם אחד ושני פעמים, להזהירם על קדושתם בשביל שלא יטמאו, כי מי שמשמש במקום קדוש צריך להמצא קדוש בכל, ... הכהן שעומד למטה כעין שלמעלה, צריך להמצא בקדושה יותר מכולם. "לְנַפְשׁ לֹא יִטְמָא", כי גוף בלי רוח טמא הוא, ושורה עליו רוח הטומאה, שהרי תשוקת רוחות הטומאה היא לגופות ישראל, לפי שהורק מהם הרוח הקדוש, ובכלי של קדושה באים להתחבר. והכהנים שהם קדושים קדושה על קדושה, אין צריכים להטמא כלל, לפי שכתוב: "כִּי נִזְרָ אֱלֹהֵיוֹ עַל רֵאשׁוֹ" (במדבר ז, ט), וכתוב: "כִּי [נִזְרָ] שְׁמֹן מִשְׁחַת אֱלֹהֵיוֹ עָלָיו אָנִי ה'", והוא עומד למטה כעין שלמעלה.

זוהר חלק ג דף פט עמוד א

עתידי הקב"ה לנקום באדום על חורבן ביהמ"ק וגלות כנסת ישראל

"וְלֹאֲחַתּוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוּבָה אֲלָיו וגו'". רבי אבא פתח, "מִי זֶה בָּא מֵאֲדוֹם חֲמוּץ בְּגָדִים מִבְּצֻרָה וגו'" (ישעיה סג, א), "מִי זֶה בָּא מֵאֲדוֹם", עתידי הקדוש ברוך הוא ללבוש בגדי נקמה על אדום, שהחריבו ביתו ושרפו היכלו והגלו לכנסת ישראל בין האומות, ויעשה

בהם נקמת עולם עד שְׁיִמְצָאוּ כל ההרים שבעולם מלאים מהרוגי העמים, ולקרוא כל עוף השמים עליהם, וכל חיות השדה יזונו מהם שנים עשר חודש, ועופות השמים שבע שנים, עד שלא תוכל הארץ לסבול באשם, זהו שכתוב: "כִּי זָבַח לַה' בְּבַצְרָה וְטִבַּח גְּדוֹל בְּאַרְץ אֲדוֹם" (ישעיהו לד, 1). עד שאותן הבגדים יתגאלו, זהו שכתוב: "וְכָל מַלְבוּשֵׁי אַגָּלְתִּי" (ישעיהו סג, 1) ... וכל כך למה, שכתוב: "וְלֹאֲחַתּוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוּבָה אֵלָיו אֲשֶׁר לֹא הִיְתָה לְאִישׁ", שאין היא חלקו של עשו, ולא היתה בגורלו של זה שכתוב בו: "אִישׁ יִדַע צִיד אִישׁ שׂוֹדָה" (בראשית כה, כז), "לָהּ יִטְמָא" באותן בגדי נקמה שעתיד להטמא בין אותן החילות. שכתוב בו: "לָהּ יִטְמָא", בעבורה, לפי שהיא שוכבת לעפר, והוא מבקש להקימה, כמו שכתוב: "קוֹמֵי אוּרֵי כִּי בָא אוֹרְךָ" (ישעיהו ס, א).

"לֹא יִקְרָחָה קְרָחָה בְּרֵאשֶׁם". אמר רבי יוסי, "לֹא יִקְרָחָה" בהא, מה הטעם, אלא שמן העליון ההוא, שהוא שמן משחת קודש, המשלים לכל שבעת הימים^[א], כמו שנתבאר בכתוב: "כִּי שִׁבְעַת יָמִים יִמְלֵא אֶת יַדְכֶם" (ויקרא ח, לג), שמן העליון ההוא יוסר ממנו ויקרח אם הוא יפגם ראשו, לפי שראש אותו הכהן העליון הוא שמן העליון^[ב].

ועל כן, לא נצרך לו לכהן שלמטה להראות בו בעצמו פגם כלל, ולפיכך כתוב בהא...

זוהר חלק ג דף פט עמוד ב

הכהן הגדול צריך להמצא בשלמות יותר מהכל, מאחר והוא עליון מכולם וכל התחתונים כלולים ותלויים בו

ובוא וראה, כתוב: "כִּי שִׁבְעַת יָמִים יִמְלֵא אֶת יַדְכֶם", איזה שבעת ימים. הרי נתבאר שהמקום העליון ההוא, שהוא כולל כל ששה האחרים נקרא שבעת ימים^[א], ונקרא תשובה... ולפי שהכהן מתעטר באותה השבע שנקרא 'שִׁבְעַת יָמִים', אם פוגם ראשו, 'שִׁבְעָה' ההוא שהוא כולל כולם, תקריח ממנו כל קדושת כולם השורה עליו, ועל כן הוזהרו שלא יקרחו קרחה בראשם, להמצא פגומים מהכל. ולפיכך צריך הכהן להמצא בשלמות יותר מהכל, כל שכן זה שהוא עליון מכולם [היינו הכהן הגדול].

אמר רבי אבא, כאן בה"א התחתונה, כאן בה"א העליונה. כהן גדול שהוא עליון מכולם בה"א העליונה^[ג] שכתוב: "אֲשֶׁר יוֹצֵק עַל רֵאשׁוֹ שְׁמֹן הַמִּשְׁחָה וּמִלֵּא אֶת יָדָיו וְגו'", "וּמִלֵּא אֶת יָדָיו", שכתוב: "שִׁבְעַת יָמִים יִמְלֵא אֶת יַדְכֶם"^[ד]. כהן אחר בה"א התחתונה, שכתוב: "לֹא יִקְרָחָה קְרָחָה בְּרֵאשֶׁם", וכתוב אחריו: "וְלֹא יַחְלְלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם", וזה שם הוא ידוע^[ה]. ולפיכך כתוב: "וְהִפְחֵן הַגְּדוֹל מֵאֲחֵיו אֲשֶׁר יוֹצֵק עַל רֵאשׁוֹ שְׁמֹן הַמִּשְׁחָה וּמִלֵּא אֶת יָדָיו לְלִבֵּשׁ אֶת הַבְּגָדִים", כמו שאמרנו, ולפי שהוא קדוש כדמיון שלמעלה כתוב בו: "וּמִן

זיו הזוהר

תשובה עד"ר הכתוב ולבבו יבין ושב ורפא לו.
ד. דעת רבי אבא לחלק בין כהן גדול ובין כהן הדיוט, שכהן גדול פוגם בה"א העליונה שהיא בינה, וכהן הדיוט פוגם בה"א התחתונה שהיא מלכות.
ה. זה מרמז שכהן גדול נשפע מהבינה שנקראת שבעת הימים כנזכר לעיל. **ו.** סתם שם מרמז על ספירת מלכות.

א. זה עולם הבינה ששרשו ה' הראשונה מן השם הוי"ה ב"ה שנקראת אם הבנים, כי זה העולם משלים בשפע לשבעת הימים, היינו לז' הספירות מן חסד עד מלכות. **ב.** כהן העליון זו ספירת החסד, וראשו היינו ספירת הבינה. **ג.** בינה היא הכולל לשש הספירות שאחריה מן חסד עד מלכות, כי מלכות היא ועלם שלם בפני עצמו, ובינה היא

הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא... ובוא וראה, כהן הגדול נצרך להתראות בפנים יפות, בפנים מאירות, בשמחה יותר מהכל, ואין ראוי שִׁיִּרְאָה בו עצבות ורוגז, אלא הכל כדמיון שלמעלה. אשרי חלקו שעליו כתוב: **"אֲנִי חִלְקֶךָ וְנַחֲלָתְךָ"** (במדבר יח, כ), וכתוב: **"ה' הוא נַחֲלָתוֹ"** (דברים י, ט), ועל כן צריך להתראות שלם בכל, בגופו ובבגדיו, שלא יפגם עצמו כלל כמו שנאמר.

רעיא מהימנא חלק ג דף פט עמוד ב

כהן גדול צריך שיהיה שלם בלי פגם; שלם באבריו בלי פגם, שלם בגופו, שלם באשתו

"כִּי אִם בְּתוּלָה מֵעַמּוּי יִקַּח אִשָּׁה". פתח רועה הנאמן ואמר, מצוה זו שיקח כהן הגדול בתולה, זהו שכתוב: **"אֶלְמִנָּה וְגִרוּשָׁה וְחַלְלָה זֶנְהָ אֵת אֱלֹהֵי לֹא יִקַּח כִּי אִם בְּתוּלָה מֵעַמּוּי יִקַּח אִשָּׁה"**. ומפני מה נצרך שלא יקח אלא בתולה בלי פגם, אלא אשה היא כוס של ברכה, טְעֻמוֹ, פְּגָמוֹ. והכהן המקריב קרבנות לפני ה' צריך שיהיה שלם בלי פגם; שלם באבריו בלי פגם, כי מומין פוסלים בכהנים, שלם בגופו, שלם באשתו, לקיים בו, **"כִּלְכֹּךְ יִפָּה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ"** (שיר השירים ד, ז). שהקרבן הוא מנחה, וצריכים ישראל לשלח המנחה שלהם לַמֶּלֶךְ על ידי אדם שלם, שזהו ההיפוך מן צד הטומאה, שהרי ביד איש עתי פגום היו שולחים לו המנחה, ככתוב: **"גֹּזֶרֶל אָחַד לָהּ וְגֹזֶרֶל אָחַד לְעֵזְאוֹל"**, כי אלהים אחרים כולם פגומים הם. [עד כאן רעיא מהימנא].

זוהר חלק ג דף צ עמוד א

כל מי שמוציא זרע לבטלה, אינו זוכה לראות פני השכינה, ונקרא רע

"וְלֹא יַחַלֵּל זֵרְעוֹ בְּעַמּוּי כִּי אֲנִי ה' מִקְדָּשׁוֹ". בוא וראה, כל מי שמוציא זרע לבטלה, אינו זוכה לראות פני השכינה, ונקרא רע, שכתוב: **"כִּי לֹא אֵל חֶפֶץ רִשְׁעֵי אֲתָה לֹא יִגְרָךְ רַע"** (תהלים ה, ה), זה מי שמוציא זרעו בידו, או באשה אחרת שאינה כשרה. ואפשר תאמר, שאם מוציא זרעו באשתו שאינה ראויה להתעבר, גם כן כך, לא, אלא כמו שאמרנו. ועל כן, יבקש האדם מהקדוש ברוך הוא שיזמין לו אשה כשרה שלא יפגום זרעו. כי מי שמוציא זרעו באשה שאינה פוגם לו לזרעו, וי למי שפוגם זרעו.

ואם בשאר אנשים כך, בכהן שעומד למטה כדמיון שלמעלה בקדושה העליונה, על אחת כמה וכמה. 'בְּעַמּוּי', מהו 'בעמיו', שהרי כתוב למעלה: "אֶלְמִנָּה וְגִרוּשָׁה וְחַלְלָה זֶנְהָ אֵת אֱלֹהֵי לֹא יִקַּח", וכתוב: "וְלֹא יַחַלֵּל זֵרְעוֹ בְּעַמּוּי", 'בְּהֵם' צריך לומר, מהו 'בעמיו'. אלא שדבר זה בזיון בעמיו, פגם בעמיו. ועל כן כתוב: "כִּי אִם בְּתוּלָה מֵעַמּוּי יִקַּח אִשָּׁה", מעמיו ודאי, הכל כדמיון שלמעלה^[1].

"כִּי אֲנִי ה' מִקְדָּשׁוֹ", מהו מקדשו, אלא אני הוא זה המקדשו בכל יום, ולפיכך אל יפגם זרעו, ולא ימצא בו פגם, שהרי, **"אֲנִי ה' מִקְדָּשׁוֹ"**, שאני רוצה לקדש לו, שימצא קדוש בכל, שהקדוש ישתמש על ידי קדוש. בוא וראה, הקדוש ברוך הוא ישתמש על ידי הכהן, וצריך להמצא קדוש כשבא לשמש, ולבעבור שהקדוש ברוך הוא ישתמש על ידי הכהן שהוא

זוהר חלק ג דף צ עמוד א

ז. פירוש, שמדת המלכות נקראת בתולת ישראל ועליה כתוב גן נעול אחותי כלה.

קדוש, ישתמש הכהן על ידי טהור שהתקדש בטהרתו, ומי הוא, זה הלוי. וכמו כן איש אחר ישתמש על ידי טהור אחר^[ח], כדי שיהיו נמצאים כולם בקדושה לשמש להקדוש ברוך הוא. זכאים הם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, שעליהם כתוב: **"וְאָבְדַל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי"**, כמה נבדלים ישראל מכולם בקדושה לשמש להקדוש ברוך הוא, זהו שכתוב: **"וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'"**.

זוהר חלק ג דף צ עמוד ב

קדושה העליונה אינה שורה במקום פגום. ולכן הכהן שעומד למטה כדמיון שלמעלה, צריך להיות שלם יותר מכולם ולא יראה פגום

"דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר אִישׁ מִזֶּרְעֶךָ לְדֹרְתָם אֲשֶׁר יְהִי בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב וּגו'". רבי יצחק אמר, לפי שהוא פגום, ומי שהוא פגום אינו ראוי לשמש בקודש. והרי ביארו, שהאיש שנמצא פגום, אין שורה עליו קדושת האמונה, וזה הפגם מעיד עליו, כל שכן הכהן שצריך להמצא שלם, שהוא בעל האמונה יותר מכולם.

אמר רבי אלעזר... בוא וראה, הקדוש ברוך הוא אמר: "כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב", שהרי קדושה העליונה אינה שורה במקום פגום...

כנסת ישראל נקראת שלם, כמו שכתוב: "וּמִלְפֵי צֶדֶק מְלֶךְ שְׁלָם" (בראשית יד, יח), וכתוב: **"וַיְהִי בְשָׁלֹם טוֹכוֹ"** (תהלים עו, ג), ולפיכך אין השכונה שורה אלא במקום שלם, ועל כן, **"כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב"**. כדמיון זה, קרבן אשר בו מום לא יקרב, מה הטעם, שכתוב: **"כִּי לֹא לְרִצּוֹן יְהִי לָכֶם"**.

ואם תשאל, הרי הקדוש ברוך הוא אינו שורה אלא במקום שבור בכלי שבור, שכתוב: "וְאֵת דְּכָא וְשִׁפְל רִוַּח" (ישעיהו נז, טו). מקום זה הוא שלם יותר מהכל, לפי שמשפיל עצמו להשרות עליו גאות שעל הכל, גאות העליונה, וזו היא שלמות. אבל לא כתוב: 'ואת עור ושבור וחרום ושרוע', אלא: **"וְאֵת דְּכָא וְשִׁפְל רִוַּח"**, מי שמשפיל עצמו, הקדוש ברוך הוא זוקף אותו.

ולפיכך, הכהן שעומד למטה כדמיון שלמעלה, צריך להיות שלם יותר מכולם, ולא יִרְאֶה פגום, ועל כן הזהיר להם לכהנים: "אִישׁ מִזֶּרְעֶךָ לְדֹרְתָם אֲשֶׁר יְהִי בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב לְהִקְרִיב וּגו'".

זוהר חלק ב פרשת תרומה דף קע

כשנגזר על אדם לעזוב את העולם, מתקנים מקום לנשמתו ורוחו בעולמות העליונים, ולנפשות ולרשעים ישנם ג' אופני עונש

"אָמַר אֱלֹהִים לְדֹרְתֵיכֶם כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִקְרַב וּגו' וּטְמֵאתוּ עֲלֵיו וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מִלְפָּנַי". אמר רבי יצחק, מהו מלפני, אלא זה עולם הבא, העולם שכל החיים קימים שם^[ט], דבר אחר, זה הציניור העליון, נהר שמימיו אין נפסקים לעולם^[י], והכל אחד, שזה הוא השואב כל עדונים של עולם הבא^[יא] ומאותן עדונים העליונים תכרת נפש הזאת מהמקום

זוהר חלק ב פרשת אמור יום א' * דף היומי * זוהר תורה

ח. כל איש הנוטל ידיו על ידי איש אחר יהיה לעולם המלכות. יא. פירוש, שהשפע הבאה

שאותו נועם ה' שם, וזהו מלפני, (שם קמב:) רבי אבא אמר, הרי ביארנו, שכאשר נגזר על האדם שיגרע מזה העולם, מאותה שעה והלאה מתקנים מקום לנשמת האדם ההוא במקום עליון, ומקום להרוח שלו בגן העדן, ומקום לנפשו שתנוח ותתענג בזמן שמשוטטת והולכת בעולם הזה, ובשבתים וראשי חודשים ומועדים עולים למעלה הרוח והנפש להתענג מעדונים העליונים, ולנפשות הרשעים ג' אופני עונש יש להם, יש נפש שאין לה מנוחה, ויש נפש שתכלה ותכרת עם הגוף, ויש נפש שאינה נכרתת עם הגוף, רק נכרתת ממקום העליון, נפש שאין לה מנוחה, זו היא שכתוב בה: **"וְאֵת נַפְשׁ אִיבֶיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקְּלַע"** (שמואל א' כה, כט), זו היא ההולכת ומשוטטת ומתגלגלת בכל העולם^[ב] ואין לה מנוחה כלל יומם ולילה, וזה הוא עונש הגדול מהכל, נפש הנכרתת עם הגוף, זו היא שכתוב בה: **"וְהִכְרַתִּי אֶתְּהָ מִקְרֵב עִמָּה"**, ולזאת אין נשאר לה זכר כלל, נפש שאינה נכרתת עם הגוף רק שנכרתת ממקום העליון, זו היא שכתוב בה: **"וְיִנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מִלְּפָנַי אֲנִי ה'",** מהו מלפני, שלא ישרה עליה הרוח, וכאשר הרוח אינו שורה עליה, אין לה התחברות כלל במה שלמעלה, ואינה יודעת כלל מאותן הענינים של העולם ההוא, וזאת היא נפש כנפש הבהמה:

זוהר חלק ב פרשת משפטים דף צה

"וַבַּת כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר", זו הנשמה הקדושה שנמשכת ממקום עליון ואוי לאותם שלא יודעים להשמר ונופלים ליצרים הרע
הנשמה הקדושה שנמשכת ממקום עליון ונכנסת לתוך סתרו של עץ החיים, אוי לאותם אנשים שלא יודעים להשמר, ממשיכים המשכה עם יצרים הרע

"וַבַּת כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר היא בְּתָרוּמַת הַקִּדְשִׁים לא תאכל". פתח זקן ההוא ואמר, דברי התורה ענינים נסתרים הם, והרבה הם עניני חכמה הנסתרים בכל דבור ודבור של התורה, ומובנים הם אצל החכמים היודעים דרכי התורה, כמו שיש כהן גדול וסגן וכהן סתם ואיש כהן, כך יש נשמה ורוח ונפש וגוף, **"וַבַּת כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר"**, זו הנשמה הקדושה שנמשכת ממקום עליון ונכנסת לתוך סתרו של עץ החיים, וכאשר רוחו של הכהן העליון מנשב ונותן נשמות בעץ הזה, פורחות משם אותן הנשמות ונכנסות באוצר אחד, וי לעולם שאין יודעים האנשים להשמר, שהם ממשיכים המשכה עם יצרים הרע שהוא איש זר,^[ג] ובת כהן הזאת פרוחת למטה ומוצאת הבנין שלה באיש זר, ולפי שהוא רצון רבונה נכנסת שם ונכפפת ואין יכולה לשלט^[ד] ואין יכולה להשתלם בעולם הזה, כאשר תצא מזה העולם היא בתרומת הקדשים לא תאכל כשאר כל הנשמות הנשתלמות בעולם הזה, עוד יש לרמזו במקרא זה, **"וַבַּת כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר"**, עלובה היא הנשמה הקדושה כי תהיה לאיש זר, כאשר נמשכת על הגר שנתגייר, ופורחת עליו מגן העדן בדרך נסתר על הבנין

זיו הזוהר

מעולם הבינה נאספת להיסוד וממנו להמלכות. **יג.** זר מן הקדושה כי נבנה בכח אל נכר שהוא **יב.** ולפעמים מתגלגלת בגוף של בריה נמוכה כח הטומאה. **יד.** אין לה שליטה לסרב ושפלה שלא ממין האנושי עד סם עונשה. ולהשתמט.

שנבנה מערלה טמאה, זו היא שהיתה לאיש זר. והיא בתרומת הקדשים לא תאכל, עד שיעשה בה הקדוש ברוך הוא מה שנצרך לעשות.

זוהר חלק ב פרשת משפטים קא עמוד א

”וַבַּת כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה אֱלֻמְנָה וְגִרוּשָׁה וְזָרַע אֵין לָהּ וּגו’

”וַבַּת כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה אֱלֻמְנָה וְגִרוּשָׁה וְזָרַע אֵין לָהּ וּגו’. אמר הזקן ההוא, בת כהן, הרי ביארנו ענין זה^[טו], אלמנה, מן הגוף הראשון ההוא, וגרושה שאינה נכנסת דרך פרוכת המלך^[טז] ונדחית מהעולם של בחינת זכר, לפי שלא העמיד תולדות להרבות בעולם, וכל אותן שאין קימות בהעולם של בחינת זכר אין להן חלק בו, הוא השתמט ועקר עצמו מהעולם של בחינת זכר, לכך אין לו חלק בו, ועל כן היא גרושה, **”וְזָרַע אֵין לָהּ”**, שאם היה לה זרע לא היתה נעקרה ממנו לרדת להעולם של בחינת נקבה, **”וְיִשְׁבָּה אֶל בֵּית אָבִיהָ”**, איזה בית אביה, זה העולם של בחינת נקבה, שאותו העולם בית אביה נקרא^[יז] ואותה הנקבה שהיתה מזומנת לו להשתמש בה נהפכת, הוא יורד למטה ונקבה ההיא עולה למעלה, כנעוריה, כאותו הזמן שכתוב: **”אֲנִי הַיּוֹם יִלְדֶּתִיךָ”** (תהלים ב, ז), ילדתיך ודאי, ישוב לימי עלומיו כמו שהיה משלש עשרה שנה ומעלה^[יח], אם תזכה להתתקן^[יט] הואיל ושבה אל בית אביה מלחם אביה תאכל, תתענג מענג ההוא של העולם שהוא בחינת נקבה, שאוכלים לחם אבירים היורד מלמעלה, אבל להסתכל וליהנות ממה שנהנים שאר הצדיקים בל תוכל, לפי שהיה זר לשם, ועל כן, אל תאכל קדש, אבל תאכל תרומה שהיא בהעולם של בחינת נקבה^[כ] וכיון שהיא מהעולם של בחינת נקבה אל תאכלנו אלא בלילה, שכתוב: **”וַיָּבֵא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחַר יֹאכֵל מִן הַקֹּדְשִׁים כִּי לַחֲמוֹ הוּא”**, שהרי קדש שהוא מהעולם של בחינת זכר אינו נאכל אלא ביום. וכאשר הרוחות פוקדים באותן זמנים הידועים שפוקדים לבתי הקברות, הם אין פוקדים, שהרי לא זכו להעולם של קדש, שכתוב: **”וְכָל זָר לֹא יֹאכֵל קֹדֶשׁ”**, ואם לא זכה רוח ההוא להתתקן כראוי כאשר חזר בגלגול^[כא] אז אפילו במקום ההוא של תרומה אינו אוכל, וזר נקרא אפילו לעולם התחתון ואינו אוכל שם.

זוהר חלק ג פרשת ויקרא דף ז עמוד א

הקב”ה ברא את הנשמה הקדושה (בת כהן) על מנת שבעולם הזה תשתלם כדימיון של מעלה ותוליד תולדות שלבן ובת ומי שפוגם בזה, פוגע בשלמות השם הקדוש

רבי אבא אמר, ”וַבַּת כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה אֱלֻמְנָה וְגִרוּשָׁה וְזָרַע אֵין לָהּ וּגו’. אשרי חלקם של ישראל מכל העמים עובדי כוכבים ומזלות, שהרי **כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא בראו אלא בשביל ישראל**, לבעבור שיקבלו התורה בהר סיני, ויטהרו בכל, ויהיו נמצאים זכאים לפניו, בוא וראה, כאשר נשתלם עולם הזה עם ישראל כדמיון שלמעלה,

זיו הזוהר

פעם שנית לעוה”ז בגלגול וניתן לו הכח של איש גדול הראוי להוליד. **יט**. פירוש, להוליד בנים בגלגול הזה. **כ**. פירוש, שיונקת רק מעולם המלכות. **כא**. שגם עתה לא הוליד בנים.

טו. שמרמוז על הנשמה. **טז**. הרקיע שדרך בו נכנסות הנשמות לעולם העליון נקרא פרוכת. **יז**. היינו עולם המלכות שנקרא בית להתפארת שהוא העולם של בחינת זכר. **יח**. פירוש, שבא

ואדם ההוא הוצג בארץ וגובהו הגיע עד רום השמים, בקש הקדוש ברוך הוא להוציא נשמה קדושה מלמעלה ולשלחה למטה, כדי שיתאחד ויתקדש זה בזה, זהו שכתוב: **"וַיִּצַר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְרָן מִן הָאֲדָמָה"** וגו' (בראשית ב, ז), להיות נקשר זה בזה וימצא בשלמות כדמיון שלמעלה, וישלים ויתקן עצמו כך, ולפיכך ברא אותו זכר ונקבה להיות בשלמות, ומתי נקרא האדם שלם כדמיון שלמעלה, בשעה שמזדווג עם בת זוגו באחדות בחדוה ברצון, ויולדו ממנו ומזוגתו בן ובת, אז הוא אדם שלם כדמיון שלמעלה, ונשתלם הוא למטה כדמיון השם הקדוש העליון, [כב] ואז השרה לשם הקדוש העליון עליו, והאיש שאינו רוצה להשלים שם הקדוש למטה, [כג] מוטב לו שלא היה נברא, שהרי אין לו חלק כלל בהשם הקדוש, וכאשר תצא נשמתו ממנו, אינה נקשרת בהשם הקדוש כלל, שהרי המעיט דמות רבונו, עד שחוזרת בגלגול ותתקן בכל, זהו שכתוב: **"וַיִּבֶת כֹּהֵן פִּי תַהֲיֶה אֱלֻמְנָה וַגְרוּשָׁה"** וגו', **"וַיִּבֶת כֹּהֵן"**, זו הנשמה הקדושה שנקראת בתו של מלך, שהרי ביארו, שהנשמה הקדושה נולדת מן הזדווגות המלך הקדוש עם מדת מלכותו, ולכך כמו שהגוף שלמטה הוא מן זכר ונקבה, כמו כן היא הנשמה שלמעלה, כי תהיה אלמנה, מזה הגוף שנתקשרה בו וימת, **"וַגְרוּשָׁה"**, שנתגרשה מן החלק ההוא של השם הקדוש, וכל כך למה, לפי שזרע אין לה להמצא כדמיון שלמעלה ולהתקשר בהשם הקדוש, **"וַיִּשְׁכַּח אֵל בֵּית אֲבִיהָ"**, מהו ושבה, ושבח סתם להתתקן כמקדם, [כד] ואז ושבה אל בית אביה, זה הקדוש ברוך הוא, כנעוריה, כמקדם מלחם אביה תאכל, להתענג שם בענג המלך, מכאן ולהלאה, **"וְכָל זָר לֹא יֹאכַל קִדְשִׁי"**, מי הוא הזר, זה שלא הקים שם הקדוש למטה [כה] ואין לו חלק בו, **"לֹא יֹאכַל קִדְשִׁי"**, אין לו חלק בהענג שלמעלה שיש בו ענין אכילה, ככתוב: **"אֲכָלוּ רַעִים וגו'"** (שיר השירים ה, א), אכילה שלמעלה היינו ענג של הקדוש ברוך הוא.

וּבֶן שְׁמֹנֶת יָמִים יְמוּל לָכֶם פֶּל זָכָר

"שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עִז פִּי יוֹלֵד וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וגו'". אמר רבי יוסי, דין אדם ודין בהמה אחד הוא. אדם: **"וּבֶן שְׁמֹנֶת יָמִים יְמוּל לָכֶם פֶּל זָכָר"** (בראשית יז, יב), בהמה: **"וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יִרְצָה לְקַרְבַּן אִשָּׁה לָּהּ"**, כדי שיעבור עליהם שבת אחד.

זוהר חלק ג דף צא עמוד ב

אדם שנשא אשה, והוליד בנים ומלמדם דרכי המלך הקדוש, הרי אז הוא אדם שלם

רבי חייא אמר, בוא וראה, אדם שנולד לא נתמנה עליו הכח שלמעלה עד שנימול. כיון שנימול, מתעורר עליו התעוררות הרוח שלמעלה. כשזוכה לעסוק בתורה, נתעורר

זוהר חלק ג דף צא עמוד ב

כב. היינו השם הוי"ה ב"ה, ב' אותיות הראשונות נקראות אב ואם, וב' אותיות האחרונות נקראות בן ובת. **כג.** היינו להיות אב ואם עם הולדת בן ובת. **כד.** דורש משמעות ושבה סתם בשני אופנים, ששבה לעוה"ז בגלגול, ושם תתקן הפגם על ידי

הולדת בן ובת אז תזכה לושבה אל בית אביה כמקדם, פירוש, להקדוש ברוך הוא היינו עולם המלכות עלמא דנוקבא שהיא בית להתפאר עלמא דדכורא, ולשם יושפע לה הארה מענג המלך היינו מעלמא דדכורא. **כה.** שאם גם בגלגול לא הוליד בן

אמור - יום ב'

לאחר שאדם נימול מתעורר עליו רוח עליון ושכינה שורה בו ובזכות תיקון דמי מילה ופריעה מבטיח קיומו בעולם הבא כמ"ש "בדמיק חיי" לאחר שנימול נתעורר עליו התעוררות רוח העליון, והשכינה עוברת עליו ורואה אותו ברושם הקדוש, מתעוררת עליו, ושורה עליו הרוח של עולם ההוא הקדוש, כמו שכתוב: "וְאָעֵבֶר עָלַיְךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסֶסֶת בְּדַמֶּיךָ" וגו' (יחזקאל טז, 1). "בְּדַמֶּיךָ", בשני דמים. ואם תשאל, תינח שם כשיצאו ישראל ממצרים שהיה בהם דם פסח ודם מילה, כתוב בהם: "בְּדַמֶּיךָ חַיִּי", אבל כאן מהו בדמיק. אלא שני דמים של מילה ושל פריעה, של מילה תיקונו במדת המלכות, ושל פריעה במדה הנקראת צדיק יסוד עולם. ואלו שני דמים, האדם מתקיים בעבורם בקיום העולם הבא, זהו שכתוב: "בְּדַמֶּיךָ חַיִּי".

זוהר חלק ג דף צב עמוד א

אם האדם עושה פעולה למטה כראוי, כך מעורר הכח למעלה כראוי באותה מדה שאדם מודד בה מודדין לו

"וְשׁוֹר אוּ שָׁה אֲתוֹ וְאֵת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחֲטוּ בַיּוֹם אֶחָד". אמר רבי יוסי, כתרגומו, [לה ולְכַרְה-] לה ולבנה, שהאם היא העיקר להכיר את בנה, שהולך אחריה ואינו הולך אחר אביו, ואין אנו יודעים מי הוא. "לֹא תִשְׁחֲטוּ בַיּוֹם אֶחָד", אמר רבי יהודה, מה הטעם, אפשר תאמר, משום עגמת נפש של הבהמה, [אם כן] נשחוט להאדם בבית אחד ולבנה בבית אחר, או להאם עכשו ולבנה אחר כך. אמר לו, יש מי שמתיר כך ואינו כן, אלא הטעם משום יום אחד ממש. בוא וראה, למדנו, 'יפה תענית לחלום כאש לנעורת', ועיקר התענית באותו יום ממש ולא ביום אחר (תענית יב, ב). מה הטעם, לפי שאין לך יום למטה שלא ישלוט בו יום אחר עליון. וכאשר שורה האיש בתענית חלום, למדנו, שיום הזה אינו עובר עד שנתבטלה גזרה ההיא. ואם מדחה אותו ליום אחר, הרי אז ממשלת יום אחר הוא, ואין יום אחד נכנס ביום אחר חברו.

כדמיון זה, אין לך יום שלא נתמנה עליו יום עליון למעלה^[כז], וצריך האדם להשמר שלא יעשה פגם בזה היום, ולא יפגם לפני שאר ימים האחרים למעלה. ולמדנו, בפעולה שלמטה מעורר הפעולה שלמעלה. אם האדם עושה פעולה למטה כראוי, כך מעורר הכח למעלה כראוי. עושה אדם חסד בעולם, מעורר חסד למעלה, ושורה ביום ההוא, ומתעטר בו בשבילו^[כח]. ואם מתנהג אדם ברחמים למטה, מעורר רחמים על היום ההוא, ומתעטר

זיו הזוהר

כז. יום עליון היינו כח איזו ספירה מן הז' ספירות שמן חסד עד מלכות. כח. פירוש, שהאדם מעורר

ברחמים בשבילו. ואז יום ההוא עומד עליו, להיות בעזרו בשעה שיצטרך לו. כדמיון זה הוא בהיפוכו של זה. **אם עושה אדם מעשה אכזר, מעורר כן ביום ההוא למעלה ופוגם אותו, ואחר כך עומד עליו כאכזר להכריתו מן העולם, באותה מדה שאדם מודד בה מודדין לו. למדנו, שישראל אכזרית נמנעה מהם יותר משאר אומות, ובל יִרְאֶה מהם מעשה אכזר בעולם, שהרי כמה בעלי עינים עומדים אצל האדם באלו המעשים שלו. זכאי הוא מי שמראה מעשים טובים למטה, שהרי כל דבר תולה בעשיה לעורר פעולה אחרת.**

זוהר חלק ב פרשת תרומה דף קכט עמוד ב

דברי הלשון קודש של הקדושה אינם אלא בעשרה

לפי שלשון הקודש השכינה מתחברת עמו, ולכן ליחיד אסור לאומרו

“וְלֹא תַחֲלְלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וגו'”. אמר רבי שמעון, כל קדושה שהיא בלשון הקודש יחיד אסור לאמרו, לפי שלשון הקודש השכינה מתחברת עמו, ובכל קדושה שהשכינה באה אינה אלא בעשרה, שכתוב: **“וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וגו'”**, בני ישראל להם הוא לשון הקודש בודאי, ולא שאר אומות שיש להם לשון אחר, קדושת ואתה קדוש שלבסוף היא תרגום כמו שביארנו, וזאת אפילו יחיד יכול לומר לה אלו דברי התרגום, אבל דברי הלשון קודש של הקדושה אינם אלא בעשרה.

מדוע הקדיש שהוא לשון תרגום אינו נאמר ביחיד? כי משבר כח הטומאה ובכך מתעלה כבוד הקב"ה ולכן נאמרת אלא בעשרה

ואם תשאל, הרי קדושת הקדיש שהוא תרגום מדוע אין הוא ביחיד, בוא וראה, קדושה זו אינה כשאר קדושות שהן משולשות, אבל קדושה זו היא עולה בכל הצדדים למעלה ולמטה ובכל צדדי האמונה, ומשברת מסגרות וחותרמות של ברזל וקליפות רעות, וזה הוא שבח שנתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר מן שבח אחר, והתעלות הזאת יתרה מהכל, מה הטעם, לפי שהוא גורם להכניע לצד הטומאה ושיתעלה כבוד הקדוש ברוך הוא על הכל, ואנו צריכים לאמרה בהלשון של צד הטומאה, ולענות בקול חזק אמן יהא שמייה רבא מברך, כדי שישבר כח צד הטומאה, ויתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו על הכל, וכאשר נשבר על ידי קדושה זו הכח של צד הטומאה, נתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו וזוכר את בניו וזוכר שמו, ולפי שהקדוש ברוך הוא נתעלה בכבודו בקדושה זו אין היא אלא בעשרה.

רעיא מהימנא חלק ג דף צג עמוד א

מצוה לקדש השי"ת בכל יום, להעלות קדושתו מלמטה למעלה כמו שהוא קדוש למעלה, עד שתעלה קדושתו לאבות ולבנים, וזה הסוד של. “וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל”

“וְלֹא תַחֲלְלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל” וגו'. מצוה זו לקדש אותו בכל יום, להעלות קדושתו מלמטה למעלה כמו שהוא קדוש למעלה, עד שתעלה קדושתו לאבות ולבנים, וזה הסוד של: **“וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל”**, למעלה ולמטה, הכל בשלש מדרגות של קדוש קדוש קדוש. כי כמו שיש קדושה למעלה על הכל^[כט], כך יש קדושה

זיו הזוהר
במעשיו הטובים שהספירה היא תעטר בשפע מלמעלה מעלה. כט. אלו הג' קדושות של למעלה

באמצע, וקדושה למטה... וישראל מקדשים למטה כדמיון המלאכים העליונים למעלה, שכתוב בהם: **"וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר קְדוֹשׁ"** (ישעיהו ו, ג).

קִדְשׁ הוּא הַסּוּד שֶׁל רֵאשִׁית הַכֹּל, וְשֵׁם וְאוֹ לֹא נִמְצָאת וְכִיּוֹן שִׁישְׂרָאֵל מִקְדָּשִׁים לַמַּטֵּה, מִתְעַלָּה וְאוֹ מִמַּטֵּה לַמַּעְלָה שֶׁהוּא סוּד שָׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים לַמַּעְלָה, וְאוֹ נִקְרָאת הַמַּדְרָגָה הָעֲלִיוֹנָה קְדוֹשׁ

...ומה שנקרא קדוש קדוש קדוש, שהרי קִדְשׁ צריך לומר לראשונה, כי קִדְשׁ הוּא הַסּוּד שֶׁל רֵאשִׁית הַכֹּל^[ל], וְשֵׁם וְאוֹ לֹא נִמְצָאת. אלא, כיון שישיראל מקדשים למטה, עולה מלמטה למעלה כבוד העליון, עד שמתעלה וְאוֹ שֶׁהוּא סוּד שָׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים לַמַּעְלָה^[לא]. כיון שאותן השמים נתעלו למעלה, מאיר קִדְשׁ הוּא הַסּוּד שֶׁהוּא סוּד שָׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים לַמַּעְלָה קְדוֹשׁ. ולאחר שהאיר אור העליון ההוא על הכסא שנקרא שמים^[לב], אותן השמים חוזרים למקומם, ומתישבים בו באור העליון ההוא, וְאוֹ נִקְרָא קְדוֹשׁ^[לג]. אחר כך יורד אור העליון ההוא, עד שלוקחו כולו צדיק עליון אחד, מדרגה הנכבדה^[לד], להשפיע הכל למטה, כיון שצדיק ההוא לוקח הכל, אז נקרא קדוש. וזהו הסוד של ג' קדוש^[לה], ומי שמכוון כונתו באופן זה, יפה הוא עושה. ומי שמכוון כונתו בשלש מדרגות של האבות ליחד אותן בכלל אחד, באמירת קדושה זו^[לו], אם אינו יכול לכון כונתו יותר, גם כן יפה הוא עושה. והכל כדי להמשיך הארה מתוך קדושה העליונה למטה, **לְקַדֵּשׁ כָּל אֶחָד עֲצָמוֹ בְּקְדוּשָׁה זֹו וְלִשְׁמֹר אוֹתָהּ, לְהַשְׁרִיחַ הַשְּׁפָעַת אֹר הַקְּדוּשָׁה עַל עֲצָמוֹ.** וזהו הסוד: **"וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"** בתחלה, ואחר כך: **"אֲנִי ה' מְקַדְּשֶׁכֶּם"**^[לב]. ובאיזה מקום יכוון האדם להתקדש תוך קדושה זו להכליל עצמו בה, ...כאשר יגיע האדם למלא כל הארץ כבודו, אז יכליל עצמו בתוך קדושה ההיא, להתקדש למטה בתוך כבוד ההיא שלמטה^[לז], וזהו הסוד של, **"וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי"** (שמות כט, מג). ואחר כך יכוון בדרך פרט שיתקדש הכל, לעומת מלאכים העליונים שאומרים: **"בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ"** (יחזקאל ג, יב), זהו כבוד העליון^[לט], ואחר כך: **"יְמַלֵּךְ ה' לְעוֹלָם"** וגו' (תהלים קמו, ט), זהו הכבוד שלמטה^[מ]. ובספרו של רב ייסא הזקן נאמר, **"קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ"** וגו' (ישעיהו ו, ג), ואחר כך: **"בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ"**, ואחר כך: **"יְמַלֵּךְ ה' לְעוֹלָם"**

זוהר זיו הזוהר

שם הוי"ה בנקוד פת"ח עם שם הוי"ה בנקוד חול"ם, בקדוש ה' שם הוי"ה בנקוד חול"ם עם שם הוי"ה בנקוד פת"ח, ובקדוש ה' שם הוי"ה בנקוד שור"ק עם שם הוי"ה בנקוד חול"ם ועם שם הוי"ה בנקוד פת"ח, ובשפע זו יתמלא כל הארץ כבודו, זו המלכות שנקראת ארץ. לו. זו כונה קלה ופשטה שהג' קדוש מרמז על הג' של האבות שהן חסד גבורה תפארת. לז. כאמרם זכרוננו לברכה כל המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה. לח. פירוש, להמשיך על עצמו הארה מן האור הנשפע להמלכות שנקראת ארץ והיא הכבוד דלתתא. לט. כבוד ה' כבוד עלאה זו ספירת התפארת. מ. כבוד דלתתא זו ספירת המלכות.

ואמצע ולמטה הן ג' ספירות עלמין דכורא, והיינו חכמה לעילא על כלא, תפארת באמצע, ויסוד למטה. ל. רזא דראשיתא דכלא היינו חכמה, כדמתרגם בראשית בחכמתא. לא. אות וא"ו רמז על מדת התפארת שנקרא שמים, ועל ידי הקדושה שישיראל מקדשים נתעלה התפארת עד החכמה לקבל משם הארה, והיינו שנכנסת הוא"ו בקדש ונעשה קדוש, ועל ידי זה נקראת אז ספירת החכמה קדוש. לב. פירוש, שאז נעשה התפארת כסא להחכמה. לג. היינו שאז ספירת התפארת נקראת קדוש. לד. זו ספירת היסוד שמקבלת אותה הארה מן התפארת להשפיע להמלכות, ולכך נקרא אז גם היסוד קדוש. לה. לפי זה צריך לכוון בקדוש הא'

וגו'. זהו הסוד שאנו צריכים בקדושה זו לכוון, שיהיה נמצא שם קדושה ברכה ומלכות, שיהיו נמצאין כולן כאחת^[מא]. קדושה, כמו שנאמר: "קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ", ברכה: "בְּרוּךְ כְבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ", מלכות: "יִמְלֹךְ ה' לְעוֹלָם" וגו'. כלן צריכים אנו להשלים, ועל זה יכוון האדם וישים מחשבתו בכל יום. [עד כאן רעיא מהימנא].

זוהר חלק ג דף צג עמוד ב

מוֹעֲדֵי ה' מְקַרְאֵי קְדֹשׁ הֵם הַמוֹעֲדִים וְהַחֲגִים, שְׂמוּמִנִּים אוֹתָם לְמִקוֹם שֶׁנִּקְרָא קְדֹשׁ
"אֱלֹה מוֹעֲדֵי ה' מְקַרְאֵי קְדֹשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם". אמר רבי יצחק, אלה המועדים והחגים, כולם מזמנים אותם למקום שנקרא קדש^[מב], שבביל לעטרם כל אחד ואחד ביומו, כל אחד ואחד בזמנו, וינקו כולם מאותו העומק שבעומק שהנחלים והמעיינות יוצאים ממנו^[מג], לפיכך כתוב: "מְקַרְאֵי קְדֹשׁ", שמוזמנים הם למקום שהוא שנקרא קדש, להתעטר בו ולהתכלל בו, לבעבור שיתקדשו כולם יחד ותמצא בהם שמחה. רבי אבא אמר, "מְקַרְאֵי קְדֹשׁ", מוזמנים הם מקדש^[מד], וכאשר מוזמנים מזה, מוזמנים הם מהנחל הנמשך ויוצא^[מה]. [משל] למלך שהזמין אורחים לסעודתו, היה מעטר לפנייהם מכל מיני מאכלים שבעולם, פתח להם כדי יין, הטוב בריחו וטוב בטעמו לשתות, שכך ראוי להיות, כי מי שמזמין אורחים, לאכילה ושתיה מזמין, כמו כן, "מְקַרְאֵי קְדֹשׁ", כיון שהם קרואים לסעודת המלך, מוזמנים הם ליין טוב ויפה המשומר^[מי], ועל כן, "מְקַרְאֵי קְדֹשׁ" כתוב. "אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם", כתוב: "וְאֲנִשֵּׁי קְדֹשׁ תִּהְיוּ לִי" (שמות כב, ל), ישראל למטה נקראים אנשי קדש, כיון שמוזמנים הם מן הקדש שלמעלה^[מז]. אֲתָם אנשי קדש שלמטה תקראו אותם, ואז תכינו סעודה ושמחה, כי כך ראוי לכם, לפי שאתם נקראים אנשי קודש. ויהיו כולם מוזמנים בכל הצדדים של קדש למעלה ולמטה.

זוהר חלק ג דף צד עמוד א

אֱלֹה מוֹעֲדֵי ה' - כל המועדים מתקשרים למטה למעלה וממעלה למטה ומתאחדים לקשר אחד בקשר המלך

רבי שמעון אמר, "אֱלֹה מוֹעֲדֵי ה' וגו'". מהו מועדי ה', אלא שהרי מה' הם^[מח], שבו מתקשרים למטה למעלה ומלמעלה למטה, כולם בו מתקשרים ומתעטרים, כולם מתאחדים להתקשר לקשר אחד בקשר המלך. מה הטעם, כי כמו שהמלך נוחל לחכמה

זיו הזוהר

כח במוח יחלק הג' אופנים לשחרית מנחה ומוסף, וגם המתפלל שחרית בצבור יש לו בשחרית לבד ג' קדושות. **מב.** מקום שנקרא קדש זו הבינה, כי החכמה נקראת קדש בלבד ואין שייך בה השם מקום רק בהבינה. **מג.** פירוש, מאותו מקום שנובע השפע מן הבינה. **מד.** דעת רבי אבא שהמועדים נתעלים עד החכמה וממילא יונקים שפע גם מהבינה. **מה.** זו הבינה. **מו.** יין המשומר היינו שפע הבינה. **מז.** שורש נשמת ישראל בחכמה שנקרא קדש דלעילא. **מח.** רבי שמעון בא לפרש הלשון מעודי ה', כי סתם ה' היינו

מא. דעת רבי ייסא סבא באמירת הקדושה היא לכוון היחוד של קדושה ברכה ומלכות, והיינו יחוד כל העשר ספירות על ידי אמירת ג' פסוקים הלאה, שבאמירת ג' פעמים קדוש הכונה לג' ספירות הראשונות, ובאמירת ברוך כבוד ה' ממקומו הכונה להמשיך ברכת השפע מן ג' ספירות הראשונות להתפארת ולשאר הספירות שמן חסד עד מלכות, ובאמירת ימלך ה' לעולם הכונה להמשיך השפע להמלכות וממנה לזה העולם, הרי נזכר כאן ג' אופנים לכוון באמירת הקדושה, ובספר שערי אורה סוף שער ד' מובא עוד כונה אחרת, ומי שהוא בעל

ולבינה ונאחו בקדש ההוא ומתעטר בהם^[ט], כך כל אותן הנאחזים בו במלך, צריכים להזדמן במקום העליון ההוא שנקרא קדש, כדי שיתאחדו כולם יחד, ועל כן נקראים, "מועדי ה'", ואחר כך, "מקראי קדש", שהרי בהם נתעטר המלך^[ז].

"אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם", שני חלקים יש לישראל בהם, אם מצד המלך יש לישראל חלק עליון בו, שכתוב: "וְאֹתָם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם וּגו'" (דברים ד, ד), וכתוב: "כִּי חִלַּק ה' עִמּוֹ" (דברים לב, ט), ואם מצד העליון של קדש, יש לישראל חלק עליון בו, שכתוב: "וְאֲנֹשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי" (שמות כב, ל), וכתוב: "קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לֵה'" (ירמיהו ב, ג). ועל כן, לכם ישראל, ראוי להזמין ולהכין לפנייהם שמחה וסעודה ולשמוח בהם. ומי שמזמין לאחר צריך להראות לו שמחה ופנים מאירות, ולשמור דרכו של האורח ההוא. [משל] למלך שהזמין אליו אורח נכבד, אמר לבני היכלו, כל שאר ימים הייתם כל אחד ואחד בביתו, זה עשה מלאכתו, זה הלך בסחורתו, וזה הלך בשדהו, מלבד זה היום שלי שכולכם תהיו מוכנים בשמחתי, שעתה הזמנתי אורח עליון ונכבד, אין ברצוני שתעמלו במלאכה ולא בסחורה ולא בשדות, אלא כולכם תזדמנו כדמיון זה היום שלי, והתקינו עצמכם לקבל פני האורח ההוא בפנים מאירות בשמחה בתשבחות. הכינו לו סעודה חשובה, כדי שתהיה ההזמנה שלי להאורח בכל הצדדים. כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, בני, כל שאר הימים אתם עמלים במלאכה ובמסחר, מלבד זה היום שלי שעתה אורח עליון ונכבד הזמנתי, אתם תקבלו אותו בפנים מאירות, הזמינו אותו, הכינו לו סעודות גדולות בשלחנות ערוכים כדמיון זה היום שלי^[א], לפיכך כתוב: "אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם".

בשעה שישראל למטה שמחים באותן המועדים, ומשבחים שבח להקדוש ברוך הוא עורכים השולחנות ומלבישים עצמם בגדי כבוד

בוא וראה, בשעה שישראל למטה שמחים באותן המועדים, ומשבחים שבח להקדוש ברוך הוא, עורכים השולחנות ומלבישים עצמם בגדי כבוד, מלאכים העליונים אומרים מה טיבם של ישראל בזה. אומר להם הקדוש ברוך הוא, אורח חשוב יש להם ביום הזה. אומרים הם, ולא שלך הוא האורח מן המקום ההוא שנקרא קדש. משיבם הקדוש ברוך הוא, וכי ישראל אין הם קודש ואין נקראים קודש, להם ראוי להזמין את אורח שלי, טעם אחד מצד שלי, שהרי הם דבקים בי^[ב], ועוד טעם מצד של קדש, שכתוב: "קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לֵה' וּגו'" (ירמיהו ב, ג). והואיל שישראל נקראים קדש, הרי הוא אורח שלהם בודאי, לפי שהזמנת אורח הזה מן קדש הוא, שכתוב: "מקראי קדש".

זיו הזוהר

ונתעטר אז בחכמה ובינה והמועדים שהם שאר הספירות עולין עמו. **נא.** פירוש, שהבנה של כל מועד היא לפי שרש קדושתו, כגון בפסח לאכל מצה ובסכות לאכל בסוכה וכן בשאר המועדים כמבואר בכל אחד ואחד במקומו. **נב.** היינו בהתפארת.

תפארת, ומבאר שתחלה נקראים מועדי ה', לפי שהמועדים שהם שאר הספירות עולים ומתקשרים תחלה בהתפארת שנקרא מלכא, ואחר כך נקראים מקראי קודש, כיון שעולים עם התפארת עד אבא ואמא, היינו חכמה ובינה. **מט.** בהו היינו בחכמה ובינה. **נ.** פירוש, שהתפארת עולה

שלשה הם מזומנים מקדש, ולא יותר, חג המצות, חג השבועות וחג הסוכות

אמר לו רבי אבא, וכי שבת אין הוא מוזמן מקדש. אמר לו, לא, משני טעמים, אחד שהוא בודאי קדש נקרא^[נג], שכתוב: "וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הִיא לָכֶם" (שמות לא, יד), ואחד כי שבת אין נצרך לְזַמְנוּ^[נד], שהרי זה ירושתו בודאי, ירושה של קדש הוא יורש ואינו אורח. ועל כן, בשבת כולם מזומנים בקדש ומתקשרים ומתעטרים בו^[נה], וגם זה היום השביעי מתעטר בו. ועל כן השבת אין אורח הוא, אלא כבן שנכנס לבית אביו ואמו ואוכל ושותה בשעה שהוא רוצה. [משל] למלך שהיה לו בן יחיד אהוב נפשו, נתן לו ריעים שישמרו אותו ושיתחבר עמהם, אמר המלך, יפה הדבר להזמין אותן הריעים של בני, ולהראותם הכבוד והאהבה שלי להם, והזמין לאותן הריעים, אבל הבן אינו בהזמנה, אלא שהוא נכנס ואוכל ושותה בבית אביו בשעה שהוא רוצה.

זוהר חלק ב פרשת בשלח דף מז עמוד א

מתוך אהבה הקב"ה לישראל נתן להם את התורה ואת השבת ושקולה שבת נגד כל התורה, ומי ששומר שבת כאלו שומר כל התורה

"שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת וגו'". רבי אבא פתח, "אם תְּשִׁיב מְשַׁבֵּת רְגְלְךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶךָ בַּיּוֹם קֹדֶשׁי וגו'" (ישעיהו נח, יג), זכאים הם ישראל שהקדוש ברוך הוא בחר בהם להתדבק בהם מכל שאר אומות העולם, ומתוך אהבתו להם הקריבם אליו ונתן להם התורה, ונתן להם השבת שהוא קדוש מכל שאר הימים, ובו מנוחה ושמחה של הכל, ושקולה שבת נגד כל התורה, ומי ששומר שבת כאלו שומר כל התורה, "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג" (ישעיהו נח, יג), ענג של הכל, ענג הנפש והגוף, ענג העליונים והתחתונים, "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג", מהו וקראת, שיזמין אותו, כמו שכתוב: "מְקַרְאֵי קֹדֶשׁ", כלומר מזומנים, כמי שמזמין אורח לביתו, ועל כן, "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג", שיזמין אותו כמו שמזמנים לאורח, בשלחן ערוך בבית מתוקן כראוי, במאכל ובמשתה כראוי יותר משאר הימים, "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג", מבעוד יום, "לְקֹדֶשׁ ה' מְכַבֵּד", זה יום הכפורים, שנים שהם אחד^[נו], "וּכְבֹדָתוֹ מַעֲשׂוֹת דְרָכֶיךָ", כמו שנתבאר, "מִמְצוֹא חֲפָצֶךָ וְדַבַּר דְּבָר", הרי אמרו, לפי שדבור הזה עולה ונתעורר דבור של חול למעלה, מי שמזמין אורח לביתו, בו צריך לעסוק ולא בענין אחר, בוא וראה, זה הדבור שיוצא מפי האדם עולה, ומעורר התעוררת למעלה, אם לטוב אם לרע,

זיו הזוהר

ומעטירה. **נו.** נ"ל לקיים הגירסא דא יום כפורים, כי רבי אבא קשי' ליה תרתי, א', איך שייך קריאה והזמנה לשבת, הלא נזכר לעיל שקדושת שבת קבועא וקיימא מעצמה, ב', למה מחלק ואומר שבת לחוד וקדוש ה' לחוד ומזכיר אצל שבת ענג ואצל קדוש ה' אומר מכובד, ומתרץ שוקראת מוסב על מבעוד יום, היינו תוספת שבת דתליא בקריאה והזמנה של האדם, ומה שמחלק בתרתי כי קדוש ה' מוסב על יום כפורים, שאצלו אין שייך ענג אלא כבוד, ככתוב באורים כבדו ה', והם תרי דאינון חד,

נג. כי בשבת מאיר אור עתיקא קדישא שהוא אור החכמה שנקרא אבא. **נד.** כי קדושת השבת קביעא וקיימא מעצמה בלי קריאה והזמנה של ישראל. **נה.** פירוש, שבשבת נתעלה התפארת ונכנס בהחכמה, וממילא גם שאר הספירות הנאחזות בו שהן מן חסד עד מלכות ולא עד בכלל עולות עמו עד עולם החכמה ומתקשרין ומתעטרין בו, אחר כך אמר שגם זה היום השביעי, היינו ספירת המלכות אתעטר בו בהחכמה, כי המלכות נתעלה ונכנסת בהבינה, נמצא שהחכמה מכתירה

ומי שיושב בענג של שבת אסור לו לעורר דבור של חול, שהרי פוגם פגם ביום הקדוש, מי שיושב בחופתו של המלך אין ראוי לעזוב את המלך ולעסוק בענין אחר, ובכל יום נצרך להראות פעולה ולעורר התעוררת ממה שנצרך, ובשבת בעניני שמים ובקדושת היום נצרך לעורר, ולא בענין אחר.

זוהר חלק ג דף צד עמוד ב

ימי החול נקראים כך כי מותרת בהם המלאכה ולכן נקראים "קדש"

"שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה". "שֵׁשֶׁת יָמִים" מה זו מלאכה מוכרחת בהם. אמר רבי יוסי, כתוב: **"כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ"** (שמות כ, י), ולא כתוב 'בששת', וזה נתבאר, שכל יום ויום עשה מלאכתו, ונקראים ימי מלאכה^[נז]. אמר רבי יצחק, אם כן, מפני מה נקראים ששת ימי חול, מדוע חול. אמר רבי יוסי, לפי שעתה מתנהג העולם על ידי שלוחיהם^[נח], לפיכך ימי חול נקראים. רבי חייא אמר, לפי שמותר לעשות בהם מלאכה, לפיכך אין נקראים קדש, ואלו שאין נקראים קדש נקראים חול. ולכך תקנו החברים בהבדלה לומר בין קדש לחול, מה הבדלה שייך בזה^[נט], אלא קדש הוא ענין של עצם הקדושה, והשאר קדושתם ממנו נשפעת^[ס]. ולכך אלו למלאכה ואלו לשמירה, ומתי נמצאת שמירה בהם, כשהם מזומנים מן קדש^[סא].

שבת מתעטר בחכמה ובבינה ונתוספה קדושה על קדושתו - זה היום הוא שמירת עליונים בתחתונים וכלם שמחים בו

אמר רבי יהודה, השמחה והשמירה של יום השבת על הכל היא. ולפי שזה היום מתעטר בספירות חכמה ובינה, ונתוספה קדושה על קדושתו, לפיכך זה היום הוא שמחת העליונים והתחתונים, כולם שמחים בו, שממלא ברכות בכל העולמות, וכולם ממנו נזונים. ביום הזה מנוחת העליונים והתחתונים, ביום הזה מנוחת הרשעים בגיהנם. משל למלך שעשה חופה לבנו יחידו, הכתירו בכתר הגדול, ומינה אותו למלך על הכל, ובאותו היום שמחה לכל. מושל אחד שהיה ממונה על עונש האנשים, היו בידו אנשים חייבי מיתה, אנשים חייבי מלקות, ובשביל כבוד אותו היום של שמחת המלך מחל עונשם ושמר שמחת המלך. כך זה יום השבת, חופת המלך עם המלכה, ושמחה מספירות חכמה ובינה תאיר עליהם, שמחת העליונים והתחתונים, צריכים כולם לשמח בשמחת המלך ולא יצטערו בו. על כן כתוב: **"וְקָרָאתָ לְשַׁבַּת עֲנָג"** (ישעיהו נח, יד), מהו "ענג", ענג אינו נמצא אלא למעלה, במקום שקדש העליון שורה, כמו שכתוב: **"אֲזַ תְּתַעַנַּג עַל ה'"** (שם יד), שזה הענג, "על ה'" הוא^[סב]. וזה היום שהוא יום חפתו של המלך, מתעטר בעטרה ההיא של ענג, זהו שכתוב:

זיו הזוהר

ס. שבת קודש הוא עצם קדושה כי מאיר בו עתיקא קדישא היינו חכמה, ושאר הימים היינו שאר הספירות נשפע להם קדושה מן יום השבת, לפיכך מותר בהם המלאכה ושייך הבדלה ביניהם. **סא.** היינו כשחל יום טוב ביום חול אז הוא זמין מקודש ונצרך לשמרו מעשיית מלאכה. **סב.** 'על ה'" משמעותו גבוה ממעל לה', והיינו חכמה קדש

שני ענינים, וקדושת שניהם שוה, וכן במס' שבת קי"ט עמוד א. **נז.** פירוש, ששת ימים היינו ו' הספירות של ששת ימי המעשה מן חסד עד מלכות, כל אחת עשתה ביום שלה פעולת הבריאה השייך לה. **נח.** פירוש, שאין הן עצמן מחדשין בכל יום מעשה בראשית אלא על ידי מלאכים שלוחיהן. **נט.** הרי כל הספירות קדושות הן.

"וְקָרַאתָ לַשֶּׁבֶת עֲנָג", מה שלא נמצא כך בשאר ימים. ביום הזה, שלש סעודות צריכים בני המלך להכין, ולסדר השלחן בשביל כבוד המלך כמו שנתבאר. וכאשר נזדמן בו חג או מועד, אל יסדר האדם שני שלחנות בכל סעודה, אחד לשבת ואחד להאורח, לפי שכתוב: "עַל שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ תִּמְיֵד הוּא אֵכֵל" (שמואל ב ט, ג), שיש ספוק בשלחן המלך לאורח הזה הבא אליו, ועל כן צריך האדם לסדר שלחן שלם למלך, והוא יתן ממנו לאורח.

סעודה שלישית - אם מבטלין אותה, נמצא פגם בסעודות המלך.

אמר רבי אלעזר, סעודה שלישית של שבת כאשר פוגע בו האורח^[ס], מבטלין אותה או אין מבטלין אותה? אם אין מבטלין אותה, נמצא שהאורח נדחה משלחן המלך, ואם מבטלין אותה, נמצא פגם בסעודות המלך. אמר לו רבי שמעון אביו, משל למלך שנזדמן לו אורח, נוטל מאכל מלפניו ומעלהו להאורח שלו, נמצא, אף על פי שהמלך אינו אוכל

זי הזוהר

המנונא סבא היה בבבל ושם נהגו יום טוב שני של גליות, ועל זה חזר ושאל רבי אלעזר דאיך נוכל לתפוס להתנהג שלא לבטל סעודה ג' על פי הטעם שהאורח אינו אוכל על שלחן המלך ביחד אלא שהמלך מסלק מסעודתו להעלות להאורח, א"כ אין מובן כלל מפני מה מבטלין סעודה ג' בשבת ערב פסח אף על פי שאז עדיין אין הפסח אורח שלו, אלא ודאי מובן מזה שאף גם בשביל חשש כבוד האורח שיבוא במוצאי שבת נצרך לבטל סעודה ג', א"כ כל שכן כשהאורח הוא באותו השבת שנצרך לבטל סעודה ג' בשביל כבוד האורח, ועל זה השיב לו ר"ש לחזק דבריו הראשונים, דדוקא כאשר החג הוא אורח לאותו השבת אז מסלק המלך מסעודתו להעלות להאורח שאין אוכל עמו על שלחן אחד, אבל אם אין החג אורח לאותו השבת אלא שהוא בא במוצאי שבת אז אין שייך כלל סילוק מאכל מלפני המלך להעלות להאורח, נמצא לפי זה כנזכר תחלה דלעולם אין לדחות סעודה ג' בשביל כבוד האורח, הן אם הוא אורח לאותו השבת הן אם הוא בא במוצאי שבת, ומה דנדחית סעודה ג' בשבת ערב פסח אין זה כלל בשביל כבוד האורח אלא שיש בזה טעמים אחרים, דהיינו בשביל לקיים המצות עשה של אכילת פסח מצה ומרור שחיוב לאכלם לתיאבון, ועוד דכיון שאסור אז לאכל לחם הרי אי אפשר לקיים סעודה ג' כראוי, אם לא בהרבה יין, ועל זה מסיק ר"ש שאף גם אי אשתכחו בשבת אותן הימים שאי אפשר לקיים בהם סעודה ג' כגון שאם חל ערב פסח בשבת מכל מקום השתדל כל ימיו לקיים סעודה ג' אפילו באותן הימים, ובמה בדברי תורה, ומעתה יבין כל מבין דברי הזוהר בלי גמגום.

עלאה, כי סתם הוי"ה היינו תפארת. סג. הרבה פירושים יש במאמר הזה, והנה המפורשים שר"ש השיב לר"א שמבטלין סעודה ג', ודבית רב המנונא להיפוך, נכנסו בדוחק דהלא ר"ש מסיק שכל ימיו השתדל שלא לבטל סעודה ג' לעולם, וגם איך יביא הא דרב המנונא מעשה לסתור, ועל כל פנים היה צ"ל אבל בבי רב המנונא, לכך נ"ל לפרש באופן אחר ואבאר כל המשך דברי הזוהר בפעם אחת והמבין יבין מעצמו בפנים, והוא לאחר שאמר שכאשר חל יום טוב בשבת אין לסדר תרי פתורי בכל סעודתא אלא שהאושפיזא על שלחן המלך תמיד הוא אוכל, לפיכך שאל ר"א דאם כן מה נעשה לסעודה ג' כשחל יום טוב בשבת, דאי אין מבטלין אותה נמצא שהאורח נדחה משלחן המלך בסעודה זו, והרי זה אי כבוד להאורח, על זה השיבו ר"ש אביו שלא כן הענין, אלא שהמלך שולח לו מסעודתו לאכל בפני עצמו, ואין האורח אוכל ביחד עם המלך על שלחן אחד, לפי זה מובן שאם לא נבטל סעודה ג' לא יהיה מזה אי כבוד כלל להאורח, כי מה איכפת לו להאורח אם המלך אוכל בלבדו סעודה שאינה נצרכת להאורח, כי הלא גם בשאר הסעודות לא אכל האורח על שלחן המלך, ועל זה מביא שגם בבי רב המנונא סבא נהגו כן, ועוד יותר נראה מהנהגת רב המנונא שאף כשחל יום טוב שני במוצאי שבת וא"כ יש בסעודה ג' של שבת עוד חשש ב' שלא יאכל סעודת יום טוב בלילה לתיאבון, והרי זה גם כן אי כבוד להאורח, מכל מקום לא היה מבטל סעודה ג' בשביל חשש כבוד האושפיזא, אלא שאחר כך במוצאי שבת היו מסדרים השלחן לכבוד האושפיזא, וידוע שרב

עמו, הוא אוכל ממאכל המלך, והמלך נותן לו לאכל, וכל זה בשביל שהוא בא להיות אורח של המלך. ובבית רב המנונא הזקן, לא חששו להאורח בשעה זו, ואחר כך היו מסדרים השלחן להאורח. ביום הזה הדבור אסור, זהו שכתוב: **"מִמְצוֹא חֶפְצָךָ וְדָבַר דָּבָר"** (ישעיהו נח, א), ולמדנו, "חֶפְצָךָ" כתוב, לפי שיום הזה כלל האמונה נקשר בו^[טד].

מעלת השבת גדולה מהחגים והמועדים וע"כ נקרא קודש ולא מקרא קודש

אמר לו רבי אלעזר, ואיך נוכל לעשות להעלות סעודת המלך להאורח, שהרי ארבעה עשר בניסן שחל להיות בשבת נסתלקה סעודה שלישית בעבור פסח, אף על פי שאז אין הפסח אורח שלו. אמר לו, כך אני אומר, שבעת שהחג הוא אורח שלו אז נתעלה לו המאכל, ואם לא, אין המאכל נתעלה לו. ואם תשאל, הרי ארבעה עשר שחל להיות בשבת נדחית סעודת המלך מפני סעודת הפסח, אין דומה פסח סעודה שלישית של שבת נדחית מכמה טעמים. אחד, בשביל מצות ומרורים שצריך האדם לאכלם לתיאבון, ואחד, בשביל פסח, וגם, שהרי לחם לא נמצא מו' שעות ולמעלה, וסדור השלחן בלי לחם אינו חשוב סדור, ואם תאמר ביין, אמת שביין מותר לפי שמרעיב הלב, אבל כל ימי עמלתי שלא לבטל סעודת שבת, אפילו אם אותן הימים היו נמצאים בו, ביום הזה שדה תפוחים הקדושים מתברך^[טה] ומתברכים עליונים ותחתונים, ויום הזה התקשרותו היא עם התורה, אמר רבי אבא, כך היה עושה רבי שמעון בזמן שנסתלקה סעודה ג' של שבת, היה מסדר שלחנו ועסק במעשה מרכבה, והיה אומר: 'זו היא סעודת המלך שיבא לסעוד אצלי', לפיכך נמצא שהשבת מוטב בכל מכל מועדים וחגים, ונקרא קדש ולא מקרא קדש.

זיו הזוהר

סעודה כמו ביום טוב שחל כיום חול, דהיינו לדבר כל מה שנרצה, לכך מזהיר כאן ר"ש שלא כן הוא אלא שביום זה אסור הדבור אפילו בשעת הסעודה שנקראת סעודת יום טוב, והוא בגין דבהאי יומא כלל האמונה נקשר בו לפי שהוא יום השבת, לכך אין להקל בדבור של הפקר אפילו בשעת הסעודה שהמלך שבת אין יושב על השלחן כי קדושת היום גורם למעט בדבור כמו בכל שבת, ות"ל מקום הניחו לי להתגדר בזה. **סה.** זו מלכות שנזכר עליה מלכות פה ותורה שבעל פה קרינן לה.

סד. רבים מתמיהים על זה דלכאורה אין שייכות כלל כאן להפסיק בענין זר הזה, אבל הנראה לי בס"ד דשפיר קאמר, והוא לפי שר"ש מבאר שיטתו דסעודת יום טוב שחל בשבת אין המלך אוכל עם האורח על שלחן אחד, אלא שהמלך חולק כבוד להאורח ומסלק מסעודתו להעלות להאורח, והנה ידוע שאנו אוכלים ביום טוב שחל בשבת סעודת יום טוב עם האורח, א"כ לפי זה נוכל לחשוב שכיון שאין המלך שבת יושב על זה השלחן אלא האורח יום טוב בלבדו, לכן מותר לנו להתנהג בשעת

סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 כרכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527654911

קובץ שופר הזוהר

פרק יב
ובו ארבעה ספרים
נפתחים (278 עמודים):
זוהר הישיבה \ זוהר
הצדיקים \ פת הזוהר ח"ג
עלון אור הזוהר 53 \ סוד
שיח שרפי קודש

קובץ שופר הזוהר

פרק יא
ובו שלשה ספרים
נפתחים (248 עמודים):
זוהר חצות (ובו שלשה ספרים:
זוהר התעוררות, חצות הרשב"י
א' וב') \ זוהר תהלים \
גדולי ישראל וזוהר

בהאי חבורא דילך דאיהו
ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא
עלאה תשובה. באלין לא
צריך נסיון, ובגין דעתידין
ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון
ביה מן גלורתא ברחמי.

קובץ שופר הזוהר

פרק יג
ובו חמשה ספרים
נפתחים (276 עמודים):
זכותא דבר יוחאי
נשמת הרשב"י וזוהר ארץ
ישראל א. ב. ג. ד. ה. ו. ז.
חאור הזוהר 38

קובץ שופר הזוהר

פרק טו
ובו ארבעה ספרים
נפתחים (232 עמודים):
זוהר השבת המחלק \
תקון מח \ תקון מג \
קובץ שופר הזוהר

קובץ שופר הזוהר

פרק יד
ובו חמשה ספרים
נפתחים (276 עמודים):
לקוטי זוהר תהלות
דוד בראשית \ מאמרי
הרשב"י ברכות יומא \
מאמרי הרשב"י ספה
חגיגה- מאמרי הרשב"י
במות קדושין \ משניות
זוהר ברכות

זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, הַזְכִּירָה הִיא בִּאֲמִצְעוֹת הַיַּיִן שֶׁהוּא שִׂמְחָה שֶׁל תּוֹרָה, וַיַּיִן הַתּוֹרָה הוּא שִׂמְחָה שֶׁל הַכֹּל, וְהַיַּיִן מִשְׂמַח לַמֶּלֶךְ, וּמַכְתִּיר הַמֶּלֶךְ בַּכְּתָרִי

אמר רבי יהודה, כל המועדים מקראי קדש אנו קוראים בהם, אבל יצאו ראש השנה ויום הכפורים שאין שמחה נמצאת בהם, שהרי הם ימי הדין נקראים. אבל אלו שלשה מועדים הם מזומנים מן קדש לשמחת הכל, להשתעשע בהם עם הקדוש ברוך הוא, וזה שכתוב: **וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם**, וכתוב: **וּשְׂמַחְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ** (דברים יב, יח). ביום הזה של שבת, נשכח כל צער וכל רוגז וכל דוחק מכל העולם, לפי שהוא יום חופתו של המלך, ונשמות נתוספות כדמיון עולם הבא. אמר רבי יצחק לרבי יהודה, כתוב: **זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ** (שמות כ, ז), ולמדנו, זכרהו על היין, מדוע על היין. אמר לו, לפי שהיין הוא שמחה של תורה, והיין של תורה הוא שמחה של הכל (סו, ד) וזה היין משמח למלך, וזה היין מכתיר למלך בכתרו, וזה שכתוב: **צְאֲנָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֵמָה בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לוֹ אָמוֹ** (שיר השירים ג, א), ולמדנו, שבכל ענין נצרך שיראה האדם פעולה. ולא נמצאת התעוררות קדושה אלא ביין, כמו שכתוב: **כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ מֵיַיִן** (שיר השירים א, ב), טובתם היא מן יין, וכתוב: **נִזְכְּרָה דְּדִיךְ מֵיַיִן** (שיר השירים א, ד), ועל כן קדושה של שבת ביין.

הַמוֹצֵיא דִּיבוֹר קָדוֹשׁ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת מְעוֹרֵר קְדוּשַׁת מֶלֶךְ עֲלִיוֹן וְנִמְצָאת שִׂמְחָה לַמַּעֲלָה וְלַמְטָה, הַמוֹצֵיא דִּיבוֹר חוֹל בְּיוֹם שַׁבַּת גּוֹרֵם פִּירוּד בֵּין הַקַּב"ה לַשְּׂכִינָה

זוהר חלק ג דף קה עמוד א

אמר רבי יוסי לרבי יצחק, כתוב: **וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג לְקָדוֹשׁ ה' מְכַבֵּד וְגוֹ'** (ישעיהו נח, יג), **וְכִבְדָתוֹ מַעֲשׂוֹת דְּרָכֶיךָ** מובן, אבל **מִמְצוֹא חֲפִצֶךָ וְדָבַר דְּבָר** מה הוא, ומה זה חסרון לשבת. אמר לו, ודאי שזה הוא חסרון, שאין לך דיבור ודיבור היוצא מפי האדם שלא יהיה לו קול, והוא עולה למעלה ומעורר דבור אחר, ומה הוא, אותו שנקרא חול מאותן ימי החול. וכאשר נתעורר חול ביום הקדוש, חסרון הוא למעלה בודאי. והקדוש ברוך הוא והשכינה שואלים עליו; **מִי הוּא זֶה שְׂרוּצָה לְהַפְרִיד זִיווֹג שְׁלֵנוּ, מִי הוּא הַמְּבַקֵּשׁ חוֹל כְּאֵן**, קדמון הקדוש^[ס] אינו מתגלה ואינו שורה על חול. לפיכך הרהור מותר. מה הטעם, לפי שהרהור אינו עושה כלום, שלא נעשה ממנו קול ואינו עולה. אבל לאחר שהוציא הדבור מפיו, אותו

זיו הזוהר

סו. יין של תורה היינו סודות התורה, יין בגימטריא סוד. סז. זה עולם החכמה שנקרא

הדבור נעשה ממנו קול, ובוקע אוירים ורקיעים, ועולה למעלה, ומעורר דבור אחר, ועל כן כתוב: "מִמְצוֹא חֶפְצָךָ וְדָבַר דְּבָר".

ומי שמוציא דיבור קדוש מפיו בדברי תורה, נעשה ממנו קול ועולה למעלה, ומתעוררות קדושות מלך העליון, ומתעטרות בראשו, ואז נמצאת שמחה למעלה ולמטה. אמר לו, ודאי כך הוא ועתה הבנתי הענין, אבל מי ששורה בתענית בשבת, האם עושה פגם לשבת או לא, אם תאמר שאינו עושה פגם, הרי הוא מבטל ממנו סעודות האמונה ועונשו גדול, שהרי הוא מבטל ממנו השמחה של שבת, אמר לו, דבר זה שמעתי, שזה הוא שמשגיחים עליו מלמעלה יותר מכל בני העולם, לפי שבזה היום שמחה היא למעלה ולמטה, שמחה של כל שמחות, שמחה שכל האמונה בה נמצאת, ואפילו רשעי גיהנם נוחים ביום הזה, ואיש הזה אין לו שמחה ואין לו מנוחה, והוא משונה מכל העליונים והתחתונים, כולם שואלים עליו מה נשתנה פלוני שהוא בצער, ובשעה שהקדמון הקדוש מתגלה ביום הזה, וזה האיש נמצא בצער, תפלתו עולה וקיימת לפניו, אז נקרעות כל גזרות הדינים שנגזרו עליו, ואפילו שהחליטו בבית דינו של המלך עליו לרעה הכל נקרע, לפי שבשעה שהקדמון הקדוש נתגלה, כל חירות וכל שמחות נמצאות, לפי שמתגלה בחפתו של המלך, ועל זה למדנו, שקורעים לו גזר דינו של שבעים שנה, איזו שבעים שנה, אלא אף על פי שהסכימו עליו לרעה כל אותן ע' כתרם של המלך שהוא מתגלה בהם, הכל נקרע, לפי שהקדמון הקדוש מבטל הגזרה, ובמה דברים אמורים, כאשר מעוררים עליו בחלום בליל שבת.

זוהר חלק ג דף קה עמוד ב

אדם הנמצא בתענית בשבת, כל העולם שמחים והוא נעצב, ובגלל גילוי שמחת המלך גזר דינו נקרע ואין הדין שורה עליו

משל למלך שעשה חופה לבנו וגזר שמחה על הכל, באותו יום של החופה כל העולם היו שמחים, ואיש אחד היה עצוב ונקשר בשלשלאות, בא המלך להשמחה וירא כל העם שמחים כמו שהוא גזר, נשא עיניו וירא את האיש ההוא קשור בשלשלאות ונעצב, אמר, מה זה, שכל בני העולם שמחים בכלילת בני, וזה אסור באזיקים, מיד נתן צו והוציאוהו והתירוהו מן השלשלאות, כך זה השורה בתענית בשבת, כל העולם שמחים והוא נעצב ונאסר בשלשלאות, בשעה שהקדמון הקדוש נתגלה ביום הזה, ונמצא זה האיש אסור באזיקים, אף על פי שהסכימו על גזרתו כל אותן ע' שנים שאמרנו, הכל נקרע ואין הדין שורה עליו, אם ביום אחר יש בו רשות לקרוע הגזר דין

בתענית חלום ביום השבת יש כח גדול שאין ביום אחר כדי לקרוע גזר דין של שבעים שנה

על ידי התענית ביום החלום, כל שכן בשבת, שאין לך יום שלא נמצא בו כח זה, והשורה בתענית חלום באותו היום, לא נסתלק יום הזה עד שנקרע דינו, אבל לאו של שבעים שנה כיום השבת, לפיכך יתענה באותו היום ממש ולא ביום אחר, שאין רשות ליום על יום

זיו הזוהר אבא המגלה הארתו ביום השבת על המלך, היינו התפארת. סח. היינו חופת התפארת עם

אחר, כל יום מה שנקרה ביומו יכול לתקן, מה שלא נקרה ביומו אינו יכול לתקן, ועל כן, לא נצרך לו לאיש לדחות התענית מיום זה ליום אחר, ולפיכך דבר יום ביומו נאמר ולא דבר יום ליום אחר, ובוא וראה, שלא לחנם עוררו עליו בחלום, כדי שיבקש על עצמו רחמים, וי לאותו האיש שאין מעוררים עליו ואין מודיעים לו בחלום, שהרי נקרא רע, ולפיכך כתוב: "לא יגְרֶךְ רָע" (תהלים ה, ה), וכתוב: "בַּל יִפְקֹד רָע" (משלי יט, כג), "בַּל יִפְקֹד", לפי שהוא רע.

זוהר חלק ב פרשת ויקהל דף רז עמוד א

המתענה בשבת מעורר ויכוח בשמים, על שגרע מעונג השבת ופגם בשמחה של מעלה ומטה ובזאת ראוי לעונש, זכאי הוא מי שמשלים למטה לעונג עליון ההוא כראוי

רבי שמעון אמר, כל מי ששורה בתענית בשבת, שנים מעוררים עליו לפני מלך הקדוש, אחד זה רוח עליון הקדוש ההוא שנצרך להתענג ולא התענג, והשני זה הממונה ההוא שנתמנה על מי ששורה בתענית וסנגריה שמו, והם עולים לפני מלך הקדוש ומתוכחים על אודתו, רוח ההוא מתרעם על שעלה בגריעות מן אותה ההנאה שלמטה, וכאשר זה הרוח לא נשתלם למטה רוח האחר שלמעלה לא נשתלם, וכיון שלא נשתלם למטה ולמעלה אז ראוי זה האיש לקללה ולעונש, אבל כיון שנשתלם בשבתות האחרות אותו הממונה שנתמנה על ענוים ותעניתים משלים תוך אותן ממונים האחרים בהעונג שלמעלה, וקורעין לו כל גזר דין שנגזר מאותן שבעים שנים העליונות, משל למלך ששמח ביום חופתו, וכל האנשים שמחים עמו, ראה איש אחד נסגר בכבלים, פקד עליו להתירו, כדי שכולם יהיו נמצאים בשמחה, ובשביל שאחר כך לא יחזרו אלו הממונים על עונשי האנשים להפרע מאדם הזה, על שנמצא בשבילו גריעות למעלה ולמטה מה תקנתו, לפרוע תענית על תענית, מה הטעם, כיון שהיה מבטל עונג שבת יבטל גם עונג חול, שאם הוא מבטל עונג שבת ומתענג בחול דומה כמי שמחשב ענין אחר יותר ממה שמחשב להקדוש ברוך הוא, רוח העליון קודש הקדשים שהיה שורה עליו לא היה מענגו והיה מבטל הענג ממנו, ורוח אחר של חול השורה אחר כך על העולם, הוא מחשבו ומענגו, ואז חוזרין ונפרעין ממנו בעולם הזה ובעולם הבא, לפיכך נצרך לתענית אחר ביום הראשון של חול, בזמן ששורה על העולם רוח ההוא של חול, ובזה יש לו רפואה, כיון שאינו מחשב להרוח של חול, וסימנך, "וְהַשִּׁיב אֶת הַגְּזֻלָּה אֲשֶׁר גָּזַל" (ויקרא ה, כג), גזלן שאינו מחשב להקדוש ברוך הוא ואינו מחשב לאנשים, לפיכך אין לו עונש כגנב, גנב שמחשב לאנשים יותר מהקדוש ברוך הוא, יש לו עונש בעולם הזה ובעולם הבא, זכאי הוא מי שמשלים למטה לעונג עליון ההוא כראוי.

זוהר חלק ג דף צה עמוד א - עמוד ב

בי"ד ניסן ידוע שישראל בטלו חמץ ושאור, ויצאו ונעקרו מרשות האחר ונאחזו במצה ולאחר שנימוול ונפרעו והתעלו באמונתם, בבחינת ממטיר לחם מן השמים"

"וּבַחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ וּגו'" (במדבר כח, טז). אמר רבי חייא, בוא וראה, בשעה שהקדוש ברוך הוא היה הורג בכורי מצרים - כל אותן שהרג בחצות הלילה,

והשפיל מדרגות מלמעלה למטה, באותה שעה נכנסו ישראל בברית של האות הקדוש, נימולו ונשתתפו בשכינה הקדושה ונאחזו בה, אז היו מראים אותו הדם על הפתח. **ושני דמים היו, אחד דם קרבן הפסח ואחד דם המילה**, והיה נרשם על הפתח רושם האמונה, קו אחד מכאן וקו אחד מכאן וקו אחד באמצע^[טז], וכך נאמר. **וַיִּתְּנוּ עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל הַמִּשְׁקוּף** (שמות יב, ז), **כדי להראות רושם האמונה.**

בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר, הרי ידוע שבו ביום מבטלים חמץ ושאר, ויצאו ישראל מרשות אחר ונעקרו ממנו, ונאחזו במצה שהיא רמז על הקשר הקדוש, שלאחר שנימולו נכנסו בה^[טז], עד שהתפרעו [העטרה] ונתגלה הרושם שלהם, ואז ניתן להם קשר במקום יותר עליון בקשר האמונה, במקום שכתוב: **הֲנִי מְמַטֵּיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם** (שמות טז, ד), מן השמים דוקא^[טז], וזה נתבאר. בוא וראה, בחמשה עשר, בשעה שזיווג הלבנה עם השמש נמצאת בשלמות, וכתרים התחתונים אין נמצאים כל כך בעולם, שהרי בשעת מולד הלבנה מזיקים רעים מצוים, ומתעוררים להתפשט בעולם, ובזמן שזיווג הלבנה נמצאת בהארט השמש בשלמות, מסתתרים כולם למקום אחד, וקדושות המלך מתעוררות, על זה כתוב: **לֵיל שְׁמָרִים הוּא לָהּ** (שמות יב, מב), שהרי הזיווג הקדוש נמצא, והוא "שְׁמָרִים" בכל^[עב]. רבי אחא אמר, בעבור זה, **תקון השכינה הוא ביום הזה, ובלילה הזה נמצא ישוב הבית. וי לאותן שאינם מן בני הבית כאשר באים להזדוג בלילה ביחד**^[עג], וי לאותן שאין הם ידועים אצלם. לפיכך, ישראל קדושים מכינים להם בית כל אותו היום, ועל ידיהם נכנסים מי שראוי ליכנס, והם שמחים ומזמרים בשמחתם, זכאים הם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא. אמר רבי יוסי, למה לנו להטריח כל כך, הרי מקרא שלם הוא שבלילה הזה זיווג העליון הקדוש נתעורר ונמצא, זהו שכתוב: **הוּא הַלַּיְלָה הַזֶּה לָהּ שְׁמָרִים** (שמות יב, מב), מהו "שְׁמָרִים", שנים, זה זיווג הלבנה עם השמש^[עד].

לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדֹרְתָם, שהרי מכאן ולהלאה נתאחדו ונתקשרו בקשר של השם הקדוש, ויצאו מרשות אחר. לפיכך, בארבעה עשר מתקנים עצמם, ומבערים החמץ מביניהם, ונכנסים ברשות הקדושה, ואז מתעטרים חתן וכלה בעטרות האם העליונה^[עה], וצריך האדם להראות עצמו שהוא בן חורין. אמר רבי יוסי, אלו ארבע כוסות של הלילה הזה, מפני מה. אמר רבי אבא, הרי ביארו החברים שהן נגד ארבע גאולות, אבל יפה מבואר הוא בספרו של רבי ייסא הזקן, שאמר, מפני שהזיווג הקדוש נמצא בלילה הזה בכל הצדדים, והזיווג הוא בארבעה קשרים שהם ארבע מדרגות, ואין נפרשות זו מזו^[עו], כאשר זה הזיווג נמצא. ואנחנו מתעוררים בשמחתם, לפי שהרי יש לנו זכות בהם, כי מי שיש לו אחיזה בזיווג זה

זיו הזוהר

מלכות אז ישראל נשמרים בכל. **עג.** פירוש, שאינם מן בני הבית של השכינה הקדושה אלה שלא הכינו עצמם כהלכה על חג הפסח. **עד.** היינו הזדוגות תפארת עם מלכות, יחוד קודשא ברוך הוא ושכינתיה. **עה.** זה עולם הבינה מקור כל מיני חירות שבעולם. **עו.** שהן חכמה ובינה תפארת ומלכות ושרשן ד' האותיות

המלכות, זו שבת המלכה. **סט.** היינו כדמות ה, רמז על ה"א אחרונה של השם הוי"ה ב"ה שורש המלכות שנקראת מהימנותא. **ע.** לאחר שנימולו בלי פריעה נכנסו רק בקדושת המלכות בלבד. **עא.** לאחר הפריעה נכנסו גם בקדושת היסוד והתפארת שנקרא שמים. **עב.** פירוש, כאשר נמצא זיווג העליון הקדוש של תפארת עם

זוכה בכל. ועל כן, נשתנה לילה זה מכל שאר הלילות, ונצרך לעשות יחוד השם בכל, ולשמוח בלילה הזה, לפי שיש שמחה למעלה ולמטה. ועוד אמר, שאלו ארבע המדרגות ארבע גאולות נקראין. מה הטעם, לפי שמדרגה התחתונה הזו 'גואל' נקראת, "הַמְלִאֵךְ הַגָּאֹל" (בראשית מח, טז)^[עז], ולא נקראת גואל, אלא על ידי מדרגה אחרת העליונה העומדת עליה ומאירה לה^[עח], והוא אין משפיע לה הארה אלא באותן שתי המדרגות שעליו^[עט], נמצא שאלו ארבע מדרגות ארבע גאולות הן.

אין משלימים הלל כל ז' ימים של פסח מאחר ישראל מצד עצמם ולא הגיעו לשלמות וטרם קבלו התורה למרות שהארת המדרגות נמצאת כל הז' ימים, אולם לא בהתגלות

רבי יהודה שאל לרבי אבא, הרי כתוב: "שָׁבַעַת יָמִים שָׂאֵר לֹא יִמָּצֵא בְּבִתְיָכֶם" (שמות יב, יט), ושמחה היא כל שבעת הימים, למה אין משלימים הלל כל ז' ימים, כמו בסכות שיש בו ח' ימים עם הלל בשלימות של שמחה כל יום ויום, אמר לו, יפה שאלת, אבל ידוע הוא, שהרי אז לא נתקשרו ישראל כל כך בכל כמו שנתקשרו אחר כך, לפיכך בלילה הזה שהזיוג נמצא בכל אותן מדרגות העליונות, ושמחה נמצאת לכל, וישראל נתקשרו באותה שמחה, עושים אנחנו שלמות וההלל נשתלם, אבל אחר כך, אף על פי שכל המדרגות נמצאות, מכל מקום, עוד לא נתקשרו בהן ישראל, שלא עשו פריעה להיות נתגלה בהם רושם הקדוש, ולא קבלו עוד התורה ולא נכנסו במה שנכנסו אחר כך, לפיכך בסכות שלמות הכל נמצאת בו וחדות הכל ביותר, אבל בפסח עוד לא היו זכאים ולא נמצאת בו שלמות כל כך, אף על פי שהארת המדרגות נמצאת כל ז', אין זה בהתגלות, וישראל עוד לא נתקשרו בהן כראוי, ועל כן, שמחה של הכל ושלמות ההלל בלילה הזה, לבעבור החלק ההוא שנתקשרו בו,^[פ] מה הטעם, לפי שבלילה הזה שנמצא הזדווגות, כל התקשרות של כל האורות נמצא מצד ההזדווגות ולא מצד של ישראל,^[פא] וכאשר הזדווגות נמצא בה נמצאות אותן ב' מדרגות העומדות עליה,^[פב] וכשהן נמצאות הרי כל המדרגות שהן בבחינת גוף נמצאות עמה, ואז שלמות הכל ושמחות הכל וההלל נשלם, שהרי אז מתעטרת השכינה בכל, אבל לא אחר כך, שבכל יום ויום נמצאות, אבל ישראל עוד אין זוכים בהם, לכך אין ההלל בשלמות כמו במועדים אחרים.

זיו הזוהר

של השם הוי"ה ב"ה, וכנגדן נתקנו הד' כוסות. עז. זו מדת המלכות. עח. היינו תפארת ויסוד. עט. היינו חכמה ובינה שמהן מקבל התפארת הארת השפע והוא משפיע השפע להמלכות על ידי היסוד, ועל ידי זה נגאלת השושנה מן החוחים, וישראל נגאלים מכל צרה וצוקה. פ. זו

מדת המלכות שנתקשרו בה לביל פסח, וכיון שעמדו מלכת הלאה בענין ההתקשרות ולא נתעלו יותר להתקשר גם בשאר המדרגות הגבוהות יותר לכך נפסק אמירת הלל השלם. פא. פירוש, מצד אתערותא דלעילא ולא מצד אתערותא דלתתא. פב. היינו תפארת ויסוד.

זוהר חלק ג דף צו עמוד ב

"כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ וְגו' וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֵר רֵאשִׁית קִצְיֹרְכֶם אֶל הַפֶּהֶן

"כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ וְגו' וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֵר רֵאשִׁית קִצְיֹרְכֶם אֶל הַפֶּהֶן", אמר רבי שמעון, בוא וראה, קמח שעורים של העמר הזה, כיון שהגיע לריחיים של גרוסות הוציאו ממנו עשרון מנופה ב"ג נפה. והקריבו שעורים לפי שהיא תבואה ראשונה מכל שאר תבואת הארץ, ומן המבכרת נקרב ולא מן המאוחרת, שהרי דבקות הראשונה של ישראל שנדבקו בו בהקדוש ברוך הוא כאן היה. והיינו תבואת הארץ בודאי^[פג] התעסקו בה והתקשרו בקשר ההוא, ואף על פי שהדין נמצא שם, הדין עם שלום נמצא בה:

רעיא מהימנא חלק ג דף צז עמוד א

מצוה להקריב קרבן העמר, ומה שלמעלה כך הוא למטה

"וְהִנִּיף אֶת הָעֹמֵר לִפְנֵי ה' וְגו'." מצוה זו להקריב קרבן העמר, קרבן זה כלו בהתחברות והתדמות שלמעלה לשלמטה, השכינה ובניה כאחד הולכים, עמר זה מקריבים ישראל בטרתם, וזה הקרבן הוא מן שעורים, והוא נקרב להביא אהבה בין אשה ובעלה, אשת זנונים מרחקת עצמה מביניהם שאין יכולה לעמוד אצלה, אשת חיל מקרבת עצמה לקרב אצל הכהן הגדול, ודאי טהורה היא, ונקתה ונזרעה זרע, ונתוספת בכח ואהבה אצל בעלה, אשת זנונים בורחת מן המקדש שלא לקרב אליו, שאם בזמן ההוא שאשת חיל בודקת עצמה תקרב היא אצלה היתה נאבדת מן העולם, ועל כן, לא תקרב היא למקדש ובורחת ממנו, ונשאר ישראל זכאים בלי ערבוב אחר אצל סוד האמונה, סוד נסתר הזה נרמז בהענין של השתי אחיות, שכאשר הריחה זו מזו בהבדיקה שלה צבתה בטנה ונפלה ירכה, שהרי הבדיקה של אשת חיל סם המות להאשת זנונים, וזאת העצה שנתן הקדוש ברוך הוא לבניו, להקריב קרבן זה בעבור האשת חיל, שתברח האשת זנונים ממנה, וישארו ישראל בלי ערבוב אחר, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא, ע"כ ר"מ.

רעיא מהימנא חלק ג דף צז עמוד ב

ישראל במצרים היה ברשות האחר והיו דבקים בטומאה ולאחר שנימולו נכנסו לקדושה שנקראת ברית

"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת וְגו'." **"שִׁבְעַת שָׁבוֹת תְּמַיַּמַת תְּהִיְיֶנָּה"**. אמר רבי חייא, בוא וראה, ישראל כשהיו במצרים היו ברשות אחר, והיו דבקים בהטומאה כאשר זה כאשר היא יושבת בימי טומאתה, לאחר שנימולו נכנסו בחלק הקדושה שנקרא ברית, כיון שנדבקו בו פסקה הטומאה מהם, כאשר נפסק ממנה דם טמא, לאחר שנפסק ממנה מה כתוב: **"וּסְפַרְהָ לָּהּ שִׁבְעַת יָמִים"** (ויקרא טו, כח), אף כאן, כיון שנכנסו בחלק הקדושה, פסקה הטומאה מהם, ואמר הקדוש ברוך הוא, מכאן ולהלאה החשבון לטהרה, **"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם"**, לכם דוקא, כמו שכתוב: **"וּסְפַרְהָ לָּהּ שִׁבְעַת יָמִים"**, לה לעצמה, אף כאן לכם לעצמכם, ולמה, בשביל להטהר במים עליונים הקדושים, ואחר כך לבוא להתדבק בו בהמלך הקדוש לקבלת התורה, שם כתוב: **"וּסְפַרְהָ לָּהּ שִׁבְעַת יָמִים"**, וכאן **"שִׁבְעַת שָׁבוֹת"**,

זיו הזוהר פג. תבואת הארץ רמז על התקשרות ישראל במדת המלכות שהיא ספירה הראשונה מתתא לעילא

למה שבע שבתות, בשביל לזכות להטהר במים של הנהר ההוא הנמשך והיוצא^[פד] שנקרא מים חיים, ונהר ההוא שבע שבתות יוצאות ממנו^[פה] ועל כן, "שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת" ודאי, כדי לזכות בו, וכמו שהאשה טהרה שלה, בלילה להשתמש בבעלה, כך כתוב: "וּבִרְדַּת הַטַּל עַל הַמַּחְנֶה לַיְלָה"^(במדבר יא, ט), על המחנה כתוב, ולא כתוב, וברדת הטל לילה, אלא על המחנה, לפי שהוא יורד מן הנקודה ההיא על אותן הימים שנקראים מחנה^[פו] ומתחברת עם המלך הקדוש, ומתי ירד הטל ההוא, כשקרבו להר סיני אז ירד טל ההוא בשלמות, ונטהרו ופסקה זוהמתם מהם, ונתחברו בו בהמלך הקדוש ובמדת מלכותו וקבלו התורה, וזה נתבאר, ובזמן ההוא ודאי כל הנחלים הולכים אל הים להטהר ולטבול, ושכינה הקדושה נתקדשת ומתחברת בו בהמלך הקדוש, בוא וראה, כל איש שאינו סופר חשבון זה של אותן שבע שבתות תמימות לזכות לטהרה זו, אינו נקרא טהור ולא בכלל של טהור הוא, ואינו כדאי להיות לו חלק בהתורה, ומי שמגיע טהור ליום הזה והחשבון לא נשכח ממנו, כאשר מגיע לזה הלילה הוא צריך ללמוד בתורה ולהתחבר בה, ולשמור טהרה העליונה שנשפע עליו בלילה הזה ויוטהר.

זוהר חלק ג דף צח עמוד א

בליל שבועות האדם צריך ללמוד תורה שבכתב ותורה שבע"פ כעין הזווג של מעלה, בין הקב"ה והשכינה

ולמדנו, שהתורה שצריך האדם ללמוד בלילה הזה תורה שבעל פה היא, בשביל שיוטהרו יחד מן המעין של הנחל העמוק^[פי], ואחר כך באותו היום תבא תורה שבכתב ויתחבר בה, ויהיו נמצאים ביחד בהזדווגות אחת למעלה, אז מכריזים עליו ואומרים: "וְאָנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אָמַר ה' רוּחִי אֲשֶׁר עָלַיְךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שָׁמָּה בְּפִיךָ וְגו'" (ישעיהו נט, כא), ועל כן, חסידים הראשונים לא היו ישנים בלילה הזה, והיו עמלים בתורה ואמרו, נבא לנחול ירושה הקדושה לנו ולבנינו בשני עולמות, ובלילה הזה שכינה הקדושה מתעטרת עליהם ובאה להזדווג בהמלך הקדוש, ושניהם מתעטרים על ראשם של אלו הזוכים לזה, רבי שמעון כך היה אומר, בשעה שנאספו החברים בלילה הזה אצלו, בואו לתקן תכשיטי השכינה, כדי שתהיה נמצאת למחר בתכשיטים ותקונים אצל המלך כראוי, אשרי חלקם של החברים כאשר יתבע המלך עבור המלכה, ויאמר מי הם שתקנו תכשיטה והאירו עטרותיה והכינו תקוניה, ואין לך בעולם מי שידע לתקן תכשיטי כלה אלא החברים, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

זיו הזוהר

הבריאה והיצירה והעשיה להתפשט על ישראל. פז. תורה שבעל פה היא במלכות כידוע דתורה שבעל פה קרינו לה, ותורה שבכתב היא בתפארת, והעוסק בלילה הזה בתורה שבעל פה ממשיך על השכינה הקדושה ועל עצמו אור עולם הבינה מקור הטהרה ונטהרים יחד, ולקמן מובא בשם רבי שמעון בר יוחאי שבליילה הזה צריך ללמוד גם

ונקראת ארץ, והיא מצד עצמה בכחינת דין. פד. זו הארת השפע של עולם הבינה. פה. הבינה אם הבנים שהולידה ז' הספירות שתחתיה חג"ת נהי"מ, ולפי שכל אחת נכללת מכולן נקראין ז' שבתות. פו. נקודה ההיא זו מלכות דאצילות שמאירין בה ג' האותיות יהו שמספרן ט"ל, וממנה תרד הארה זו על אותן הימים הנקראים מחנה שהם הספירות דעולם

מי הוא פועל צדק, אלא, אלה המתקנים להשכינה בתכשיטיה בבגדיה ובעטרותיה, וכל אחד פועל צדק נקרא

בוא וראה, שהחברים מתקנים בלילה הזה תכשיטים להשכינה, ומעטרים לה בעטרות אצל המלך, ומי מתקן לו להמלך בלילה הזה להמצא עם השכינה להזדוג עם המלכה, נהר הקדוש העמוק מכל הנהרות שנקרא אם העליונה, זהו שכתוב: "צִאֲנָה וְרֵאֲיֶנָּה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לוֹ אִמּוֹ וּגּוֹ" (שיר השירים ג, יא), [פח] ולאחר שהתקינה לו למלך ועטרה לו היא באה להשפיע טהרה להמלכה, ולאותן הנמצאים אצלה, משל למלך שהיה לו בן יחיד, בא לזווג לו עם מטרונה חשובה, מה עשתה אמו, כל אותו הלילה נכנסה לבית גנזיה, הוציאה עטרה יפה בשבעים אבני יקר מסביב ועטרתו, הוציאה בגדי משי והלבישה לו, והתקינה לו בתיקוני המלך, אחר כך נכנסה לבית הכלה, ראתה עלמותיה שמתקינות עטרותיה ובגדיה ותכשיטיה לייפותה, אמרה להן, הרי הכנתי בית טבילה, מקום מים הנובעים, וכל ריחות ובשמים מסביב אותן המים לטהר לכלתי, תבוא כלתי מטרונה של בני עם עלמותיה ויטהרו במקום ההוא שהכינותי, בבית הטבילה ההוא של מים הנובעים אשר עמדי, אחר כך, תתקיניו לה בתכשיטיה, תלבישו לה בגדיה, תעטרו לה בעטרותיה, למחר כאשר יבא בני להזדוג עם המטרונה יכין היכל לכלכלן, ויהיה נמצא מדורו עמכן יחד, כך המלך הקדוש והשכינה והחברים כדמיון זה, והאם העליונה היא המתקנת לכל, נמצא שמלך העליון והמלכה והחברים מדורם יחד, ואין נפרדים לעולם, זהו שכתוב: "ה' מִי יְגוֹר בְּאֵהָלָךְ וּגּוֹ" (תהלים טו, א), "הוֹלֵךְ תְּמִים וּפְעֵל צְדָק" (תהלים טו, ב), מי הוא פועל צדק, אלא, אלה המתקנים להשכינה בתכשיטיה בבגדיה ובעטרותיה, וכל אחד פועל צדק נקרא [פט].

זיו הזוהר

תורה שבכתב תורה נביאים כתובים. פח. זה עולם פט. כי השכינה הקדושה נקראת צדק. הבינה, אם המלך, היינו התפארת.

זוהר חלק א פרשת בראשית דף ח עמוד א

כל לומדי התורה בליל שבועות הם בבחינת תכשיטי ושושביני הכלה שהיא השכינה הקדושה, והם מתקנים ומשמחים אותה ובאים למחרת לחופתה עם הקב"ה, והם נרשמים בספר הזכרון ומתברכים ב-70 ברכות

רבי שמעון היה יושב ועוסק בתורה באותו לילה שהשכינה מתחברת עם הקדוש ברוך הוא, שלמדנו, כל אותן החברים שהם בני היכלה של השכינה, צריכים בלילה הזה שהשכינה מזומנת להיות למחרת תוך החופה עם הקדוש ברוך הוא, להיות עמה כל הלילה הזה, ולשמוח עמה בתקונים שלה שהיא מתתקנת, לעסוק בתורה מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים, ובמדרשות הפסוקים ובסודות הקבלה, לפי שאלה הם תיקונים שלה ותכשיטיה, והיא עם המלאכים משמשיה נכנסת וקיימת על ראשיהם, ומתתקנת בהם ומשמחת בהם כל אותו הלילה, ולמחרת אינה נכנסת לחופה אלא עמהם, והם נקראים בני חופתה, וכיון שנכנסת לחופתה שואל הקדוש ברוך הוא עליהם, ומברכם ומעטרם בעטרות של הכלה, אשרי חלקם, והיה רבי שמעון עם כל החברים מרננים ברנה של תורה, ומחדשים דברי תורה כל אחד ואחד מהם, והיה שמח רבי שמעון וכל שאר החברים, אמר להם רבי שמעון, בני אשרי חלקכם, לפי שלמחרת לא תכנס הכלה לחופה אלא עמכם, לפי שכל המתקנים תקונים שלה בלילה הזה ומשמחים בה, כולם יהיו נרשמים ונכתבים בספר הזכרון, והקדוש ברוך הוא מברכם בשבעים ברכות ועטרות מעולם העליון.

זוהר חלק ג דף צו עמוד א

בפסח ובסוכות יש ז' ימים, ובשבועות רק יום אחד, כדי לפרש שבחם של ישראל, כי עץ חיים למחזיקים בה, וזה עץ שנקרא אחד, כי הכל נקשר בו

רבי יהודה שאל לרבי אבא ואמר, הרי אני רואה בפסח ז' ובסוכות ז', ושלמות השמחה ביום האחרון, מפני מה לא נמצא בשבועות ז' ימים, והרי כאן ראוי להיות ז' ימים יותר מבשאר, פתח ואמר: "וּמִי כְעֵמֶךָ כִּישְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ" (שמואל ב' ז, כג), מפני מה נשתנה כאן שנקראים ישראל אחד יותר ממקום אחר, אלא כיון שבא לפרש שבחם של ישראל קורא אותם אחד, שהרי בכל מקום שבח של ישראל אחד הוא, מה הטעם, לפי שכל התקשרות של עליונים ותחתונים נמצא במקום הזה שנקרא ישראל^[ז], ועוד, שנקשר במה שלמעלה, ונקשר במה שלמטה, ונקשר במדת מלכותו, ועל כן נקרא הכל אחד, ובמקום הזה ניכרת

זוהר חלק ג דף צו עמוד א

צ. היינו התפארת שנקרא בלשון הקבלה זעיר אנפין, ונקרא עץ החיים, והוא מרכז כל הספירות

מדת האמת והקשר השלם ויחוד העליון הקדוש, ועל כן, יום זה שהוא קשר האמונה הרי הוא קשר של הכל, וכתוב: "עַץ חַיִּים הַיָּא לְמַחְזִיקִים בָּהּ" (משלי ג, יח), זה הוא העץ שנקרא אחד, ועל כן, לפי שישראל נקשרים במקום הזה נקראים אחד, כי עץ החיים אחד הוא ודאי נקרא, לפי שהכל בו נתקשר, והשם שלו אחד הוא בודאי, הוא קשר של הכל ואמצעית הכל, זהו שכתוב: "וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֵּן" (בראשית ב, ט), בתוך ממש באמצע, ונאחז בכל הצדדים ונתקשרו בו, ועל כן, פסח וסכות והוא באמצע, לפי שהוא אמצעית של הכל, וזה הוא שבח התורה ביום אחד הזה ולא יותר, וזהו שבח האמונה והקשר של הכל, אמר רבי יהודה, ברוך הרחמן ששאלתי וזכיתי לדברים האלה.

זוהר חלק ג דף צז עמוד א

בעץ נאחזים ענפים עלים וקליפות ודינים בכל הצדדים, ולכן העץ מכפר על יצר הרע שהוא בפנימיות האדם

"מִמּוֹשְׁבֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה וּגוֹ". אמר רבי שמעון, בוא וראה, מה כתוב: "מִמּוֹשְׁבֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה וּגוֹ" סֵלֶת תְּהִינָה חֶמֶץ תְּאֲפִינָה", מה נשתנה כאן שנקרב חמץ, אלא לפי שהכל נאחז בו בהעץ, שהרי בהעץ נאחזים ענפים, בהעץ נאחזים עלים וקליפות, הרבה דינים בכל הצדדים, הכל נמצא בו, לפיכך עץ ההוא מכפר על היצר הרע שהוא בפנימיות האדם, אמר רבי אלעזר, מעץ הזה ניזונים כל שאר העצים למטה^[צא] והוא נשרש על נהר עמוק אחד שנמשך ויוצא, ואין פוסקים מימיו לעולם, עליו כתוב: "וְהָיָה כְּעֵץ שֶׁתּוֹלַע מִיָּם וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שָׂרְשָׁיו" (ירמיהו יז, ח),^[צב] ועל כן, נקראת התורה עץ חיים, כמו שכתוב: "עַץ חַיִּים הַיָּא וּגוֹ" (משלי ג, יח), ומהו, "וְתִמְכֶיָּה מְאֹשֶׁר", זה נתבאר, אבל ותומכיה מאושר ככתוב באשרי, כי אשורני בנות.

זוהר חלק ב פרשת תצוה דף קפג עמוד א

שני מיני לחם אכלו ישראל, כשיצאו ממצרים אכלו מצה לחם עוני ואחד ובמדבר לחם מן השמים

עוד אמר רבי אלעזר, שני מיני לחם אכלו ישראל, אחד כשיצאו ממצרים אכלו מצה לחם עוני, ואחד במדבר לחם מן השמים, שכתוב: "הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם" (שמות טו, ד), ועל כן, הקרבן של יום הזה לחם הוא, ועל הלחם נקרבו כל שאר הקרבנות, שהעיקר הוא הלחם, שכתוב: "וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שֶׁבַעַת כֶּבֶשִׂים וּגוֹ", וכתוב: "מִמּוֹשְׁבֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה וּגוֹ", שזה הוא הלחם שהבינו בו ישראל חכמה עליונה של התורה ונכנסו בדרכיה, עתה נצרך לנו להבין, בפסח שיצאו ישראל מן הלחם שנקרא חמץ, כתוב: "וְלֹא יֵרָאֶה לָּךְ חֶמֶץ" (שמות יג, ז), וכתוב: "כִּי כָּל אֲכָל מִחֶמֶץ וּגוֹ" (שמות יב, ט), מה הטעם, בשביל כבוד זה הלחם שנקרא מצה, עתה שזכו ישראל למזון שהוא עליון יותר, האם לא יפה היה

זוהר חלק ב פרשת תצוה זיו הזוהר

שכולן נקשרות בו, והוא המזדווג עם מדת המלכות, וכיון שהוא מקשר הכל ומייחד הכל נקרא אח"ד, כי אחד רמז על כל העשר ספירות, אד, כתר, מלכות, ח שבאמצע מורה על ח' ספירות שביניהם.

צא. היינו הספירות והכחות שהם למטה מן התפארת שנקרא עץ, והוא נשרש בנהר העמוק שהוא הבינה על ידי קו הדעת כידוע, והיא נקראת יובל. **צב.** יובל זו הבינה שנקראת יובל.

שיתבטל ואל יתראה כלל, ומדוע קרבן הזה חמץ היה, שכתוב: "סֵלֶת תְּהִינָה חֶמֶץ תֹּאפִינָה", ועוד, שהרי ביום הזה נתבטל היצר הרע,^[צ] והתורה שנקראת חירות אז נמצאת, אלא משל למלך שהיה לו בן יחיד ונחלה, יום אחד היה תאב לאכול, אמרו, יאכל בן המלך מאכל של רפואה זו, ועד שיאכלנו לא יהיה נמצא מאכל ומזון אחר בבית, עשו כן, כיון שאכל רפואה ההיא אמרו, מכאן ולהלאה יאכל כל מה שהוא רוצה, שלא יוכל להזיק לו, כך כאשר יצאו ישראל ממצרים לא היו יודעים העיקר והסוד של האמונה, אמר הקדוש ברוך הוא, יטעמו ישראל רפואה. ועד שיאכלו רפואה זו אין ראוי להם מאכל אחר, כיון שאכלו מצה שהיא הרפואה ליכנס ולהבין בסוד האמונה,^[צ] אמר הקדוש ברוך הוא, מכאן ולהלאה ראוי להם חמץ ויאכלו אותו, שהרי לא יוכל להזיק להם, וכל שכן שביום חג השבועות הוכן לחם העליון שהוא רפואה לכל,^[צ] ועל כן, מקריבים חמץ להיות נשרף חמץ האחר על המזבח^[צ] ונתקריבים שתי הלחם אחרות ביחד^[צ] והחמץ נשרף באש המזבח, ואינו יכול לשלוט ולהזיק להם לישראל, ולפיכך ישראל קדושים נדבקים בו בהקדוש ברוך הוא על ידי הרפואה של התורה ביום הזה, ואלמלי היו שומרים ישראל שני הצדדים של אותן שתי הלחם, לא היו נכנסים בדין לעולם, ביום ראש השנה הוא יום הדין לאותן שלא קבלו מאכל הרפואה, ועזבו לרפואת התורה בשביל מאכל אחר שהוא חמץ, שהרי ביום הזה של ראש השנה חמץ ההוא עולה ומקטרג על האדם ומלשין עליו, והוא עומד ביום הזה לקטרג על העולם, והקדוש ברוך הוא יושב בדין על הכל ודן את העולם, ולפיכך כאשר נתן הקדוש ברוך הוא את התורה לישראל הטעים להם מן הלחם העליון ההוא שבמקום ההוא^[צ] ומתוך הלחם ההוא היו יודעים ומבינים ברזי התורה ללכת בדרך הישר, והרי נתבאר הענין בין החברים בסודות האלה שאמרנו.

רעיא מהימנא חלק ג דף צז עמוד א

מצוה לספור ספירת העומר כי אע"פ שישראל נטהרו לעשות הפסח ויצאו מהטומאה לא היו שלמים וטהורים, ולכן בספירה ע"י הדיבור בהבל הפה, מושכים חסדים ונטהרים עד ליום החמישים של קבלת התורה

"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשֶּׁבֶת וְגו'". מצוה זו לספור ספירת העומר הרי נתבאר, וזה הסוד שישראל אף על פי שנטהרו לעשות הפסח ויצאו מהטומאה, לא היו שלמים וטהורים כראוי, ועל כן אין הלל גמור בימי הפסח, כי בזמן ההוא עוד לא נשתלמו כראוי, כאשר שיצאה מן הטומאה, וכיון שיצאה, מכאן ואילך, **"וּסְפַרְהָ לָהּ"**, ואף כך ישראל כשיצאו ממצרים יצאו מן הטומאה, ועשו פסח לאכול בשלחן של אביהם, משם ולהלאה יתחילו לספור לקרב השכינה להקדוש ברוך הוא שתתחבר עמו, ואותן חמשים יום של טהרה כדי

זיו הזוהר

צג. שהיצר הרע נקרא חמץ ושאר שבעיסה. כתוב לכו לחמו בלחמי. **צו.** זה היצר הרע
צד. מצה רמז על המלכות ושכינה הקדושה שהוא השטן וכל כת דיליה. **צז.** היינו המן שנקראת לחם עוני דלית לה מגרמה כלום, והמצה, תפארת ומלכות. **צח.** זה המן שמקורו והיינו סוד האמונה. **צה.** זו התורה שעליה הוא בתפארת.

ליכנס להסוד של עולם הבא, ולקבל התורה ולקרב השכינה להקדוש ברוך הוא, ולפי שאלה הימים הם ימים של העולם, שהוא בחינת זכר, לכך לא נמסר חשבון זה אלא לזכרים בלבד, ועל כן חשבון זה בעמידה הוא, ועניני עולם התחתון הם בישיבה ולא בעמידה, וזה הסוד של תפלת העמידה ותפלת מיושב, [צט] ואלה החמשים מ"ט הם, כלל הפנים של התורה, שהרי ביום החמשים הוא סוד התורה ממש, ואלה הם החמשים יום שבהם שמטה ויובל, [ק] ואם תשאל, הרי אלה החמשים מ"ט הם, אלא שאחד נסתר הוא והעולם נשען עליו, [קא] ובזה יום החמשים נתגלה הנסתר ונמצא בו, כמלך הבא לבית ידידו ונמצא שם, אף כך יום החמשים, והרי ביארנו סוד זה.

זוהר חלק ג דף צח עמוד א

שתי הלחם מרמזות על שתי השכינות שלמעלה ושלמטה שמתחברות יחד, וכנגדן שתי לחם בשבת

המצוה שאחריה להקריב שתי הלחם, שכתוב. **"מְמוֹשְׁבֵיכֶם תָּבִיאוּ לָחֶם תְּנוּפָה שְׁתֵּים"**, הרי ביארנו, שהשתי הלחם מרמזות על שתי השכינות שלמעלה ושלמטה שמתחברות יחד, [קב] וכנגדן שתי לחם בשבת, מזונו של האחד הוא שתיים, שלמעלה ושלמטה [קג] ועל כן כתוב: **"שְׁנֵי הָעֶמֶר לְאֶחָד"** (שמות טז, כב), לאחד ודאי, להתיחד במקום אחד, לזה שנקרא אחד, ומי הוא, **"הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב"** (בראשית כז, כב) [קד] שהוא נוהל מלמעלה ומלמטה, שתי לחם ביחד, ולפי שהשבת הוא סוד השכינות שלמעלה ושלמטה, [קה] שכולן הן שבת, לכך נצרך שתי לחם. ובשבעות שהוא זמן מתן תורה, שניתנו שני לוחות התורה מצד עץ החיים, נצרך להקריב להם שתי הלחם, כי שני ימים של שבועות הם יו [קי] ונצרך

זוהר חלק ג דף צח עמוד א

אין טעם כלל לההוספה, לפיכך שפיר שנקבע שבועות על לעתיד ביום הנו"ן כמו שהיה צריך להיות לולא הוספת משה, וכיון שאז נתקדש יום נ"א פעם אחת לכך יש קדושה לעולם ביום נ"א גם בא"י אף שאין נוהגין בו יום טוב, ואפשר שבשביל טעם זה הורה הב"י שם בסעיף ג' דאסור להתענות במוצאי חג השבועות דחמור אסרו חג זה משאר אסרו חג, ומפני זה כשחל עצרת בשבת היה יום טובו הקרבנות אחר השבת, ומזה מובן שבאמת יש קדושה של חג השבועות בשני ימים כדברי ה[זהר], וקדושתם היא יו, והיינו חכמה ותפארת, ומה שעושים בארץ ישראל רק יום אחד יום טוב, אפשר שהוא מפני שבזה היום נתעלה התפארת ונכנס בחכמה ונעשים אחד, ולכך נצרך להקריב להם ביום הזה שתי הלחם המרמזים על הה, שהן בינה ומלכות, ולגרום שתתעלה המלכות ותכנס בבינה, ויהיה נעשה מזה יחוד הגדול והשלם שנקרא יחודא עלאה, ואיך ובמה נוכל לגרום יחודא עלאה, ומפרש ה[זהר] שהוא על ידי למוד סודות התורה בלילה

צט. תפלת מיושב היא בעלמא דנוקבא, ותפלת העמידה בעלמא דדכורא. **ק.** שבעת ימים במלכות סוד השמטה, ושבעה שבועות בכינה סוד היובל. **קא.** זה שער הנו"ן שאינו מושג. **קב.** היינו בינה ומלכות. **קג.** פירוש, שמזונו של תפארת שנקרא אחד הוא מן שתי הלחם, מן התקשרותו לשתי השכינות. **קד.** זה התפארת שנקרא יעקב וגם ישראל. **קה.** שבשבת המלכות עולה ונכנסת בבינה. **קו.** זה פלא, הלא שבועות רק יום אחד הוא, ואפשר לתרץ ע"פ הקושיא הידוע דכיון דלכ"ע נתנה התורה ביום נ"א לספירה למה קבעה התורה חג השבועות לדורות ביום נו"ן לספירה, יעוין באו"ח תצ"ד במ"א שמתרץ בשם הע"מ דבא לרמז לנו יום טוב שני של גליות, ואפשר דהיינו דקאמר יום אחד הוסיף משה מדעתו, עכ"ל, ונ"ל לפרש כונתו דלולא שהוסיף משה יום אחד מדעתו אז ניתנה התורה ביום נו"ן לספירה, ומשה שהוסיף יום אחד היינו רק על זמן ההוא שכך הבין משה שנצרך אז לישראל פרישה עוד יום אחד, אבל על לעתיד

להקריב להם שתי הלחם שהן הה, שהרי לחם הוא מזון התורה שעליה כתוב: **"לִכְנֹה לַחֲמוֹ בִלְחָמִי"** (משלי ט, ה), והן הה מן המוציא לחם מן הארץ, וזה הוא מאכל אדם שהוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, כמו שכתוב: **"זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָ"ם"** (במדבר יט, יד), **"אֲדָ"ם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לַה"**, עומר שעורים הוא מאכל בהמות, שהם חיות הקודש שמהם נצרך להקריב, זהו שכתוב: **"מִן הַבְּהֵמָה"**, אילים רמז על המנגחים בהמשניות, באותן הפירושים שלהם, מן הבקר, רמז על הפרים המנגחים בהמשניות לפלפל בגבורה יתרה, ומן הצאן, רמז על שאר העם שהקרבת שלהם היא תפלה, ועליהם נאמר: **"וְאַתָּן צִאֲנֵי צֶאֱן מִרְעִיתֵי אָדָם אַתֶּם"** (יחזקאל לד, לא), בעלי קבלה ובעלי מדות הם מצד עץ החיים, שאר העם מצד עץ הדעת, טוב ורע, אסור והיתר, ולפיכך, **"מִן הַבְּהֵמָה"**, שהמאכל שלהן הוא עמר שעורים, כמו שכתוב: **"וַיִּמְד שֵׁשׁ שְׁעָרִים וַיִּשֶׁת עָלֶיהָ"** (רות ג, טו), רמז על התורה שבעל פה של ששה סדרי משנה, אבל אלה של עץ החיים שנקראים אדם, הלחם שלהם הוא הסודות שבתורת הקדוש ברוך הוא, שעל זה כתוב: **"לִכְנֹה לַחֲמוֹ בִלְחָמִי"** (משלי ט, ה), והיינו שתי הלחם, שמחו כל התנאים והאמוראים ואמרו מי יקום לפני סיני.

בכל יום טוב, נצרך תוספות שהם קרבנות המוספים, ומתנות שהן מתנות כהונה המצוה שאחריה להקריב קרבן של מוספים בעבור שתי הלחם, שכתוב: "וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שְׁבַעַת כֶּבֶשִׂים וּגוֹ", לאחר שהקריב קרבן מוספים כמו בכל ימי המועדים צריך להקריב קרבן שלו, וכמו שצריך להקריב תוספת מוספין בעבור העמר, שכתוב: **"וַעֲשִׂיתֶם בַּיּוֹם הַנִּיפְכֶם אֶת הָעֶמֶר כֶּבֶשׂ תָּמִים וּגוֹ",** כמו כן בשבועות לאחר שהקריב שתי הלחם נצרך להקריב עליו תוספות שיש לו, כדמיון של תוספת כתובה ומתנה שמוסיף החתן להכלה, ושבת המלכה שהיא נקראת כלה בשבתות, וכן בכל יום טוב, נצרך תוספות שהם קרבנות המוספים, ומתנות שהן מתנות כהונה, ע"כ ר"מ.

זוהר חלק ב פרשת תצוה דף קפד עמוד א

ראש השנה מתעורר הדין בעולם, כל העולם בדין העליונים והתחתונים

"בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ יִהְיֶה לָכֶם שְׁבַתוֹן זְכוֹרֹן תְּרוּעָה". פתח רבי נהוראי הזקן ואמר, **"תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם תְּגַנְנוּ"** (תהלים פא, ד), עתה הוא הזמן שנתעורר דין העליון החזק, וכאשר הוא נתעורר צד הטומאה נתגבר עמו, וכיון שהוא

זוהר זיו הזוהר

התפארת ששורשו שם הוי"ה במלוי אלפי"ן שמספרו מ"ה כמספר אדם, שיתעלה ויכנס בחכמה, היינו וא"ו ביו"ד, וממילא גם המלכות ששורשה ה' האחרונה מן השם הוי"ה ב"ה תתעלה ותכנס בתוך הבינה ששורשה ה' הראשונה מן השם הוי"ה ב"ה, ויהיה נעשה מזה יחוד הגדול והשלם שנקרא יחודא עלאה, ב' ההי"ן עם יו, ועל זה מורה קרבן שתי הלחם שיחוד העליון הגדול והשלם הזה נעשה בשבועות על ידי שחכמי ישראל לומדים אז סודות

ההוא, כי הלומד רק פשטיות התורה הנרמז בשש שעורים דהיינו שית סדרי משנה, זה נקרא מאכל בהמ"ה, לפי שזה גורם תקון רק בעולם המלכות ששורשה שם הוי"ה במלוי ההי"ן שמספרו ב"ן כמספר בהמ"ה, שיהיה נעשה מזה יחודא תתאה זיוג המלכות עם התפארת, ועל זה מורה קרבן העמר ושאר הקרבנות הבאים מן בהמות, אבל הלימוד של סודות התורה שמקורם הוא בחכמה ובינה זה נקרא מאכל אדם, וגורם תקון בעולם

נתגבר, עולה ומכסה להלבנה שלא תאיר אורה^[קז] והיא נתמלאית מצד הדין, אז כל העולם הוא בדין, עליונים ותחתונים, וכרוז מכריז בכל הרקיעים הכינו כסא הדין לאדון הכל, שהוא מבקש לדון העולם, ויש כאן סוד שנתגלה לנו בהיותנו במדבר, מפני מה נתעורר דין העליון ביום הזה, אלא, שכל הסודות וכל הקדושות היקרות כולם תולים בהשביעי, והוא שביעי העליון עולם העליון שנקרא עולם הבא, ממנו מאירות כל המנורות וכל הקדושות וכל הברכות, וכאשר מגיע הזמן לחדש הברכות והקדושות להאיר^[קח] מבקש להשגיח בכל התקונים של כל העולמות, וכל אותן התיקונים לקיום העולמות כולם עולים מן התחתונים אם הם ישרים, ואם אינם ישרים אז עומד אותו דבר המחשיך את האור^[קט] עד שנפרשים הרשעים מתוך הצדיקים, ואז נתעורר הדין, ומהדין ההוא מתגבר צד הטומאה, והמקטרג נמצא בשביל שינתנו לו אותן הרשעים, לפי שעליו כתוב: **"וּלְכֹל תְּכַלִּית הוּא חוֹקֵר"** (איוב כח. א), והוא מכסה להלבנה, ולמה אין מוסרת אותם בידי המקטרג, לפי שאין רצונו של הקדוש ברוך הוא להאביד מעשי ידיו, ואותו צד הטומאה עומד בקליפה חזקה שאין יכולה להשבר, מלבד בעצה זו שנתן הקדוש ברוך הוא לישראל, שכתוב: **"תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּפֶּסַח לְיוֹם חֲגֹנוּ"** (תהלים פא, ד), בשביל לשבר כסה ההוא המכסה להלבנה שלא תאיר, וכאשר מעוררים ישראל למטה בשופר, זה הקול שיוצא מהשופר מחתך באויר ובוקע רקיעים, עד שעולה ומגיע להסלע החזק ההוא המכסה להלבנה, וכשהוא רואה שנמצא התעוררות הרחמים, אז זה שעלה ועמד למעלה נתערבב, (עמוד ב') ואז זה הקול עומד ומעביר לדין ההוא, וכיון שלמטה נתעורר רחמים כמו כן למעלה נתעורר שופר אחר עליון^[קי] ומוציא קול שהוא רחמים, ונפגשים קול בקול רחמים ברחמים, ובהתעוררות שלמטה נתעורר כמו כן למעלה, ואם תשאל, איך יש ביכולת להקול שלמטה או ההתעוררות שלמטה לעורר כמו כן למעלה, בוא וראה עולם התחתון עומד לקבל תמיד, והוא נקרא אבן טובה^[קיא] ועולם העליון אין נותן לו אלא כדמיון שהוא קיים, אם הוא קיים בהארת פנים מלמטה, אז מאירים לו כך מלמעלה, ואם הוא קיים בעצבות נותנים לו דין כנגדו.

שמחת האדם מושכת אליו שמחה אחרת עליונה, כמו כן זה העולם התחתון, כדמיון שהוא מעורר כך נמשך עליו מלמעלה

כענין זה כתוב: "עֲבְדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה" (תהלים ק, ב), כי שמחת האדם מושכת אליו שמחה אחרת עליונה, כמו כן זה העולם התחתון, כדמיון שהוא מעורר כך נמשך עליו מלמעלה, לפיכך מקדימים ישראל ומעוררים בשופר קול שהוא סוד הרחמים, כלול מאש ומים ורוח^[קיב] ונעשה אחד ועולה למעלה ומכה באבן טובה הזאת, והיא נצטבעת באותן הגונים של הקול ההוא^[קיג] ואז כמו שהיא נראית כך נמשך עליה מלמעלה, וכיון שנתתקנה בקול ההוא, יוצא רחמים מלמעלה ושורה עליה, ונכללת ברחמים מלמטה ומלמעלה, ואז נתערבב צד הטומאה ונחלש תוקפו ואינו יכול לקטרג, ואבן טובה הזאת קיימת בהארת

התורה, ובמה שכתבתי כאן בקיצור יובן כל המאמר הזה למביני מדע. **קז.** זו מדת המלכות. **קח.** זו מדת הבינה. **קט.** זה השטן המקטרג. **קי.** זו מדת הבינה. **קיב.** היינו חסד גבורה תפארת שהוא מדת הרחמים. **קיג.** היינו לבן אודם

פנים מכל הצדדים, בהארה שלמטה ובהארה שלמעלה, ומתי קיימת בהארה שלמעלה, זה ודאי ביום הכפורים, וביום הכפורים נשפע אור על אבן טובה הזאת מהאור שלמעלה מתוך האור של עולם הבא.

זוהר חלק ג דף צח עמוד ב

זכאים הם ישראל שהקב"ה קרב אותם אליו מכל האומות ועכו"מ

רבי יצחק פתח, "תקעו בחדש שופר בפסח ליום חגנו", זכאים הם ישראל שהקדוש ברוך הוא הקריבם אליו מכל האומות עובדי כוכבים ובחר בהם, וממקום רחוק הקריבם אליו, זהו שכתוב: **"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל כָּל הָעַם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, בְּעֵבֶר הַנְּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם"** (יהושע כד, ב), להראות שהרי ממקום רחוק בחר בהם והקריבם אליו, וכתוב: **"וַאֲקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אַבְרָהָם מֵעֵבֶר הַנְּהָר וְגו'"** (יהושע כד, ג), מקראות האלו יש לעיין בהם, וכי כל ישראל לא היו יודעים זה, וכל שכן יהושע, אלא כל התורה נסתר ונגלה כמו שהשם הקדוש נסתר ונגלה, לפי שהתורה כולה שם הקדוש היא, ועל כן היא נסתר ונגלה, ואם ישראל ויהושע ידעו זה, למה כתוב: **"כֹּה אָמַר ה'"**, אלא ודאי סוד הדבר, שטובה גדולה עשה הקדוש ברוך הוא לישראל, שבחר בהם באבותיהם ועשה אותם מרכבה קדושה עליונה לכבודו, והמשיכם מתוך הנהר העליון היקר והקדוש, מאור של כל המאורות, בשביל שיתעטר בהם, זהו שכתוב: **"כֹּה אָמַר ה', בְּעֵבֶר הַנְּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם"**, הנהר, זה הנהר ההוא המושג והנודע, מעולם, מה רוצה בזה כאן, אלא להראות חכמה, בעבר הנהר מעולם, נהר ההוא נקרא עולם^[קיד] ועל כן אמר, **"בְּעֵבֶר הַנְּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם"**, להראות החסד והאמת שעשה הקדוש ברוך הוא לישראל, **"וַאֲקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אַבְרָהָם מֵעֵבֶר הַנְּהָר"** (יהושע כד, ג), מה ענינו, אלא אברהם לא נתדבק בו בהנהר ההוא כמו יצחק, שנתדבק בו להתגבר בצד שלו,^[קטז] בוא וראה, נהר ההוא אף על פי שאינו דין, יוצאים דינים מן הצד שלו ומתגברים בו, וכאשר יצחק מתגבר בדינים שלו אז עליונים ותחתונים נאספים לדין, והוכן כסא הדין, והמלך הקדוש יושב על כסא הדין ודן את העולם, אז תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו.

בדבור ובמעשה נצרך להראות ולעורר ענינים נסתרים

רבי אבא היה יושב לפני רבי שמעון, אמר לו, הרי כמה פעמים שאלתי על שופר זה מהו ענינו, ועד עתה לא נתישבתי בו, אמר לו, ודאי זהו דבר ברור שישראל צריכים ביום הזה שופר ולא קרן, לפי שקרן הרי ידוע באיזה מקום הוא^[קטז] ולהדביק הדין אין אנו רוצים, אבל הרי למדנו, בדבור ובמעשה נצרך להראות ולעורר ענינים נסתרים, בוא וראה, כאשר שופר עליון ההוא שהארת הכל בו נסתלק ואינו מאיר להבנים,^[קטז] אז הדין נתעורר וכסאות הוכנות לבית הדין, ושופר זה איל של יצחק נקרא, שהוא תוקפו של יצחק והתשבחת של האבות.

זוהר חלק ג דף צח עמוד ב

ירוק. **קיד.** זה עולם הבינה. **קטו.** כי בינה דינין דינים הידוע. **קז.** פירוש, שאין עולם הבינה מתעריץ מנה. **קטז.** קרן בא מן פר הרמז על פ"ר מאירה להספירות שהולידה שהן ז' הספירות

זוהר חלק ג דף צט עמוד ב

כאשר נתעורר השופר ואנשים חוזרים בתשובה מחטאיהם, מתעוררים הרחמים בשמים ונסתלק הדין

וכאשר נסתלק שופר הגדול ההוא שאינו מיניק להבנים, אז יצחק מתגבר ומוכן לדין בעולם, וכאשר נתעורר שופר ההוא אם האנשים חוזרים בתשובה מחטאיהם, צריכים להשמיע קול שופר מלמטה, וזה הקול עולה למעלה, אז נתעורר שופר אחר העליון, ונתעורר רחמים ונסתלק הדין, ונצרך להראות פעולה בשופר לעורר שופר האחר, להוציא בזה השופר למטה אותן הקולות, להראות שכל אותן הקולות שלמעלה שנכללים כולם בהשופר העליון ההוא יתעוררו לצאת^[קמ] ובאלה הקולות שלמטה נותנים ישראל כח להרחמים שלמעלה, ועל כן נצרך להכין שופר ביום הזה לסדר הקולות ולכוון בו, בשביל לעורר שופר האחר שבו נכללים הקולות שלמעלה.

סדר הראשון,^[קיט] קול יוצא ומתעטר למעלה, עולה לרקיעים ומבקע בין ההרים הרמים^[קכ] ומגיע אצל אברהם ושורה בראשו^[קכא] והוא נתעורר ונתעטר ומתקן להכסא, ובספר האגדות למדנו, בשעה שזה הקול הראשון עולה, נתעורר ונתעטר אברהם ומתקן להכסא, ונשפע עליו הארות מן חכמה ובינה: בתוך כך עולה קול שני התקיף לשבר תוקף הרוגז, וזה הוא סדר שני,^[קכב] זה הקול הוא משבר בתוקפו, וכאשר הוא עולה כל הדינים שנתעוררים לפניו נשברים, עד שעולה למקומו של יצחק,^[קכג] כיון שיצחק נתעורר ורואה לאברהם שמתקן להכסא לעמוד לפניו, אז הוא נכנע ונשבר תוקף הדין הקשה, ובזה צריך מי שתוקע לכוון הלב והמחשבה, בשביל לשבר הכח והתוקף של הדין הקשה, זהו שכתוב: **"אֲשֶׁרִי הָעַם יְדַעֵי תְרוּעָה"** (תהלים פט, טז), יודעי תרועה ודאי^[קכד]: סדר שלישי,^[קכה] קול יוצא ועולה ובוקע כל אותן הרקיעים ורחמים נתעורר, ומגיע קול זה לראשו של יעקב^[קכו] יעקב נתעורר ורואה לאברהם שמתקן הכסא בצד אחר^[קכז] אז אוחזים שניהם בו ביצחק, אחד מצד זה ואחד מצד זה, ואין ביכולת לגבורותיו שיצאו לחוץ, ואלו ג' סדרים כולם סדר אחד הם.

זיו הזוהר

קכא. פירוש, שתקיעה זו נותנת כח לספירת החסד שנקראת מדת אברהם לתקן כסא הדין בחסד.
קכב. זה סדר השני היינו התרועה, ונדרשת מלשון שבירה על דרך הכתוב תרועם בשבט ברזל.
קכג. היינו לספירת הגבורה שנקראת מדת יצחק שהיא דין. **קכד.** פירוש, שמבינים איך לשבר ולבטל הדין. **קכה.** זה סדר השלישי היינו תקיעה ב'. **קכו.** זו ספירת התפארת שהיא רחמים ונקראת מדת יעקב. **קכז.** פירוש, בכח של חסד.

שתחתיה. **קית.** פירוש, שתצא הארה מעולם הבינה, הבאה אליה מעולם האצילות שהוא כלו רחמים וחסדים, להמתיק הדינים שנתעוררים. **קיט.** זו תקיעה הראשונה מן סדר הראשון, וכאשר רבי שמעון בר יוחאי תנא הוא מדבר רק מן ג"פ תר"ת, וקורא אותם ג' סדרים, כי תש"ת ותשר"ת נתקן אחר כך, כדאיתא במסכת ראש השנה, וגם מחלק כל סדר לג' סדרים, כי בכל סדר יש ג' קולות שהם תר"ת. **קכ.** היינו ספירות הקדושות.

זוהר חלק ג דף ק עמוד א

על סדרי תקיעה בשופר צריך לכוון הלב והמחשבה באותן הקולות ולחזור בתשובה לפני רבונם

סדר השני, [קכח] קול יוצא ועולה ונוטל לאברהם ממקומו וממשיכו למטה, למקום שהגבורות של יצחק שורות[קכט] והוא מעמיד לו לאברהם בתוכו: סדר שני[קל] יוצא קול המשבר, ואינו תקיף כהראשון[קלא] לא שחלש זה הקול שתוקע, אלא שזה הקול אין הוא לעומת יצחק כמו בתחלה, אשר שם תוקף הדין שורה, אלא שהוא לעומת בית דין שלמטה שהם רפויים יותר, וכולם רואים לאברהם אצלם ונכנעים לפניו: בתוך כך יבוא סדר שלישי, [קלב] הקול יוצא ועולה ונתעטר בראשו של יעקב וממשיכו למטה, למקום שהוא שותן הגבורות שורות, והוא עומד כנגדן, אברהם מצד זה ויעקב מצד זה והן באמצע, אז נכנעין כולן ומשתכנין במקומן, וכל אלה הקולות הם סדר אחר השני.

סדר האחרון, [קלג] שנצרך להעלותם למקומם, ולהושיב ביניהם ליצחק כמקדם, לפי שהוא נצרך להושיב אותו במקומו שלא יצא בגבורותיו לחוץ, ואז כל הדינים נחלשים ורחמים נתעורר, ועל זה צריך לכוון הלב והמחשבה באותן הקולות ולחזור בתשובה לפני רבונם, ואז כאשר ישראל מתקנים ומסדרים הקולות ברצון הלב כראוי בשופר הזה, חוזר למקומו שופר העליון ההוא, [קלד] וכאשר הוא חוזר מעטר לו ליעקב ונתתקן הכל, וכסא הדין הושלך, ואז שמחה נמצאת בכל והקדוש ברוך הוא מרחם על העולם, אשרי חלקם של ישראל שיודעים לפייס ולהמשיך לרבונם מדין לרחמים, ולתקן כל העולמות על ידיהם.

זיו הזוהר

להעלות מן עולם המלכות את האבות אברהם יצחק יעקב, היינו הג' ספירות חסד גבורה תפארת שיחזרו להתישב במקומם התמיד. **קלד**. היינו מדת הבינה חוזרת למקומה להופיע רחמים על התפארת יעקב וישראל, כאם רחמניה המרחמת על בניה, והנה לפי שנתקן אחר כך שסדר הראשון הוא ג"פ תשר"ת, וסדר הב' ג"פ תש"ת, וסדר הג' ג"פ תר"ת, יבין המבין לכוון כל ג' אופני כונות האלו בכל סדר וסדר, דהיינו לחלק סדר הראשון שהוא ג"פ תשר"ת על ג' סדרים כנזכר בה[זהר] לכוון בהם ג' אופני

קכה. עתה מדבר מן תקיעה א' של סדר תר"ת השני. **קכט**. היינו בעולם המלכות שנקראת בית דין שלמטה. **קל**. זה סדר השני היינו התרועה של תר"ת השני. **קלא**. פירוש, שתרועה זו אינה תקיף כתרועה הראשונה שבסדר הראשון, ומפרש הענין שאינה תקיף היינו שאין באה לשבר הדין אלא להכניע שרי הדין בהבית דין שלמטה, כי כח דין התקיף כבר נשבר בתרועה א'. **קלב**. זה סדר השלישי היינו תקיעה שניה של תר"ת השני. **קלג**. עתה מדבר מן סדר תר"ת הג', שהכונה בהם

זוהר חלק ג דף ק עמוד ב

ג' ספרים נפתחים ביום ר"ה, וכמו שרחמים נתעורר והדינים הקשים נחלשים ונכנסין למקומם, כך הוא למטה כדמיון שלמעלה

בוא וראה, כנגד זה ג' ספרים נפתחים ביום הזה, וכמו שרחמים נתעורר והדינים הקשים נחלשים ונכנסין למקומם, כך הוא למטה כדמיון שלמעלה, דינים הקשים נחלשים ומתבטלים מן העולם, ומי הם, אלו אותן רשעים גמורים שהם דינים קשים, נכנעים ונאבדים מן העולם, ועל כן נכתבים ונחתמים וכו', אמר רבי אבא, ודאי זה הוא תוכן הדבר, ברוך הרחמן ששאלתי והרוחתי דברים האלה. עוד אמר רבי אבא, בראש השנה נברא האדם ועמד בדין לפני רבונו, חזר בתשובה וקבלו הקדוש ברוך הוא, אמר לו, אדם אתה תהיה סימן לבניך לדורי דורות, ביום הזה יעמדו בדין, ואם ישובו אני אקבל אותם, ואקים מכסא הדין ואתקיים על כסא הרחמים וארחם עליהם.

זוהר חלק ג שם

זְכוֹן תְּרוּעָה - ישראל עושים זכרון למטה, במעשה, כדי שיתעורר ענין כדמיון זה למעלה **זכרון תרועה מקרא קדש**. אמר רבי יהודה, כתוב: **"זְכוֹן תְּרוּעָה"**, זכרון אנו עושים בכונת הלב והמחשבה, ישראל עושים זכרון למטה, במה, במעשה, כדי שיתעורר ענין כדמיון זה למעלה, אמר רבי אלעזר, כתוב: **"בִּפְסָה לְיוֹם חֲגֹנוּ"** (תהלים פא, ד), שנתכסית בו הלבנה, ואיך נתכסית, אלא כאשר עומד עב הענן והשמש אינו מאיר, אז נתכסית הלבנה ואינה מאירה, ועל כן מלפני עב הענן אין השמש מאיר, כל שכן הלבנה שנתכסית ואינה מאירה, ועל כן כתוב: **"בִּפְסָה לְיוֹם חֲגֹנוּ"** (תהלים פא, ד) בה"א, שנתכסית הלבנה [קלה] ובמה מאיר הכל, בתשובה ובקול שופר, שכתוב: **"אֲשֶׁרִי הָעַם יִדְעֵי תְרוּעָה"** (תהלים פט, טז), ואז **"ה' בְּאוֹר פְּנֵיהֶּ יִהְיֶה כְּאוֹר הַיּוֹם"**.

זוהר חלק ג פרשת בהעלותך דף קמט עמוד ב

אין דבר נשכח מן המלך, וכסא הדין אינו מוכן ואינו שורה אלא בחדש השביעי, יום שכל באי עולם נפקדים

בוא וראה, כתוב: **"וַתִּנַּח הַתְּבָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו' עַל הָרִי אֲרָרֹט"** (בראשית ח, ד), מה יוצא לנו מזה אם נחה כאן או כאן, אלא כמה חביבים הם דברי התורה, שבכל ענין וענין יש סודות עליונים, הרי אמרו, שבשעה שהדין תולה על העולם והדינים שורים, והקדוש ברוך הוא יושב על כסא הדין לדון העולם, בכסא שהוא כמה רשימות נרשמין בו, כמה פתקאות גנוזות בו בתוך אוצר המלך, כל הספרים הנפתחים גנוזים שם, ולפיכך אין דבר נשכח מן המלך, וכסא ההוא אינו מוכן ואינו שורה אלא בחדש השביעי, שבו יום הדין, יום שכל באי העולם נפקדים בו, וכולם עוברים לפני כסא ההוא, ועל כן. **"וַתִּנַּח הַתְּבָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי"**, בחדש השביעי ודאי, שאז העולם נדון, **"עַל הָרִי אֲרָרֹט"**, אלו שרי הדינים בעלי יבבה ויללה, שכולם שכיחים ביום ההוא לפני הקדוש ברוך הוא, והרבה שרי עונשין נתעוררים ביום הזה, וכולם עומדים תחת כסא ההוא בעת שהעולם נדון, וישראל מתפללים תפלות ביום הזה, ומבקשים ומתחננים

זוהר חלק ג פרשת אמור יום ה' * דף היומי * זוהר תורה

הכונות, וכמו כן לכוון פעם ב' בסדר תש"ת, וכמו כן לכוון פעם ג' בסדר תר"ת, כי אין אנו יודעים איזו מהם העיקר. **קלה**. זו מדת המלכות והשכינה הקדושה שהשטן מחשיך וחוצץ בפני האור המופיע

לפניו ותוקעים בשופר, הקדוש ברוך הוא חס עליהם ומהפך הדין לרחמים, וכל עליונים ותחתונים פותחים ואומרים: "אֲשֵׁרֵי הָעַם יִדְעֵי תְרוּעָה", ולכך נצרך ביום הזה שהאיש התוקע ידע עיקר הדבר, ויכוון בו בתרועה ויעשה הדבר בחכמה^[קלז] ועל כן כתוב: "אֲשֵׁרֵי הָעַם יִדְעֵי תְרוּעָה", ולא כתיב תוקעי תרועה.

זוהר חלק ג פרשת ויקרא דף יח עמוד א

בעל התוקע צריך להיות אדם שלם הידוע דרכי המלך הקדוש ומבין בכבוד המלך
ביום הזה צריך העם לבחור באדם השלם בכל, הידוע דרכי המלך הקדוש ומבין בכבוד המלך, שיבקש עליהם רחמים ביום הזה, ושיעלה קול שופר בכל העולמות בכונת הלב בחכמה ברצון בשלמות, בשביל שיסתלק הדין על ידו מן העולם, וי להצבור שהשליח שלהם אינו נמצא כראוי, שהרי חטאות הקהל באים להזכר בשבילו. וראיתי לאבי בימי ראש השנה ויום הכפורים, שלא רצה לשמוע התפלה מכל אדם, אלא אם עמד עליו ג' ימים מקודם לטהר אותו, וכך היה אומר, בתפלת זה האיש שאני מטהר אותו מתכפר העולם, וכל שכן בתקיעת שופר, שלא רצה לקבל תקיעות מאיש שאינו מבין לתקוע על פי הסוד של התקיעה. ועל כן נמצא בספרו של רב המנונא הזקן, בענין התפלות של ראש השנה שהיה אומר, התפלה והוקל שופר שמוציא איש הזכאי, שנמצא מרוחו ומנפשו בזה השופר, קול זה עולה למעלה, וביום ההוא עומדים ונמצאים מקטריגים למעלה, וכאשר עולה קול שופר הזה נדחים כולם מלפניו ואין יכולים לעמוד, אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים לכוון המחשבה לפני רבונם, ויודעים לתקן העולם ביום הזה בקול השופר, על זה כתוב: "אֲשֵׁרֵי הָעַם יִדְעֵי תְרוּעָה", יודעי ולא תוקעי. ועל כן נצרך לה[זהר] בהשופר לדעת ענין אותן הקולות ולכוון בהם, ואין לך קול שופר שאינו עולה ברקיע אחד, וכל אותן החילות שברקיע ההוא נותנים מקום לקול הזה, ומה אומרים "וְהָיָה נֶתֶן קוֹלוֹ לְפָנַי חִילוֹ וּגְוִי"^(יזאל ב. יא), וקיים זה הקול ברקיע ההוא עד שבא קול אחר, ומתחברים כאחד ועולים בהזדווגות לרקיע אחר, ועל זה למדנו יש קול המעלה קול, ומה הוא, זה קול התקיעות של ישראל למטה, וכיון שמתחברים כל אותן הקולות שלמטה, ועולים לרקיע העליון ההוא שהמלך הקדוש שורה בו, מתיצבים כולם לפני המלך, ואז כסאות הדין נשלכים, וכסא אחר של רחמים עומד ומתתקן.

לפיכך קורין פרשת יצחק ביום הזה, כי ביום הזה נעקד יצחק למטה ונתקשר באותו שלמעלה

למדנו, שרבי ייסא הזקן אמר, בכונת הסדר של אותן התקיעות, סדר הראשון, כלול מהכל,^[קלח] סדר השני, קול אחד כסדר ואחד כסדר וקול של גבורה באמצע,^[קלח] סדר השלישי, קול אחד מכאן ואחד מכאן וקול של גבורה באמצע,^[קלט] השברים לעלות,

זוהר תורה * דף היומי * פרשת אמור יום ה' * זיו הזוהר * אליה מן התפארת שנקרא שמש. קלו. פירוש, בכונה, ועל זה חכמינו זכרונם לברכה אמרו תקיעת שופר חכמה ואינה מלאכה. קלז. זה סדר תשר"ת כלול מכל הקולות. קלח. זה סדר תש"ת, פשוטה לפניו ופשוטה לאחריה ושברים באמצע לשבר תגבורת הדין הקשה. קלט. זה סדר תר"ת, שגם

התרועה לרדת, אחד קשה ואחת רפה, ונתבאר, שאותן עשרה הם תשע, ואחד הוא כלל של הכל, [קמ] וביום הזה נתעטר יצחק והוא הראש להאבות [קמא] על יום הזה כתוב: "פָּחַדוּ בְּצִיּוֹן חֲטָאִים" (ישעיהו לג, יד), ביום הזה נעקד יצחק ועוקד לכל, ושרה מיללת [קמב] וקול שופר חזק מאד, אשרי חלקו של זה שעבר ביניהם וניצל מהם, אמר רבי אבא, לפיכך קורין פרשת יצחק ביום הזה, כי ביום הזה נעקד יצחק למטה ונתקשר באותו שלמעלה, [קמג] מתי נתקשר, בשעה שכתוב: "וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ וּגְוִ" (בראשית כב, ט).

זוהר חלק א פרשת וירא דף קיד עמוד א

צוה הקדוש ברוך הוא לישראל לעשות פעולה, כדי שלא ישלוט עליהם הדין, ויהיו כולם זכאים בארץ

רבי שמעון אמר, בוא וראה, בימי ראש השנה ויום הכפורים שהדין נמצא בעולם, והמקטרג עומד לקטרג, צריכים ישראל לעורר בשופר, ולעורר קול הכלול באש ומים ורוח שנעשו אחד, ולהשמיע קול הזה מתוך השופר, וזה הקול עולה עד המקום של כסא הדין, ומכה בו ועולה, כיון שמגיע לשם זה הקול מלמטה קול של יעקב נתתקן למעלה, והקדוש ברוך הוא מעורר רחמים, שהרי כמו שישראל מעוררים למטה קול אחד כלול באש ורוח ומים היוצאים כאחד מתוך השופר, כן גם נתעורר למעלה שופר ההוא, והקול ההוא הכלול בא"ש ומי"ם ורו"ח נתתקן, ויוצא זה הקול מלמטה וזה הקול מלמעלה, ונתתקן העולם ורחמים נמצא, והמקטרג ההוא נתערבב, שהיה חושב לשלוט בדין ולקטרג בעולם, וכאשר הוא רואה שנתעורר רחמים אז נתערבב ונחלש כחו, ואינו יכול להרע מאומה, והקדוש ברוך הוא דן את העולם ברחמים, ואפשר תאמר, שהדין נעשה, לא כן, אלא שנתחברו רחמים בדין והעולם נדון ברחמים, בוא וראה, כתוב: "תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חֲגֹנּוּ" (תהלים פא, ד), שנתכסה הלבנה, שהרי אז שולט נחש הרע ההוא ויכול להזיק לעולם, וכאשר נתעורר רחמים, נתעלית הלבנה ומתרחקת מן החשכות, והוא נתערבב ואינו יכול לשלוט, ונתרחק שלא יקרב שמה, ועל כן ביום של ראש השנה נצרך לבלבל אותו כזה הנעור משנתו ואינו יודע כלום, וביום הכפורים נצרך לעשות לו נחת רוח בהשעיר שנשלח לו, ואז נהפך להיות מליץ על ישראל, אבל ביום של ראש השנה נתבלבל שאינו יודע ואינו יכול להרע מאומה, שהוא רואה התעוררת של רחמים עולה מלמטה ורחמים מלמעלה, והלבנה עלתה ביניהם, [קמד] אז נתבלבל ואינו יודע כלום ואינו יכול לשלוט, והקדוש ברוך הוא דן את ישראל ברחמים וחס עליהם, ומאריך להם הזמן כל אותן עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים לקבל כל אותן השבים לפניו ולכפר להם על חטאותיהם, ומסלק הדין שלהם על יום הכפורים, ועל כן

זיו הזוהר

הוא כולל, והיינו השברים תרועה של סדר תשר"ת כולל השנים להיותם אחד מספק שמא השנים ביחד זו תרועה של תורה. **קמא.** כי זה היום נקרא יום הדין, והיינו כחו של יצחק מדת הגבורה. **קמב.** זו השכינה הקדושה מיללת שלא ישלט הדין בישראל. **קמג.** פירוש, שעל ידי העקדה נתקשר במדת הגבורה שלמעלה. **קמד.** מדת המלכות והשכינה

התרועה נקראת קול של גבורה, מלשון תרועים בשבט ברזל, ומפרש החילוק בין שברים לתרועה ואומר שהשברים קשה והתרועה רפה, השברים עולה לשבר הגבורה ודינא קשיא במקום מוצאו, והתרועה יורדת להכניע שרי הדין בהבית דין שלמטה שהוא דינא רפיא. **קמ.** פירוש, העשרה קולות של תשר"ת תש"ת תר"ת הן תשע, כי אחד

בכל דבר צוה הקדוש ברוך הוא לישראל לעשות פעולה, כדי שלא ישלוט עליהם הדין, ויהיו כולם זכאים בארץ, כאהבת האב על בניו, והכל במעשה ובדבור תולה.

רעיא מהימנא חלק ג דף צח עמוד ב

וי לאותן שאין משגיחים ואין מסתכלים במעשיהם, שהרי אצלם עומדים אלו העדים של המלך, ומשגיחים ורואים כל מה שהם עושים ומדברים

"בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ וְגו'". מצוה זו לתקוע שופר בראש השנה, שהוא יום הדין לעולם כמו שנתבאר, והרי ביארו ענין הכתוב, **"תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגְנוּ"**, ואמרו בו, שזה הוא היום שהלבנה נתכסית בו והעולם עומד בדין^[קמ"ה] לפי שהמקטרג ההוא מחפה ומכסה וסוגר הפתח על המלך במקום שהדין שורה לתבוע דין על העולם, ואם תשאל, איך נתנה לו רשות להמקטרג ההוא לכסות ולתבוע דין, אלא ודאי ביד המקטרג ההוא נתן הקדוש ברוך הוא לתבוע דין על כל העולם, ונתן לו יום ידוע לתבוע לפניו כל הדינים של העולם, שהרי הקדוש ברוך הוא ברא אותו והעמידו לפניו, למען יהיה פחד הקדוש ברוך הוא עולה ושורה על הכל, וזהו סוד הכתוב: **"וְהֶאֱלֹהִים עָשָׂה שְׂרָאוֹ מִלְּפָנָיו"** (קהלת ג, יד), מה עשה, עשה למקטרג ההוא והתקינו לפניו, שיהיה חרב חדה על כל העולם, וכל זה בשביל שיפחדו מפני הקדוש ברוך הוא כולם, וזה הוא שר העונשין שתובע עונש על חטאי האנשים, ותובע דין ותופס האנשים והורגם ומייסרם, הכל כמו שיוצא מן הדין, כדמיון ממונה הזה של הבית דין של מטה, שנתנה לו רשות להזכיר לפני הבית דין, פלוני עשה כך, ופלוני עבר על כך, ולתבוע עליהם דין, ולמדנו, שנתנה לו רשות לממונה ההוא של הבית דין לסגור הפתח על הבית דין, עד שיגזרו הדין על כל מה שהוא תובע, ואין רשות להבית דין לדחותו, לפי שכתוב: **"כִּי אֲנִי ה' אֱהֵב מִשְׁפָּט"** (ישעיהו סא, ח), והוא רוצה שהעולם יתקיים בדין לדעת שיש דין ויש דיין, כדמיון זה עשה הקדוש ברוך הוא לפניו מקטרג ההוא שיהיה תובע דין לפני המלך על כל באי העולם, וביום הזה נתנה לו רשות לכסות פתח המלך, והלבנה נתכסית בפנים^[קמ"ו] עד שיהיה נגזר דין על כל באי העולם, ואף על פי שהכל נגלה לפני הקדוש ברוך הוא, אינו רוצה אלא בדין, והכל בדמיון אחד למעלה ולמטה הוכן כסא הדין ביום הזה, ושר העונשין בא ותובע דין על כל מעשי האנשים, לכל אחד ואחד כפי דרכו וכפי מה שעשה, ועדים באים ומעידים על כל מעשי בני העולם, ואלו הם עיני ה' שהם משוטטים בכל העולם, וכמה הם עיני ה' שאין להם מספר, ההולכות ומשוטטות בכל העולם ורואות כל מעשי האנשים, וי לאותן שאין משגיחים ואין מסתכלים במעשיהם, שהרי אצלם עומדים אלו העדים של המלך, ומשגיחים ורואים כל מה שהם עושים ומדברים, והעדים עולים ומעידים לפני המלך, וזה שר העונשין עומד לפני המלך ותובע דין, פלוני עשה כך, ופלוני עבר על כך, והרי כאן העדים, ועד שהקדוש ברוך הוא שואל אותם, אין להם רשות להעיד, וכאשר שואל אותם הם מעידים עדותם.

זיו הזוהר

הקדושה נתעלתה להתקרב למדת הרחמים. קמה. כיון שנפסק אור הרחמים להופיע מן התפארת להמלכות כדרך שהשמש מופיע אורו על הלבנה, וזהו הענין סגירת הפתח של המלך, כי התפארת נקרא מלך. קמו. שגם בדרך פנימיות לא יופיע אור הרחיים מן התפארת להמלכות.

בשעה שהמקטרג עומד לטעון טענותיו עליהם, צוה הקדוש ברוך הוא לתקוע בשופר, כדי לעורר רחמים מלמטה למעלה

והכל נכתב לפני המלך בפתקאות, בבית המלך יש היכל אחד, היכל זה מלא אש לבן, וזה האש מתגלגל בעמוד עגול ולוהט נצוצות, והוא אינו פוסק לעולם, לפניו מהיכל ההוא יש היכל אחר מלא אש שחור שאינו פוסק לעולם, ושני סופרים עומדים תמיד לפני המלך, בשעת הדין מעידים כל העדים לפני המלך, ואותן הסופרים נוטלים מאותו עמוד אש הלבן וכותבים עליו עם אש השחור ההוא, ואז המלך מחמיץ הדין עד זמן ידוע, אפשר בין כך ובין כך יחזרו בתשובה, אם חוזרים נקרעין הפתקאות, ואם לא, יושב המלך וכל אותן מלמדי זכות עומדים לפניו, בעל הכרוז עומד ומכריז, פלוני עשה כך, מי ילמד עליו זכות, אם יש מי שילמד עליו זכות הרי טוב, ואם לא, הרי הוא נמסר לשר העונשין, הכל יודע הקדוש ברוך הוא, ולמה נצרך לכל זה, אלא שלא יהיה פתחון פה לבני העולם, ולהראות שהכל עושה בדרך אמת, וטוב לפניו אם ינצל מי מן דינו, ואם תשאל, מניין לנו כך, דבר זה נמסר לחכמים, ואפילו מי שאינו יודע, אם רוצה להבין ישגיח במה שהוא בנגלה, וידע מה שהוא בנסתר, שהרי הכל בדמיון אחד, כל מה שצוה הקדוש ברוך הוא בארץ, הכל הוא כדמיון שלמעלה, יום של ראש השנה הוא יום הדין, והמלך יושב בכסא הדין, שר העונשין בא ומכסה פתח המלך ותובע דין, ואף על פי שהקדוש ברוך הוא אוהב את הדין, כמו שכתוב: **"כִּי אֲנִי ה' אֱהֵב מִשְׁפָּט"** (ישעיהו סא, ח), תנצח אהבתו לבניו את אהבת הדין, ובשעה שהמקטרג עומד לטעון טענותיו עליהם, צוה הקדוש ברוך הוא לתקוע בשופר, כדי לעורר רחמים מלמטה למעלה, מזה השופר עולה קול הכלול באש ורוח ומים, ונעשה מזה קול אחד, ונתעורר קול אחר למעלה^[קמז] וכאשר קול ההוא נתעורר מלמעלה ומלמטה, אז כל טענות שטוען מקטרג ההוא מתבלבלות.

זוהר חלק ג דף צט עמוד ב

"וַיִּבֶא לֹו יַיִן וַיִּשְׁתְּ", זה יין המשומר, יין שהוא משמח את הלב, סוד עולם הבא ביום של ראש השנה יוצא יצחק בלבדו, וקורא לעשו שיטעים לו התבשילין של כל העולם, כל אחד לפי דרכו, שהרי על השעה ההיא נאמר: **"וַתִּכְהֶינּוּ עֵינָיו מֵרֵאת"** (בראשית כז, א), שיצא ממנו מי שמחשיך פני הבריות, והוא נפרש ושוכב על מטת הדין, קורא לעשו ואומר, **"וַיֵּצֵא הַשָּׂדֶה וַצֹּדֶה לִי צֶיד"**, **"וַעֲשֵׂה לִי מִטְעָמִים וגו'"** (בראשית כז, ד), ורבקה אמרה אל יעקב בנה אהוב נפשה, בנה אהובה שנמסר לה מיום שנברא העולם, והיא תצוה לו שיעורר הוא באותן המטעמים שלו, ויעקב נתעורר מלמטה מתלבש בתפלות ובקשות, והקול קול יעקב שעולה בשופר הזה, יעקב נתעורר אל יצחק ומתקרב אליו, **"וַיִּגָּשׁ לֹו וַיֹּאכֵל"** (בראשית כז, כה), נכללים זה בזה, כיון שנתכלל עמו **"וַיִּבֶא לֹו יַיִן וַיִּשְׁתְּ"**, זה יין המשומר, יין שהוא משמח את הלב, סוד עולם הבא, **אז, "וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו"**, התפלות והבקשות העולות **"וַיִּבְרַכְהוּ"**.

קמז. זו מדת הרחמים הכלולה מן חסד גבורה עולם הבינה הממתיק למדת הדין על ידי תשובה, ותפארת שהן כמו מים אש ורוח. **קמח.** זה אור כמו שכתוב ולכבו יבין ושב ורפא לו.

זוהר חלק ג דף ק עמוד א

כיון שישבו בסכות הרי נצולו מן המקטרג, והקדוש ברוך הוא משמח עם בניו, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא

נח רוגזו ושמח הלב וכלו הוא רחמים, כיון שהוא נכלל ביעקב כל אותן החילות והגבורות והרוגזות שהיו מוכנות נתפזרו ולא נמצאו שם, וישראל יוצאים מן הדין בשמחה ובברכות, "וַיְהִי אֲךָ יֵצֵא יַעֲקֹב מֵאֵת פְּנֵי יִצְחָק אָבִיו" (בראשית כז, ל), ביום הזה בחדוה ובברכות עליונות, ועשו בא מצידו, נושא משאות מן מעשי העולם, "וַיַּעַשׂ גַּם הוּא מַטְעָמִים", שונן לשונו לטעון טענות, מזמין עדים, ויבא לאביו ויאמר יקום אבי, יתעורר בדינו ויאכל כמה מעשים רעים של כל העולם אשר מצאתי, "וַיַּחֲרֹד יִצְחָק חֲרָדָה גְדֹלָה עַד מָאֹד", שהרי אינו יכול להפרד מכלל של יעקב שהוא בשמחה, ויאמר מי אפה הוא הצד ציד בכמה תפלות ובקשות, ואוכל מכל בטרם תבא ואברכהו גם ברוך יהיה, כשמוע עשו את דברי אביו "וַיִּצְעַק צְעָקָה וְגו'", כי ראה שצידו לא פעל כלום, עד לאחר שאמר לו, "הֲנֵה מְשַׁמְנֵי הָאָרֶץ יִהְיֶה מוֹשְׁבֶיךָ", אלו הגבורים והמחנות של שאר העמים, וזה קשה לו מהכל, "וַיִּשְׁטַם עָשׂו אֶת יַעֲקֹב" (בראשית כז, מא) ללכת אחריו ולקטרג לו תמיד, ויעקב הולך באותן הימים שבין ראש השנה ליום הכפורים ובורח להנצל ממנו, חוזר בתשובה ויושב בתענית עד שבא יום הכפורים, אז יודעים ישראל שעשו בא, "וַעֲמֹו אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ" (בראשית לג, א), כולם מקטריגים המוכנים לקטרג עליהם, מיד "וַיִּירָא יַעֲקֹב מֵאֹד וַיֵּצֵר לוֹ", ומרבה בתפלות ובקשות, "וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֱלֹהֵי אָבִי אֲבָרְהָם וְאֱלֹהֵי אָבִי יִצְחָק וְגו'", עד שנוטל עצה, ככתוב: "כִּי אָמַר אֲכַפְרָה פְּנֵי בְּמִנְחָה הַהִלַּכְתָּ לְפָנָי", "וַיִּקַּח מִן הַבָּא בְּיָדוֹ מִנְחָה וְגו'", "עֲזִים מְאֹתִים וְתִישִׁים עֲשָׂרִים וְגו'", "גַּמְלִים מִיְּנִיקוֹת וְגו'", שכך הוא צד שלו גמלים, הוא נחש כמין גמל, שבשעה שפתה סמאל לאשת אדם רכב על נחש כמין גמל, ולמדנו, מי שרואה גמל בחלמו מיתה נקנסה עליו מלמעלה וניצל ממנה, והכל אחד, ואז נהפך עשו לאפטרופס של יעקב, ויעקב אינו רוצה לא דבשו ולא עוקצו, ואומר, "וַיַּעֲבֹר נָא אֲדֹנָי לְפָנָי עֲבָדוֹ", אז, "וַיִּשָּׁב בַּיּוֹם הַהוּא עָשׂו לְדָרְכוֹ", מתי, בשעת נעילה, שהרי נפרש מן העם הקדוש, והקדוש ברוך הוא מוחל לחטאותיהם ומכפר עליהם, כיון שהמקטרג ההוא הולך עם אותה המנחה ונפרש מהם, רוצה הקדוש ברוך הוא לשמוח עם בניו, מה כתוב: "וַיַּעֲקֹב נִסַּע סְפָתָה וַיִּבֶן לוֹ בֵּית וְגו'", על כן קרא שם המקום סכות, כיון שישבו בסכות הרי נצולו מן המקטרג, והקדוש ברוך הוא משמח עם בניו, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, ע"כ ר"מ.

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סט עמוד ב

ביום של ראש השנה נתכסית הלבנה ואינה מאירה עד בעשור לחודש, שכל ישראל חוזרים בתשובה שלמה

"אֲךָ בְּעֶשְׂרֵי לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכְּפָרִים הוּא וְגו'" וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם". שאל רבי אבא לרבי שמעון ואמר לו, אך שכתוב כאן מה בא להשמיענו, אמר לו, למעט הוא בא, שכיון שאמר אחר כך, "וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם", בתשעה לחדש, אמר, "אֲךָ בְּעֶשְׂרֵי",

שרק עשור נצרך לו ענוי, כי בעשור תולה הדבר, אמר לו, אם כן [קמט] הרי כתוב: "אֲךָ בַיּוֹם הָרִאשׁוֹן תִּשְׁבִּיתוּ שְׂאֵר מִבְּתִיכֶם" (שמות יב, טו), ולמדנו, אך חלק, חציו אסור באכילת חמץ וחציו מותר, אף כאן, "אֲךָ בְּעֶשֶׂר לַחֹדֶשׁ", נאמר שחציו אסור באכילה וחציו מותר, אמר לו, אף כאן, בועניתם את נפשותיכם תולה, שהרי ענוי לא נמצאת, אלא מן חצי היום והלאה, ותינח הוא אך חלק בועניתם את נפשותיכם, (דף ק:) "יוֹם הַכִּפּוּרִים הוּא", אמר רבי אלעזר, יום כפור צריך לומר, מהו "יוֹם הַכִּפּוּרִים", אלא בוא וראה, ביום של ראש השנה נתכסית הלבנה [קנ] ואינה מאירה עד בעשור לחודש, שכל ישראל חוזרים בתשובה שלמה, והאם העליונה חוזרת ומאירה לה [קנא] ויום הזה הארת האם הוא מקבל, ושמחה נמצאת בכל, ועל כן כתוב: "יוֹם הַכִּפּוּרִים הוּא", לפי ששני מאורות מאירים יחד, מנורה העליונה מאירה למנורה התחתונה [קנב] וביום הזה מאירה המלכות מן האור העליון ולא מן אור השמש.

זיו הזוהר

קמט. פירוש, א"כ שזה אך בא למעט, אפשר שבא למעט החצי מן העשור, ומתרץ שבאמת כך הוא כי עיקר הענוי נרגש מן חצי היום והלאה. **קנ.** זו המלכות. **קנא.** שמקבלת הארת רחמים וחסדים מעולם הבינה. **קנב.** היינו עליית המלכות והתכללותה בהבינה אם העליונה, והמלכות מקבלת הארה מן הבינה בדרך ישר ולא על ידי התפארת שנקרא שמש.

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף סט עמוד ב

ביום הזה כל שמחה וכל הארה וכל ותרנות של כל העולמות תולה בהאם העליונה, שכל השפעות נמשכות ויוצאות ממנה

"וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם", למדנו, שביום הזה כל שמחה וכל הארה וכל ותרנות של כל העולמות תולה בהאם העליונה, שכל השפעות נמשכות ויוצאות ממנה, ואז מאירות כל אותן המנורות, ומאירות בהארה של שמחה עד שנמתק הכל, ואז כל אותן כחות הדינים נמצאים בהארה והדין לא נעשה, ועל כן, "וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם".

זוהר חלק ג פרשת אמור דף קב עמוד ב

יום הכפורים מדוע הוא תולה במקום שהוא ולא במדרגה אחרת

רבי אלעזר שאל לרבי שמעון אביו ואמר לו, יום הכפורים מדוע הוא תולה במקום שהוא ולא במדרגה אחרת, כי מוטב שיהיה תולה בהמדרגה שהמלך שורה יותר מהכל, [קנג] אמר לו רבי שמעון, אלעזר בני, כך הוא בודאי ויפה שאלת, בוא וראה, המלך הקדוש [קנד] מסר היכלו וביתו ביד השכינה הקדושה, ומסר את בניו בידה שתנהג אותם ותייסר אותם ותשרה ביניהם, שאם הם זכאים השכינה נכנסת בשמחה ובכבוד אצל המלך, ואם אינם זכאים, היא והם הולכים בגלות, והרי ביארנו, כמו שכתוב: **"מִשְׁדֵּד אֶב יְבִרִית אִם" (משלי יט, כו), וכתוב: **"וּבַפְּשַׁעֵיכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם"** (ישעיהו ג, א), ועל כן יש יום אחד בשנה להשגיח בהם ולחקור בהם בישראל, וכאשר מגיע יום הזה אז האם העליונה שכל חירות בידיה נודמנת לנגדו להסתכל בהם בישראל, וישראל מזדרזים ביום הזה בכמה עבודות בכמה תפלות בכמה ענוים, הכל כדי לזכותם, וכאשר האם העליונה תראה בני המלך שנפקדו בידי השכינה כולם זכאים, כולם בלי חטאים בלי פשעים, אז היא מזמינה להם חירות ממקור כל חירות בידי השכינה, ואז נכנסת השכינה אצל המלך בהארה בשמחה בשלמות וברצון, שהרי גדלה בנים למלך העליון כראוי, וכאשר ביום הזה לא נמצאים כראוי, וי להם, וי לשלוחיהם וי, שהרי השכינה מתרחקת מן המלך, והאם העליונה מסתלקת ואין יוצא ממנה חירות להעולם, זכאים הם ישראל שהקדוש ברוך הוא מלמדם דרכיו, כדי שינצלו מן הדין ויהיו נמצאים זכאים לפניו, זהו שכתוב: **"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם"**, וכתוב: **"וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וְגו'"** (יחזקאל לו, כה).**

זוהר **זיו הזוהר**

קנג. מדוע תולה בבינה ומלכות ששניהן עלמין דנוקבא, ולא בהתפארת עלמא דדכורא. **קנד.** זה

רעיא מהימנא חלק ג דף קא עמוד א

מצוה זו להתענות ביום הכפורים, להכניע הגוף והנפש בסוד של ה' ענוים

"שִׁבַּת שְׁבַתוֹן הוּא לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם". מצוה זו להתענות ביום הכפורים, להכניע הגוף והנפש בסוד של ה' ענוים, שהן נגד המדרגות של יום הכפורים, [קנה] שהרי המקטרג בא להזכיר עונותיהם כמו שנתבאר, וכולם בתשובה שלמה לפני אביהם, והכל כמו שזכר בהרבה מקומות, ע"כ ר"מ.

זוהר חלק א פרשת ויחי דף רכ עמוד א

לולב ואתרג הדס וערבה, שכולם נאחזים בהשם הקדוש למעלה, ועל כן נצרך לקחת אותם ולעשות בהם עבודה, כדי לעורר שמחה ההיא שנקשרת בהם

"וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר וּגוֹי". רבי שמעון פתח, "כל הַנֶּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאתִיו יִצְרָתִיו אֶף עֲשִׂיתִיו" (ישעיהו מג, ז), בוא וראה, כמה גבוהים הם מעשי המלך הקדוש, שהרי אותן המעשים שהוא עשה למטה, קשר אותם בדברים עליונים שלמעלה, וכאשר האנשים לוקחים אותם למטה ועושים בהם עבודה, נתעורר אותו הענין שלמעלה שנקשר בהם, כגון אזוב, עץ ארז, והרי נתבאר הענין, ויש מהם שנאחזים בהשם הקדוש, כגון: לולב ואתרג הדס וערבה, שכולם נאחזים בהשם הקדוש למעלה, [קנה] ועל כן נצרך לקחת אותם ולעשות בהם עבודה, כדי לעורר שמחה ההיא שנקשרת בהם, ועל כן למדנו, בדבור ובמעשה נצרך להראות הענין כדי לעורר הענין שלמעלה, זהו שכתוב: "כל הַנֶּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי" (ישעיהו מג, ז), לעורר כבודי, "בְּרֵאתִיו", לגרום היחוד שלי, "יִצְרָתִיו", לעשות בו עבודה, "אֶף עֲשִׂיתִיו", לעורר בו הכח שלמעלה, דבר אחר, "כל הַנֶּקְרָא בְּשֵׁמִי", זהו שכתוב: "פְּרִי עֵץ הָדָר", "וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאתִיו", אלו כפות תמרים, "יִצְרָתִיו", זהו, "וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת", "אֶף עֲשִׂיתִיו", זהו "וְעֵרְבֵי נַחַל", [קנה] והתקון של זה הוא מה שאמר הכתוב: "וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן", הראשון דוקא שהוא חמישי על העשור [קנט] ומי הוא זה יום הראשון, אלא זה היום שיצא ראשון לכל במעין של מים הנובעים [קס] ואנחנו צריכים להמשיכו לעולם.

זוהר חלק א פרשת אמור יום ו' * דף היומי * זוהר תורה

דומה לחוט השדרה המחזיק ומעמיד כל הגוף שהוא תפארת גופא, ומקורו אות ו, ערבה דומה לשפתים, והיינו מלכות פה שמקורה אות ה' האחרונה, ועוד יש בזה אופנים אחרים. **קנת**. לפי פירוש, זה נראה כונתו שכל מין שיש לו מעלה יתרה מרמז על עולם היותר גבוה, לפיכך אתרג שיש בו טעם וריח מרמז על אצילות, כפות תמרים שיש בו טעם מרמז על בריאה, הדס שיש בו רק ריח מרמז על יצירה, ערבה מרמז על מלכות דלית לה מגרמה כלום, והיא שורש עולם העשיה. **קנט**. יום א' דסכות הוא יום החמישי אחר יום הכפורים שנקרא עשור והם נגד יה. **קס**. זה עולם הבינה

התפארת. **קנה**. לגרום על ידי ה' ענוים התכללות ה התחתונה בתוך ה' העליונה, מלכות בבינה. **קנו**. כי הד' מינים הם נגד ד' אותיות של השם הוי"ה ב"ה, הדס דומה לעין שהיא חכמה, ומקורה אות י, אתרג דומה ללב שהיא בינה לבא, ומקורה אות ה, לולב דומה לחוט השדרה המחזיק ומעמיד כל הגוף שהוא תפארת גופא, ומקורו אות ו, ערבה דומה לשפתים, והיינו מלכות פה שמקורה אות ה' האחרונה, ועוד יש בזה אופנים אחרים. **קנוז**. כי הד' מינים הם נגד ד' אותיות של השם הוי"ה ב"ה, הדס דומה לעין שהיא חכמה, ומקורה אות י, אתרג דומה ללב שהיא בינה לבא, ומקורה אות ה, לולב

"פְּרִי עֵץ הָדָר", זה באר של יצחק שהוא היה מהדר לו להקדוש ברוך הוא, וקרא לו עץ הדר

משל למך שסגר לאנשים במאסרו, אמו המטרונה באה והוציאה אותם לחירות, והמלך השגיח על כבודה ונתנם בידיה, מצאה אותם רעבים וצמאים, אמרה, הרי הוצאתים לחירות אביא להם מאכל ומשתה, כך זה יום הכפורים הוציא כולם לחירות, ואנו עומדים רעבים למזון וצמאים לשתות, כשהיא מעטרת למלך בכתריו ביום הזה, ואנו יודעים שהרי מים הנובעים עמה נמצאים, שואלים אנחנו לשתות ממי שהוציאנו לחירות, ועל כן קוראים לו יום ראשון^[קסא] כך נמצא בספר האגדות ונכון הוא, אבל ביום הזה אברהם הוא התחלת הכל, אם בענין ענני כבוד הוא תחלה, אם בענין המים הוא תחלה, שאברהם התחיל לחפור באר מים,^[קסב] "פְּרִי עֵץ הָדָר", זה באר של יצחק שהוא היה מהדר לו להקדוש ברוך הוא, וקרא לו עץ הדר, ופרי עץ הדר הזה ידוע,^[קסג] "כַּפַּת תְּמָרִים", היינו מה שכתוב: "צִדִּיק כְּתָמָר יִפְרֹחַ" (תהלים צב, יג), ולא נמצא ביניהם פרוד,^[קסד] ועל כן לא כתוב וכפות אלא כפות, לפי שאין עולה זה בלא זה, ובו נתמלאית באר ההיא עם מים עליונים הנובעים מן באר העליונה,^[קסה] הוא נתמלא תחלה, וממנו נתמלאית הבאר עד שהיא מעין לכל, "וְעֵנָף עֵץ עֵבֶת", זה ענף של העץ הגדול שנתחזק ונשתרש בשרשיו, ונעשה עץ עליון על הכל שנאחז בכל צדדיו,^[קסו] ענף שהוא מעץ עבות, עץ שנקשר לעבות,^[קסז] שהרי ממנו לוקח יסוד העולם ונתמלא להריק בהבאר, זה הוא העולם שדרכו להקשות להבאר, וערבי נחל שנים, הם שני הנחלים שהמים נאסף בהם להריק לצדי"ק,^[קסח] דבר אחר וערבי נחל, אלו הן הגבורות הקשורות ביצחק, הבאות מצד נחל העליון ההוא ולא מצד העולם שנקרא אב^[קסט] לפיכך לצל יפות ואין ראויות לפירות ואין עושין פירות,^[קע] דבר אחר "וְעֵרְבֵי נַחַל", אלה שני העמודים שהגוף עומד עליהם^[קעא] וכל אלו פועלים להריק מים לבאר, דבר אחר,

זי הזוהר

הגדול, זה התפארת שנקרא עץ החיים ונאחז עם כל הספירות והוא כמו מרכז להן. **קסז.** יבאר בזה הטעם שנקרא עבות, שהוא לפי שזה העץ היינו התפארת נקשר לעבות, ונ"ל פירושו שנקשר לספירת היסוד שנקרא עבות ממשמעות עבים שמתמלאים מים ומריקים על הארץ, ככתוב אם ימלאו העבים גשם על הארץ יריקו, זו ספירת היסוד שהוא העולם המעביר מימי השפע שנתמלא בהם מן התפארת להריק על הארץ היינו המלכות שנקראת באר תתאה. **קסח.** היינו ככתוב ומבשרי אחזה אלוה. **קסט.** נחל עלאה זו הבינה דמינה דינין וגבורות מתערין, ואין באות מעולם החכמה שנקרא אבא דמגיה רק חסדים מתערין. **קע.** כיון שאין בהם הכח של עלמא דכורא, אבל גאות לצל לעשות מהם סכך לסוכה, כי הסכך מרמז על הבינה אמה עלאה. **קעא.** היינו נצח והוד תרין סמכי קשוט.

אמה עלאה שהיא מעין הנובע בשפע העליונה. **קסא.** יען כי אנו שואלים מן הבינה האם העליונה מים לשתות שהכונה היא על מימי חסדים שמקומם בספירת החסד שהיא ספירה הראשונה מן ז' ספירות של ימי הבנין. **קסב.** כי מים רמז על חסד שהיא מדת אברהם. **קסג.** זו מדת המלכות שכל עיקרה גבורות מן מדת הגבורה שורש יצחק. **קסד.** זו ספירת היסוד שישראל גורמים בעבודתם הקדושה יחוד קב"ה ושכינתיה שלא יהיה פירוד בין יסוד ומלכות ולכך לא כתוב וכפות, כי וא"ו מורה על חבור שני דברים נפרדים, וכיון שאז אין שם פירוד כלל אין מקום לוא"ו החבור. **קסה.** בכח מדת היסוד נתמלאית באר התחתונה זו המלכות עם השפע היורדת מן באר העליונה שהוא הבינה עד שהמלכות נעשית מעין לחלק השפע להעולמות שלמטה ולצאצאיהם. **קסו.** נ"ל פירושו שזה הענף היינו ההדס מוצאו והשתלשלותו הוא מן העץ

"וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר", זה אברהם, **"כַּפַּת תְּמָרִים"**, זה יצחק, **"וְעֵנָף עֵץ עֵבֶת"**, זה יעקב, **"וְעֵרְבֵי נָחַל"**^[קעב] אלו הן שתי המדרגות שאמרנו.

זוהר חלק א פרשת ויחי דף רכא

זכאים הם ישראל שיודעים דרכי המלך הקדוש, ויודעים דרכי התורה ללכת בדרך אמת, לזכות בהם בעולם הזה ובעולם הבא

בספר האגדות יפה אמר, שכל אלו הם אורחים שהעם הקדוש מזמינם ביום הזה^[קעג] וצריכים להמצא להם כיון שמזמינים אותם, ובהם מבקש האדם בקשתו מן המלך, **זכאים הם ישראל שיודעים דרכי המלך הקדוש, ויודעים דרכי התורה ללכת בדרך אמת, לזכות בהם בעולם הזה ובעולם הבא,** ביום הזה יוצאים ישראל בסימנים נרשמים מלפני המלך, לפי שהם זכו בדין, ואיזה סימנים הם, סימני האמונה חותמו של המלך העליון, משל לשני אנשים שנכנסו לפני המלך לדין, ולא ידע העולם מי מהם נצח, יצא שר אחד מבית המלך ושאלו אותו, אמר להם, מי שיצא ובידיו יהיו סימני המלך הוא נצח, כך כל באי העולם נכנסים לדין לפני מלך העליון, הדין אותם מיום ראש השנה ויום הכפורים עד יום החמשה עשר לחודש, ובין כך נמצאים ישראל זכאים, כולם בתשובה, מטריחים עצמם בסוכה לולב ואתרוג, ואין ידוע מי זכה בדין, מלאכים עליונים שואלים מי זכה בדין, הקדוש ברוך הוא משיבם, אלה המוציאים בידיהם סימנים שלו הם זכו בידן, ביום הזה יוצאים ישראל עם רושם המלך בתשבחות ההלל, נכנסים בסוכה, אתרג בשמאל לולב בימין, רואים כולם שישראל נרשמים ברושם המלך הקדוש, פותחים ואומרים: **"אֲשֶׁרֵי הָעָם שְׂפָכָה לֹו אֲשֶׁרֵי הָעָם שֶׁה' אֱלֹהֵינוּ"** (תהלים קמד, טו).

זוהר חלק ג פרשת ויקרא דף כד עמוד א

חייך בתי, שעשוע אחת אעשה לך בכל יום שהיא שוה ככולם

רבי יהודה אמר, "וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפַּת תְּמָרִים וְעֵנָף עֵץ עֵבֶת וְעֵרְבֵי נָחַל וגו'". **"פְּרִי עֵץ הָדָר"** מה הוא, זה אתרג, וכי אתרג מן עץ הדר הוא, והלא כמה קוצים יש סביבו מכאן ומכאן, ואתה אומר פרי עץ הדר, אלא סוד הדבר, שכתבי: **"וַיִּבְנוּ ה' אֱלֹהִים אֶת הַצֵּלַע אֲשֶׁר לָקַח מִן הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבָאָהּ אֶל הָאָדָם"** (בראשית ב, כב), וכתוב: **"עֵצִים מַעֲצָמֵי וּבָשָׂר מִבְּשָׂרִי"**, וזה הוא פרי עץ הדר,^[קעד] מניין שהאדם נקרא עץ, שכתוב: **"כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה"** (דברים כ, יט), **"כַּפַּת תְּמָרִים"**, הגדל לשבעים שנה, ובו נתיסדו שבעים שנה העליונות^[קעה] והוא נכפת ונתקשר למעלה ולמטה, ועל כן נקרא כפת, כמו שכתוב: **"כַּפְתּוֹ"** (דניאל ג, כא), שעולה לכאן ולכאן, זהו שכתוב: **"כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאֲרָץ"** (דברי הימים א'

והוא הוזהר זיו הוזהר

קעב. היינו משה ואהרן ששרשם נצח והוד. **קעג.** ענין האושפיזין הוא שהאורת של השבע ספירות יאירו לישראל בסכות. **קעד.** רבי יהודה דורש שהאתרג מרמז על מלכות, וכמו שחיה נבראה מן אדם כן למעלה מלכות מן תפארת, והמלכות נקראת פרי שנולדה מן העץ הדר שהוא התפארת. **קעה.** כונתו על היסוד שנקרא יסוד לפי

שהוא היסוד של ז' ספירות ימי הבנין והוא מקשר עלמא דכורא עם עלמא דנוקבא שישפיע זה בזאת, והכל עומד על זה היסוד כי בלעדו אין קיום לעולם, והוא יסוד צדיק בשבעה נעלם, היינו ז' ספירות ימי הבנין שהן חג"ת נה"מ, ונקראין ע' שנה כי שנ"ה בגימטריה ספיר"ה, ולפי שכל ספירה כלולה מעשר מדרגות לפיכך מספרן שבעים, וכיון

כט. יא), דוקא, [קעו] רבי יוסי אמר, "פְּרִי עֵץ הָדָר", זה המזבח שעושה פירות ומעלה פירות לכל הצדדים, [קעז] מה הטעם, לפי שכל השבעים שנה נותנים לה חלק ומתברכת מהכל. בוא וראה, בחג סוכבים את המזבח פעם אחת בכל יום, ושבעה פעמים לבסוף, מה ענינו, אלא משל למלך שהזמין אורחים והתעסק בהם, והיה לו למלך בת יחידה, אמרה לו, אדוני המלך, לבעבור האורחים אינך משגיח עלי, אמר לה, חייך בתי, שעשוע אחת אעשה לך בכל יום שהיא שוה ככולם, [קעח] כך בכל ימי החג מקריבים ישראל פרים כנגד אומות העולם, אמר המזבח למלך הקדוש, לכולם נמצאים מתנות וחלקים, ולי מה אתה נותן, אמר לה, בכל יום ויום יקיפו אותך שבעה ימים העליונים לברך אותך [קעט] ויתנו לך שבעים חלקים בכל יום כנגד השבעים פרים שמקריבים בחג, רבי יהודה אמר, שבעה חלקים בכל יום, לפי שהרי מתברכת מכל שבעת הימים, ולבסוף היא מתברכת מהמקום ששמן המשחה נמצא שם, שבעה פעמים [קפ] כנגד כל אותן שבעת הימים, בשביל להשפיע לה ברכות מן המעיין של הנחל שנמשך תמיד ואינו פוסק.

זוהר חלק ג פרשת צו דף לא עמוד ב

ז' קולות האלה תולים בדבור הפה בשאר ימי השנה, ועכשו אין תולים אלא בעשיה, ואנחנו צריכים עשיה ולא דבור, לפי שבזמן הזה הוכן ברכות לכל השנה אמר רבי חייא ארבעה מינים שבלולב הם שבעה, ואפשר תאמר, שז' ימים הם, לא כן, אלא ארבעה מינים הם, והם יפרדו לשלשה אחרים, ובהעבודה שנעשה עמהם נתעוררים שבעה אחרים למעלה להטיב לעולם בכמה צדדים, כנסת ישראל, אף על פי שהיא בכלל השבעה, מתברכת מכל השש ומהנחל הנובע שנמשך ואינו פוסק לעולם מימיו מלהשפיע עליהם, ומיניק להבת, שהרי לפי שהיא בת לעולם העליון והתחתון [חוי"ב], מתברכת מהם בהתעוררת הזאת, ובשעה שכנסת ישראל מתברכת מהם כל העולמות מתברכים, ועל כן סוכבים בהם את המזבח כמו שנתבאר, ועוד שבהתעוררת הזאת כל השש מתברכות במים להסתפק בהם, ונשפע לכולן מנביעת הנחל העמוק מכל להמשך לעולם, ולפיכך צריכים כולם להיות לחים ולא יבשים להמשיך ברכות לעולם, לפי שאלו העצים כולם לחים תמיד, והעלים שלהם נמצאים תמיד, ועת השמחה שלהם בזמן הזה, ולמדנו בספרו של רב המנונא הזקן, שהרי הכח ההוא שנפקד על עצים האלו, כל אחד ואחד מהם אינו מקבל ברכות של

זוהר ז' קולות האלה תולים בדבור הפה בשאר ימי השנה, ועכשו אין תולים אלא בעשיה, ואנחנו צריכים עשיה ולא דבור, לפי שבזמן הזה הוכן ברכות לכל השנה אמר רבי חייא ארבעה מינים שבלולב הם שבעה, ואפשר תאמר, שז' ימים הם, לא כן, אלא ארבעה מינים הם, והם יפרדו לשלשה אחרים, ובהעבודה שנעשה עמהם נתעוררים שבעה אחרים למעלה להטיב לעולם בכמה צדדים, כנסת ישראל, אף על פי שהיא בכלל השבעה, מתברכת מכל השש ומהנחל הנובע שנמשך ואינו פוסק לעולם מימיו מלהשפיע עליהם, ומיניק להבת, שהרי לפי שהיא בת לעולם העליון והתחתון [חוי"ב], מתברכת מהם בהתעוררת הזאת, ובשעה שכנסת ישראל מתברכת מהם כל העולמות מתברכים, ועל כן סוכבים בהם את המזבח כמו שנתבאר, ועוד שבהתעוררת הזאת כל השש מתברכות במים להסתפק בהם, ונשפע לכולן מנביעת הנחל העמוק מכל להמשך לעולם, ולפיכך צריכים כולם להיות לחים ולא יבשים להמשיך ברכות לעולם, לפי שאלו העצים כולם לחים תמיד, והעלים שלהם נמצאים תמיד, ועת השמחה שלהם בזמן הזה, ולמדנו בספרו של רב המנונא הזקן, שהרי הכח ההוא שנפקד על עצים האלו, כל אחד ואחד מהם אינו מקבל ברכות של

ב' ערבות נצח והוד, לולב יסוד, אתרג מלכות. **קעח.** ככל השעשועים שלהם. **קעט.** ז' ימים העליונים הם הז' ספירות של ימי הבנין חג"ת נהי"מ, והיינו על ידי שישראל מקיפים את המזבח פעם אחת בכל יום עם הד' מינים המרמזים על הז' ספירות כמו שהבאתי לעיל בשם האריז"ל, והשבעים חלקים הם לפי שכל ספירה כלולה מעשר מדרגות. **קפ.** היינו ביום הושענא רבה שמקיפים ז' פעמים עם הז' ספירות בסך הכל מ"ט, ואז מתברכת המלכות מעולם הבינה שער הנו"ן שנקרא יובל, והוא מעין של נחל הנובע בלי הפסק

שתמר גדל לע' שנה וגם כיון שתמר גדולו תמיד עם ב' כחות של זכר ונקבה כידוע, לפיכך כפת תמרים רמז על היסוד שהוא כופת ומקשר השני תמרים של זו"נ דלעילא שהם הכולל של ז' ספירות ימי הבנין. **קעו.** כ"ל הוא היסוד שהוא המקשר שמים וארץ תפארת ומלכות, וזהו שעולה לכאן ולכאן, שמקבל מזה ונותן לזאת. **קעז.** דעת רבי יוסי שכל הג' תיבות פרי עץ הדר הן שם של מלכות, והדרה היא מה שהיא מעלה פירות לכל הצדדים דלתתא כיון שהיא מקבלת שפע מכל הצדדים דלעילא. דעת האריז"ל שג' הדסים הם חסד גבורה תפארת,

שמחה למעלה אלא בזמן הזה, ושמחה של כולם למעלה ושמחה של עצים האלו למטה הכל בזמן הזה הוא, והתעוררת שלהם תולה באותן קדושות של המלך, וכאשר ישראל נוטלים אותם הכל נתעורר בשעה זו, וכנסת ישראל מתברכת להשפיע ברכות לעולם, כתוב: "קול ה' על המים אל הפְּבוֹד הַרְעִים וגו'" (תהלים כט, ג), אמר רבי יוסי, זה אברהם, "קול ה' בְּכַח", זה יצחק, "קול ה' בְּהֶדְר", זה יעקב, "קול ה' שֶׁבַר אַרְזִים", זה נח, "קול ה' חֲצַב לְהַבֹּת אֵשׁ", זה הוד, "קול ה' יְחִיל מְדַבֵּר", זה צדי"ק, "קול ה' יְחֹלֵל אֵילֹת", זה צד"ק, וכולם גדלים על הים [בינה], ונשפעים במים לגדל, זה שכתוב: "וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן" (בראשית ב, י), וכל אלה משפיעים ברכות להעולם מן השפע ההיא שנשפע לכולם, בוא וראה, ז' קולות האלה תולים בדבור הפה בשאר ימי השנה, ועכשו אין תולים אלא בעשיה, ואנחנו צריכים עשיה ולא דבור, לפי שבזמן הזה הוכן ברכות לכל השנה.

בשמחה הזאת אין נמצאים עם המלך אלא ישראל בלבדם, ומי שיושב עם המלך ומשתעשע עמו בלבדו, כל מה שהוא רוצה מבקש והמלך נותן לו

ביום השביעי של חג הוא גמר דין של העולם, ופתיקות יוצאות מבית המלך וגבורות נתעוררות ונגמרות ביום הזה, וערבי נחל נצרך בהם לעורר גבורות למים, ולהיקף ז' פעמים להשביע למזבח מן המים של יצחק[קפא] לפי שנתמלאה מים באר הזאת של יצחק, וכאשר היא נתמלאית נתברך כל העולם במים, וביום הזה נצרך גבורות למים ולעשות להם סיום וחותרם אחר כך, שהרי ביום הזה נגמרים הדינים, ולפיכך נצרך לחובטם בארץ ולעשות להם סיום וחותרם שלא יהיו נמצאים, שזה היום הוא התעוררת והסיום שלהם, ועל כן התעוררת וסיום אנחנו עושים בערבי נחל, אמר רבי חייא, ודאי כך הוא ונכון, וערבי נחל שמצד הנחל יוצאות הגבורות, וביום הזה נתעוררות ונחתמות, ביום הזה כתוב: "וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחְפֹּר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם" (בראשית כו, יח), בארת כתוב חסר[קפב] "וַיֵּשֶׁב", מהו וישב, אלא שיום הראשון של זה החודש התחלת הדין היה בכל העולם, ויצחק הקים כסא הדין לדון העולם, וביום הזה, "וַיֵּשֶׁב יִצְחָק", לעורר הדינים ולגמור הדינים, "וַיַּחְפֹּר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם", להריק גבורות למדת המלכות להתעוררת מים, [קפג] שהרי מים בגבורות יורדים לעולם. אמר רבי יוסי, הרי למדנו, ערבה דומה לשפתים ביום הזה מהו הרמז, אמר רבי חייא, אף על פי שלדרשה הוא בא כך הוא בודאי, שהרי ביום הזה תולה הדבר בשפתים[קפד] ביום הזה פוקד המלך למסור הפתיקות לשר העונשין, הדינים נגמרים ונסתם לשון הרע של המקטרג מן העולם, ביום הראשון לחודש הזה התחלת הדין הוא, והסיום הוא ביום הזה וזה נתבאר, ביום הזה נשלם ונגמר להאומות עובדי כוכבים הברכות שלהם ונמצאים בדין, וישראל ביום הזה נגמר הדינים שלהם ונמצאים בברכות, שהרי ליום שלאחריו עתידים להשתעשע עם המלך, לקחת ממנו ברכות לכל השנה, ובשמחה הזאת אין נמצאים עם המלך אלא ישראל בלבדם, ומי שיושב עם המלך ומשתעשע עמו בלבדו, כל מה שהוא רוצה מבקש והמלך

זיו הזוהר

בשביל קיום העולמות. **קפא.** היינו מן החסדים שבגבורה, כי על ידי שנעשה המתקת הדינים נתמלאית הגבורה במימי החסד, וממנה נשפע המים למלכות ולכל העולם. **קפב.** זו המלכות שעיקר בנינה מן הגבורות. **קפג.** כי לכך נקראים גבורות גשמים. **קפד.** פירוש, להרבות בתפלה

נותן לו, ועל כן אז ישראל מתחילים והאומות עובדי כוכבים מסיימים, ועל זה כתוב: "אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אָמַר ה' וגו'" (מלאכי א. ב.).

זוהר חלק ג דף קב עמוד ב

ג' מתנות עליונות נזדמנו לישראל על ידי משה אהרן ומרים, מן בזכות משה, ענני כבוד בזכות אהרן, באר בזכות מרים, וכולם נאחזים למעלה

"בַּסֶּפֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים". רבי יהודה פתח, "וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מִלֶּךְ עָרֹד וגו'" (במדבר כא, א), למדנו, כי ג' מתנות עליונות נזדמנו לישראל על ידי משה אהרן ומרים, מן בזכות משה, ענני כבוד בזכות אהרן, באר בזכות מרים, וכולם נאחזים למעלה, מן בזכות משה, שכתוב: "הֲנִי מִמָּטִיר לָכֶם לַחַם מִן הַשָּׁמַיִם" (שמות טז, ד), [קפח] "מִן הַשָּׁמַיִם" זה משה, (דף קג.) ענני כבוד בזכות אהרן, שכתוב: "אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה אֵתָהּ ה' וגו'" (במדבר יד, יד), [קפז] וכתוב: "וְכִסָּה עֲנַן הַקְּטָרֶת", מה שם שבעה, אף כאן גם כן שבעה, שהרי בקטרת ז' עננים מתקשרים כאחד, ואהרן הוא הראש לכל שבעת העננים [קפז] והוא מקשר בו לששה האחרים בכל יום, באר בזכות מרים [קפח] שהרי היא בודאי נקראת באר, ובספר האגדות מובא: "וַתִּתְצַב אַחֲתוֹ מֵרַחֵק לְדַעָהּ וגו'" (שמות ב, ד), זו היא באר מים חיים, [קפט] והכל קשר אחד, מתה מרים נסתלקה הבאר, שכתוב: "וְלֹא הָיָה מִיָּם לְעֵדָהּ" (במדבר כ, ב), ובשעה ההיא בקשה באר אחרת להסתלק, זו שהיתה שכיחה עם ישראל [קצ] וכאשר ראתה ששה עננים שהיו נקשרים עליהם התקשרה גם היא בהם, מת אהרן נסתלקו אותן העננים, ונסתלק הענן של הבאר עמהם, בא משה והחזירם, זהו שכתוב: "עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתְ שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוֹת בְּאֲדָם" (תהלים סח, ט), מתנות ודאי, אותן המתנות שהיו בתחלה הבאר והעננים.

מפני מה זכה אהרן לזה, לפי שהוא המקשר להעננים, והוא מקשר כל יום ויום לכולם ביחד ומתברכים כולם על ידו

באר, זו הבאר של יצחק, עננים, אלו העננים של אהרן, אמר רבי יצחק, מפני מה זכה אהרן לזה, לפי שהוא המקשר להעננים, והוא מקשר כל יום ויום לכולם ביחד [קצא], ומתברכים כולם על ידו, בוא וראה, על כל חסד שעשה הקדוש ברוך הוא לישראל, קשר עמהם ז' ענני כבוד, וקשר אותם בהשכינה הקדושה, שהרי הענן שלה נקשר בששה האחרים, ועם כל השבעה הלכו ישראל במדבר, מה הטעם, לפי שכולם קשר של האמונה הם [קצב] ועל כן, "בַּסֶּפֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים", ומה ענינו לזה, לפי שכתוב: "בְּצִלוֹ חִמְדִּיתִי

זיו הזוהר

כי משה הוא בתפארת שנקרא בן והמלכות נקראת בת, וזהו שאמר וכלא קשורא חד, פירוש, מה שאומר שהבאר בזכות מרים ומה שאומר על ותתצב אחותו מרחוק דא באר מים חיים כל זה הוא קשר אחד שענינם אחד. **קצ.** היינו השכינה הקדושה. **קצא.** על ידי סוד עבודת הקטרת, כי קטרת משמעותו התקשרות. **קצב.** כי הם מורים על הז' ספירות ימי הבנין.

ותחנונים ביום הושענא רבה. **קפה.** השמי"ם מרמז על תפארת שהוא שורש משה מלגאו ושורש יעקב מלבר. **קפו.** נרא"ה אותיות אהר"ן וסוף הפסוק הוא ועננך עוד מעליהם. **קפז.** ז' עננים היינו הארת הז' ספירות, ואהרן שמדתו חסד הוא להם בבחינת ראש כי חסד היא ספירה הראשונה. **קפח.** כי שורשה במלכות שנקראת באר. **קפט.** פירוש, זו המלכות ונקראת אחותו של משה

וַיִּשְׁבְּתִי וּפְרִיּוֹ מִתּוֹק לְחַפֵּי (שיר השירים ב, ג), צריך האדם להראות עצמו שיושב תחת צל האמונה, בוא וראה, כל אותן השנים שאהרן היה קים היו ישראל בצל האמונה תחת אלו העננים, לאחר שמת אהרן, נסתלק ענן אחד שהוא הימין של הכל, וכאשר זה נסתלק נסתלקו כל שאר עננים עמו, והיו נראים כולם בחסרונם, והרי נתבאר, שכתוב: **"וַיִּרְאוּ כָּל הָעֵדָה כִּי גֹעַ אָהֳרֹן"** (במדבר כ, כט), אל תקרא ויראו אלא וייראו, מיד **"וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מִלֶּךְ עַרְדַּי יֹשֵׁב הַנֶּגֶב כִּי בָא יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים"** (במדבר כא, א), שמע שנסתלקו אותן עננים וימת התייר הגדול שכל אותן העננים היו נקשרים בו. אמר רבי אבא, **"וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי"**, מה ענינו כאן לאחר שנסתלקו אותן העננים, אלא כנען כתוב בו: **"וַיֹּאמֶר אַרְוֹר כְּנַעַן עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאַחֲיוֹ"** (בראשית ט, כה), כאן למדנו, מי שמוציא עצמו מן צל האמונה, ראוי הוא להיות עבד לעבדי עבדים, זהו שכתוב: **"וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב מִמֶּנּוּ שְׁבִי"**, לקח עבדים מישראל לעצמו, ועל כן כתוב: **"כָּל הָאֲזָרַח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשֵׁבוּ בְּסֻכֹּת"**, כל מי שהוא משרש וגזע הקדוש של ישראל ישבו בסוכת תחת צל האמונה^[קצג] ומי שאינו מן הגזע והשרש הקדוש של ישראל אל ישב בסכות, ויוציא עצמו מתחת צל האמונה. וכל מי שיושב תחת צל האמונה נוחל חירות לעצמו ולבניו לעולם, ונתברך בברכה העליונה, ומי שמוציא עצמו מן צל האמונה נוחל גלות לעצמו ולבניו, ככתוב: **"וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב מִמֶּנּוּ שְׁבִי"**, (דף קג): **"בְּסֻכֹּת תֵּשְׁבוּ"** חסר, זה הענן האחד שכולם נקשרים בו,^[קצד] שכתוב: **"כִּי עֲנַן הוּא"** (שמות מ, לח), עליהם יומם, וכתוב: **"וּבְעֵמֶד עֲנַן אֲתָה הַלֶּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם"** (במדבר יד, יד), זה הוא הענן של אהרן שנקרא יומם, שכתוב: **"יוֹמָם יֵצִיחַ ה' חֹסֶדוֹ"** (תהלים מב, ט), זה הענן האחד שלוקח עמו חמשה האחרים והם ששה, וענן אחר שכתוב: **"וּבְעֵמֶד אֵשׁ לַיְלָה"**,^[קצה] זה היה מאיר לישראל מן האור של אותן הששה.

זיו הזוהר **קצג.** היינו צל עולם הבינה שהוא מקור כל מיני **קצד.** זה הענן מכח ספירת החסד. **קצה.** זה הענן מכח ספירת המלכות.

אמור - יום שבת

צריך האדם לשמוח בכל יום ויום בפנים מאירים עם האורחים האלו השוכנים עמו רבי אלעזר פתח, "כֹּה אָמַר ה' זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ וּגְוִי" (ירמיהו ב, ב). מקרא הזה על השכינה הקדושה נאמר, בשעה שהיתה מהלכת במדבר עם ישראל, "זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ", זה הענן של אהרן שנסע עם חמש האחרים שהיו נקשרים עליך ומאירים עליך, "אֶהְבֵּת כְּלוּלְתֶיךָ", שהכלילו והכתירו לך, והתקינו אותך ככלה תעדה עדיה, וכל כך למה, בשביל "לְכַתֵּךְ אַחֲרַי בְּמִדְבַר בְּאַרְץ לֹא זְרוּעָה", בוא וראה, בשעה שהאדם יושב בדירה זו שהיא צל האמונה, פורסת השכינה כנפיה עליו מלמעלה, ואברהם וחמשה צדיקים האחרים ישימו מדורם עמו, זהו שכתוב: "בְּסֶפֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים", "שְׁבַעַת יָמִים" כתוב ולא בשבעת ימים,^[קצז] כדמיון זה כתוב: "כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וּגְוִי" (שמות כ, ט), וצריך האדם לשמוח בכל יום ויום בפנים מאירים עם האורחים האלו השוכנים עמו, ואמר רבי אבא, כתוב: "בְּסֶפֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים", ואחר כך כתוב: "יִשְׁבוּ בְּסֶכֶת", בתחלה תשבו ואחר כך ישבו, אלא הראשון להאורחים והשני לבני העולם, הראשון להאורחים, כהנהגת רב המנונא הזקן כשהיה נכנס לסוכה היה שמח, ועמד אצל פתח הסוכה מבפנים ואמר.

אל יאמר האיש, אני אכל ואשתה ואשבע תחלה, ומה שישאר אתן לעניים, אלא ראשית הכל להאורחים יכבד, ואם הוא משמח להאורחים ומשביעם הקדוש ברוך הוא שמח עמו

נזמן להאושפיזין, היה מסדר השלחן ועמד על רגליו ומברך^[קצז] ואמר: "בְּסֶפֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים", תשבו אושפיזין עליונים תשבו, תשבו אושפיזי האמונה תשבו, הרים ידיו ושמח ואמר, אשרי חלקנו אשרי חלקם של ישראל, שכתוב: "כִּי חֵלֶק ה' עִמּוֹ וּגְוִי" (דברים לב, ט), ואחר זה ישב, ישבו השני לבני העולם, כי כל מי שיש לו חלק בעם ישראל ובארץ הקדושה ישב בצל האמונה לקבל האורחים, לשמוח עמהם בעולם הזה ובעולם הבא, (דף קד). וצריך לשמח לעניים, מה הטעם, לפי שהחלק של אותן אושפיזין שהזמין שייך להעניים, וזה היושב בצל הזה של האמונה, והזמין אושפיזין עליונים האלה אושפיזי האמונה ואינו נותן להם חלקם, עומדים כולם ממנו ואומרים: "אֵל תִּלְחֶם אֶת לֶחֶם רַע עֵינַי וּגְוִי" (משלי כג, ו), נמצא שזה השלחן שערך שלו הוא ואינו של הקדוש ברוך הוא, עליו כתוב: "זִוְרִיתִי פָּרֵשׁ עַל פְּנֵיכֶם וּגְוִי" (מלאכי ב, ג), פרש חגיכם ולא חגי, וי לו לאיש ההוא בשעה שאותן אושפיזי

זיו הזוהר

קצו. הכונה שהשבעת ימים היינו הז' ספירות ישבו בסכות להיות אושפיזין במה שיאירו שמה הארתם.
 קצז. מברך לישב בסוכה כי ברכת המצוה צריכה להיות עובר לעשייתן.

האמונה עומדים משלחנו, ואמר רבי אבא, אברהם כל ימיו היה עומד בפרשת דרכים להזמין אורחים ולערוך שלחן לפניהם, עכשיו שמזמנים לו ולכל הצדיקים ולדוד המלך ואין נותנים להם חלקם, עומד אברהם משלחנו וקורא, "סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה" (במדבר טז, כו), וכולם הולכים אחריו, יצחק אומר, "ובטן רשעים תחסר" (משלי יג, כה), יעקב אומר, "פתח אכלת תקיאנה" (משלי כג, ח), ושאר כל הצדיקים אומרים, "כי כל שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום" (ישעיהו כח, ח), דוד המלך אומר, "אף לשקר שמרתי את כל אשר לזה" (שמואל א' כה, כא) והוא משלים עונשו, שכתוב: "ויהי כעשרת הימים ויגף ה' את נבל וימת" (שמואל א' כה, לח), מה ענינו, אלא לפי שדוד היה מבקש מנבל להיות אורח אצלו וימאן נבל, וזה האיש הזמין לדוד להיות אושפיזא שלו ולא נתן לו חלק, ובאותן עשרה ימים שדוד המלך דן את העולם נדון איש שהוא על זה [קצח] שגמל לדוד רעה יותר מנבל, אמר רבי אלעזר, התורה לא הטריחה על האיש יותר אלא כמו שהוא ביכולת, שכתוב: "איש כמתנת ידו וגו'" (דברים טז, יז), ואל יאמר האיש, אני אכל ואשתה ואשבע תחלה, ומה שישאר אתן לעניים, אלא ראשית הכל להאורחים יכבד, ואם הוא משמח להאורחים ומשביעם הקדוש ברוך הוא שמח עמו.

כל כלי זיין של המלך וכל מלחמות המלך בידי דוד נפקדו

אברהם קורא עליו, "אז תתענג על ה' וגו'" (ישעיהו נח, יד), ויצחק קורא עליו, "כל כלי יוצר עליך לא יצלח" (ישעיהו נד, יז), אמר רבי שמעון, פסוק זה דוד המלך אומר, לפי שכל כלי זיין של המלך וכל מלחמות המלך בידי דוד נפקדו, אבל יצחק אומר, "גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועשר בביתו וגו'" (תהלים קיב, ג), יעקב אומר, "אז יבקע כשחר אורך וגו'" (ישעיהו נח, ח), שאר הצדיקים אומרים, "ונחך ה' תמיד והשביע בצחצחות נפשך וגו'" (ישעיהו נח, יא), [קצט] דוד המלך אומר, "כל כלי יוצר עליך לא יצלח", שהרי הוא על כל כלי זיין שבעולם נפקד, אשרי חלקו של האדם הזוכה לכל זה, אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, ועל ישראל כתוב: "ועמך כלם צדיקים וגו'" (ישעיהו ס, כא).

רעיא מהימנא חלק ג דף קג עמוד ב

מתוך האהבה שאוהב הקדוש ברוך הוא לבניו רוצה שכולם יהיו אוהבים שלהם

"שבעת ימים תקריבו אשה לה". מצוה זו להקריב קרבנות בכל ימי החג, וקרבן זה הוא לבעבור שיהיה חלק לכל בשמחת בניו, לפי שכולם נאחזים בהעץ, [ד] הענפים שלמטה שאצל שורש העץ כולם מתברכים בשביל העץ, אף על פי שאין בהם תועלת כולם

הוא הזוהר. זיו הזוהר.

קצח. היינו לשנה הבאה בין כסא לעשור יהיה נדון אותו האיש על רעתו הגדולה מרעת נבל, כי נבל לא הזמין לדוד וזה הזמינו ולא נתן כלום לעני שיהנה מסעודתו במקום דוד. קצט. יעקב אומר אז יבקע, כי יבקע אותיות יעק"ב, וגם שיעקב הוא בבחינת שמש המאיר, ושרשו בתפארת שמשם הרפואה, שאר הצדיקים משה אהרן יוסף שם נה"י הלא הם כלי השפעה להשביע לישראל בשפע קדושה. ר. זה עץ החיים הידוע.

קצח. היינו לשנה הבאה בין כסא לעשור יהיה נדון אותו האיש על רעתו הגדולה מרעת נבל, כי נבל לא הזמין לדוד וזה הזמינו ולא נתן כלום לעני שיהנה מסעודתו במקום דוד. קצט. יעקב אומר אז יבקע, כי יבקע אותיות

מתברכים, ובשמחת ישראל עם אביהם שלמעלה נותנים חלק של ברכות לכל שאר האומות שיש להם אחיזה בהעץ ונאחזים בישראל, וכל אלו הקרבנות ליתן שפע מזון לאותן הממונים של שאר האומות, שהרי מתוך האהבה שאוהב הקדוש ברוך הוא לבניו רוצה שכולם יהיו אוהבים שלהם, וסוד הדבר: "בְּרִצּוֹת ה' דְּרִכֵי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלַם אֹתוֹ" (משלי טז, ז), אפילו כל אותן מקטריגים העליונים כולם נהפכים לאוהבים של ישראל, וכאשר החילות שלמעלה נהפכים לאוהבים של ישראל כל אותן שלמטה על אחת כמה וכמה, ואפשר תאמר, שאליהם היו מקריבים הקרבנות, לא כן, אלא הכל להקדוש ברוך הוא עלה ונקרב, והוא מחלק מזון לכל החילות של צדדים אחרים, שיהנו במתנה ההיא של בניו ויהפכו לאוהבים שלהם, וידעו למעלה ולמטה שאין נמצא עם כעם ישראל, שהם חלקו וגורלו של הקדוש ברוך הוא, ונתעלה כבודו של הקדוש ברוך הוא למעלה ולמטה כראוי, וכל החילות העליונים פותחים ואומרים: "וּמִי כַעֲמֶךָ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאָרֶץ" (דברי הימים א' יז, כא).

זוהר חלק ג דף קד עמוד א

כמו שהקדוש ברוך הוא לוקח את ישראל בימים האלה ושמח בהם, כן גם ישראל לוקחים לו להקדוש ברוך הוא שיהיה לחלקם ומשמחים בו

"וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר וגו'". מצוה זו ליטול לולב ביום הזה עם שאר המינים שלו, וסוד זה ביארנו ונתבאר אצל החכמים, כמו שהקדוש ברוך הוא לוקח את ישראל בימים האלה ושמח בהם, כן גם ישראל לוקחים לו להקדוש ברוך הוא שיהיה לחלקם ומשמחים בו, וזה הוא סוד הלולב עם שאר המינים שלו שהוא סוד תמונת האדם^[רא] וזה נתבאר.

זוהר פרשת פנחס (רנה):

לפי שאתרג דומה ללב תקנו שיהיה בצד שמאל, והאדם שנוטל שניהם הוא עמוד האמצעי, לולב בימינו ואתרג בשמאלו

לולב זה צדי"ק, שדומה לחוט השדרה, שבו ח"י חוליות כנגד ח"י נענועים של הלולב, והם כנגד ברכות התפלה, וכנגד ח"י אזכרות ד-"הָבּוּ לָהּ בְּנֵי אֱלִים" (תהלים כט, א), וכנגד ח"י אזכרות שבקריאת שמע, והנענועים לששה צדדים במספר ג' נענועים בכל צד הרי הם ח"י, לולב בימין כולל ו' מצות, שהם ג' הדסים, נגד גדולה גבורה תפארת, ודומים לשלשה גונים שבעין, ב' בדי ערבות נגד נצח והוד, ודומים לב' שפתים, לולב נגד יסוד, דומה לשדרה שבו קיום כל העצמות, ועליו אמר דוד, "כָּל עֲצֻמוֹתֵי תֵאֲמַרְנָה ה' מִי כְמוֹךָ" (תהלים לה, ט), אתרג נגד מלכות, דומה ללב שבו המחשבות, והנענועים שבהלל הם משותפים בהנענועים של נטילת לולב, והם ח"י באנא ה' הושיעה נא, ח"י ח"י בהודו תחלה וסוף, ח"י של נטילת לולב, הרי ע"ב, ולפיכך לולב במספר חס, וד' מינים של לולב הרי חסד זרוע הימנית, ולפיכך תקנו לולב בימין לצד החסד, אתרג שהוא לב לצד הגבורה לשמאל, ולפי שאתרג דומה ללב

זיו הזוהר

רא. סוד תמונת אדם, הא כיצד, טפח של ראש הלולב מלמעלה נגד ראש האדם, והיינו נגד ג' ספירות הראשונות כח"ב, ג' הדסים אחד מימין הלולב ואחד בשמאלו ואחד באמצע נגד חסד דרועא ימיניא גבורה דרועא שמאלא תפארת גופא, ב' ערבות אחת מימין ואחת בשמאל נגד נצח והוד

תקנו שיהיה בצד שמאל, כמו שביארנו לולב בימין ואתרג בשמאל, והם כנגד זכור ושמור, והאדם שנוטל שניהם הוא עמוד האמצעי, לולב בימינו ואתרג בשמאלו.

זוהר חלק ג דף קג עמוד ב

מי שהוא בסוד האמונה ומזרע וגזע ישראל ישבו בסכות

"בַּסֶּכֶת תֵּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים". מצוה זו לישב בסוכה, והרי ביארנו, בשביל להראות שישראל יושבים בסוד האמונה בלי פחד כלל, שהרי המקטרג נפרד מהם, וכל מי שהוא בסוד האמונה ישב בסוכה, כמו שביארנו, שכתוב: **"כָּל הָאֲזָרְחַ בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסֶּכֶת"**, מי שהוא בסוד האמונה ומזרע וגזע ישראל ישבו בסכות, וסוד זה נתבאר בכמה מקומות, (פנחס רנה): כתוב: **"בַּחֲמֵשֶׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה חַג הַסֻּכּוֹת וְגו'**, וכתוב: **"וְחַגְתֶּם אֹתוֹ חַג לַה' שְׁבַעַת יָמִים בְּשָׁנָה"**, בחמשה עשר, מצד של יח, וחגתם את"ו, זו אות ו, עמוד האמצעי, שבעת ימים, מצד של בת שבע שהיא מלכו"ת, ג' אבות רועה הנאמן אהרן יוסף ודוד הרי הם שבעה נגד שבע הספירות. ובשביל ז' הספירות נאמר: **"כִּי בַּסֻּכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאֵי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם"**, בשבעה ענני הכבוד, סוכ"ה באות ו היא בסוד שתי המדרגות הויה אדני, וכך עולה סוכ"ה במספר יאהדונהי, הם שני הכרובים אשר סוככים בכנפיהם על הכפרת **"וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו"** (שמות כה, ט), ויש עשרה טפחים בכרובים מלמטה למעלה מרגליהם עד ראשיהם, ומלמעלה למטה מראשיהם עד רגליהם, שהם עשרה טפחים, היינו יוד, ועומדים על עשרה טפחים של הארון והכפרת, היינו י, ולפיכך בשיעור הסוכה אמרו החכמים לא פחות מעשרה ולא למעלה מעשרים. לא פחות מעשר שהיא מלכו"ת, עשירית של כל המדרגות, ולא למעלה מעשרים, שהוא כ כתר עליון, שאין העין שולטת בו, ע"כ ר"מ.

זוהר חלק ג דף קד עמוד ב

כל מנורות העליונות כולן הן מנורות להדליק בהן שמן המשחה העליון

"צו את בני ישראל ויקחו אליהם שמן זית זך כתיב למאור וגו'". אמר רבי אלעזר, זה נתבאר, אבל למה סמך הקדוש ברוך הוא פרשה זו לפרשת המועדים, אלא לפי שכל מנורות העליונות כולן הן מנורות להדליק בהן שמן המשחה העליון^[ב] כמו שנתבאר, ועל ידי ישראל מתברכים עליונים ותחתונים ונדלקות המנורות, כמו שביארו בהכתוב: **"שמן וקטרת ישמח לב"** (משלי כז, ט), שזו שמחת העליונים והתחתונים.

זוהר פרשת אמור (דף קה ע"א)

מי שאומר שאין נצרך מעשה או דבור בכל ענין, להוציאם לפועל ולעשות בהם קול תצא רוחו

רבי אבא אמר, בוא וראה, מי שאומר שאין נצרך מעשה או דבור בכל ענין, להוציאם לפועל ולעשות בהם קול^[ג] תצא רוחו, והרי כאן פרשה זו מוכחת, הדלקת הנרות וקטרת

זיו הזוהר
 תרין סמכי קשוט, שדרה של הלולב עד למטה נגד שדרה שבאדם עם חליותיה המקושרת עם היסוד, והאתרג נגד מלכות. **רב**. פירוש, שכל הספירות למעלה הן לבעבור שיתגלה ויופיע בהן הארת השפע הנשפע מעולם החכמה על ידי התקשרותו עם עולם הבינה. **רג**. מכל עשיית מצוה נעשה קול

הסמים ביחד, [שכתוב: "וּבַהֲעֵלַת אֶהְרֹן אֶת הַנִּרְתָּ בֵּין הָעֲרִפִּים יִקְטִרְנָה" (שמות ל, ח)] ועל כן כתוב: "שָׁמֶן וְקִטְרֹת יִשְׁמַח לֵב", שבעבודה זו נמצאת הדלקה ושמחה למעלה ולמטה, והתקשרותם יחד כראוי, לפי שעל ידי העבודה שלמטה נתעורר פעולה למעלה, אמר רבי יהודה, מזבח שלמטה מעורר מזבח אחר, כהן שלמטה מעורר כהן אחר, כי בהעבודה שלמטה נתעורר עבודה למעלה.

רעיא מהימנא חלק ג דף פח עמוד ב

על ידי הכהן מאירים הנרות בכל, לשמוח בשמחה ולהשפיע שמחה בכל הצדדים בכח הדלקת הנרות, שתהיה נמצאת שמחה בכל הצדדים

"מִחוּץ לְפָרֶכֶת הָעֵדוּת בְּאֵהָל מוֹעֵד יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אֶהְרֹן מְעַרְבֵד עַד בֶּקֶר וּגו'". מצוה זו שיסדר הכהן בכל יום הנרות בבית המקדש, והרי ביארנו בסוד המנורה, וסוד הכהן שהוא כדמיון שלמעלה, לפי שאור העליון בשמן המשחה יורד על ראש הכהן בתחלה, ואחר כך הוא מדליק ומאיר כל הנרות, שכתוב: "כִּשְׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יָרֵד עַל הַזָּקֵן וְזָקֵן אֶהְרֹן שִׁיֵּרֵד עַל פִּי מְדוּתָיו" (תהלים קלג, ב), "כִּשְׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ", זה שמן משחת קודש העליון הנמשך והיוצא ממקום הנהר העמוק מכל, [יד] דבר אחר, שנמשך ויוצא מן ראשית כל ראשית נסתר כל נסתרות [יה] על הראש, על הראש בודאי, ראש העולם שנקרא אדם קדמון [יח] יורד על הזקן, זה זקן של כבוד כמו שנתבאר, [יז] זקן אהרן, זה כהן הגדול שלמעלה, ושמן ההוא יורד על פי מדותיו [יח] ומאותו השמן נמשך ויוצא ויורד לתחתונים, וכדמיון זה נמשך ונתעטר כהן התחתון בשמן המשחה למטה, ככתוב: "כִּי שֶׁמֶן מִשְׁחַת אֱלֹהֵיוֹ עָלָיו וּגו'", ועל כן ניתנה רשות להכהן בלבדו לסדר הנרות ולהדליקם בכל יום ב' פעמים, כנגד הארת היחוד שני פעמים, וקרבתו בכל יום ב' פעמים, והכל נצרך, ועל ידי הכהן מאירים הנרות בכל, למעלה ולמטה, לשמוח בשמחה ולהשפיע שמחה בכל הצדדים בכח הדלקת הנרות, שהרי שתי אלה העבודות על ידי הכהן, שתהיה נמצאת שמחה בכל הצדדים, ואלו הם, הדלקת הנרות והקטרת הקטרת, והרי ביארנו בהכתוב, "שָׁמֶן וְקִטְרֹת יִשְׁמַח לֵב", ע"כ ר"מ.

זוהר חלק ג דף קה עמוד ב

כל מי שבא מן זרע מזוהם לבסוף נתפרסם לפני הכל

"וַיֵּצֵא בֶן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרִי וּגו'". אמר רבי יהודה, "וַיֵּצֵא", יצא מכלל החלק של ישראל, יצא מכלל הכל, יצא מכלל האמונה, "וַיֵּצֵא בְּמַחְנֵה", מכאן למדנו, כל מי שבא מן זרע מזוהם לבסוף נתפרסם לפני הכל, מי גרם לו, זוהם של חלק הרע שיש בו, שאין לו חלק בכלל ישראל.

זיו הזוהר
למעלה, היינו שנברא מלאך מליץ המכריז ואומר נבראתי על ידי פלוני. **רד**. זו השפעת העליונה הנובעת תמיד מהזדוגות חכמה ובינה. **רה**. היינו מספירת כתר. **רו**. זה השם של ספירת כתר. **רז**. כך נקראות י"ג מדות הרחמים. **רח**. מתחלה תרד השפע עד ספירת החסד שנקראת כהן הגדול,

זוהר חלק ג דף ק עמוד א

"וַיְבִיאוּ אֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה", מפני מה אל משה, כיון שראה אותו משה מיד, וינוחוהו במשמר, והאב והבן נפלו בידי משה

"וַיִּנְצְוּ בַּמַּחְנֶה בֶן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי", רבי אבא אמר, זה היה בן אשה אחרת, שאביו היה בעלה של שלומית, וכיון שבא עליה מצרי ההוא בחצי הלילה חזר לביתו והכיר הדבר, פירש עצמו ממנה ולא בא עליה, לקח אשה אחרת והוליד לזה, והוא נקרא איש הישראלי, והאחר בן הישראלית. רבי יצחק אמר, האיש הישראלי בעלה של שלומית היה, רבי יהודה אמר, בן בעלה של שלומית מאשה אחרת היה, אמר רבי יצחק, נצו ביחד ואמר לו, המעשה מן אמו, וכי אביו היה זה שנהרג על ידי השם הקדוש, כמו שביארנו במה שכתוב: "הֲלֹהֶרְגֵנִי אַתָּה אָמַר" (שמות ב, יד), שהרי בכח השם הקדוש הרגו משה, ועל כן הוציא דבור רע כנגדו, וזהו שכתוב: "וַיִּקַּב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלַל", מהו ויקוב, אמר רבי אבא, ויקוב ודאי, כמו שכתוב: "וַיִּקַּב חֹר בְּדַלְתּוֹ" (מלכים ב' יב, י), נקב מה שהיה נסתם, ושם אמו שלומית בת דברי, עד כאן היה נסתם שם אמו, כיון שכתוב: "וַיִּקַּב" הרי הוא פירש שם אמו. "וַיְבִיאוּ אֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה", מפני מה אל משה, אלא לפי שהרג את אביו בהשם הקדוש לפיכך "וַיְבִיאוּ אֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה", כיון שראה אותו משה מיד, וינוחוהו במשמר, והאב והבן נפלו בידי משה.

זוהר חלק ג דף קו עמוד א

באות אחת קטנה תלויים אלף אלפים ורבוא רבבות עולמות הנכספים

"וְאֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו וְנָשָׂא חֲטָאוֹ". רבי יהודה אמר, כי יקלל אלהיו סתם, ולפי שאמר אלהיו סתם לכך ונשא חטאו, שהרי אין אנו יודעים מי הוא אלהיו, מה היא יראתו, אם אחד מן השרים או אחד מן הכוכבים או אחד ממנהיגי העולם, אמר רבי יוסי, אם צדיק גמור הוא אל יעורר דיבור בחילותיהם, וכיון שזה היה מעורר דיבור זה חיישינן שמיונות נזרקה בו, לכך לא ימות על זה לפי שהוא דבר סתום, רבי יהודה אמר, דנים אותו לטוב בזה, שאם אמר סתם אלהי יכול לטעון אלהי שהיה לי עד עכשיו, שנמשכתי אחריו בלבי, ועכשיו חזרתי בי לקבל עלי אמונה העליונה, אבל אם אמר ה' אלהים או ה' ונקבו בשם, זה אינו יכול לטעון כך, לפי שזה השם הוא עיקר האמונה, וכל אות ואות מן השם הקדוש הזה עולה לשם שלם.

זוהר חלק ג דף קו עמוד ב

באות אחת קטנה תלויים אלף אלפים ורבוא רבבות עולמות הנכספים

אמר רבי יוסי, כך הוא בודאי, שהרי שם הזה הוא אמונת העליונים והתחתונים, ועליו מתקיימים כל העולמות, ובאות אחת קטנה תלויים אלף אלפים ורבוא רבבות עולמות הנכספים, ועל כן למדנו, שאלו האותיות נקשרות אלו באלו, וכמה אלפי רבבות עולמות תלויים בכל אות ואות, ועולות ומתקשרות בהאמונה^[רט] ונסתר בהן מה שאין משגיחים

זוהר חלק ג דף קו עמוד ב
ומשם לשאר המדות הספירות והעולמות שלמטה. רט. עיקר האמונה היא שכל הספירות וכל

עליונים ותחתונים, התורה בהן תלויה, עולם הזה ועולם הבא בהן תלויים, הוא ושמו אחד. רבי אבא אמר, "אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו וְנָשָׂא חֲטָאוֹ", בוא וראה, כשהיו ישראל במצרים היו יודעים באותן שרי העולם הממונים על שאר האומות, וכל אחד ואחד היה לו אדון בלבדו מהם, כיון שנתקשרו בקשר האמונה והקריבם הקדוש ברוך הוא לעבודתו, התפרשו מהם, וקרבו אצל האמונה העליונה והקדושה, ולפיכך כתוב: "אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו", ואף על פי שעבודה זרה היא, כיון שאני הפקדתי אותם לממונים בהנהגת העולם, מי שמקלל ומבזה אותם "וְנָשָׂא חֲטָאוֹ", בודאי, שהרי ברשותי עומדים והולכים ומנהיגים לבני העולם, בשביל אלה "וְנָשָׂא חֲטָאוֹ", לפי שמבזה מעשי ידי, מבזה למשמי שאני הפקדתי, ואסור הדבר, אבל מיתה אינו נתחייב בשבילם, אבל "וְנִקְבַּ שְׁם ה' מוֹת יוֹמֵת", לא ונשא חטאו כמו בשביל אלה, אלא מות יומת, מות בעולם הזה, יומת בעולם הבא.

זוהר חלק ג דף קז עמוד א

"וַיַּעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ" הרי מלך העליון למען רחם על מעשי ידיו הזהירו

אמר רבי שמעון, בוא וראה, שהרי האנשים אין יודעים ואין מבינים ואין משגיחים, בשעה שברא הקדוש ברוך הוא לאדם והיה מכבודו בכבוד העליון, בקש ממנו שיהיה דבוק בו, כדי שיהיה נמצא באחדות בלב אחד ובמקום הדבקות של אחד, שלא ישתנה ולא יתהפך לעולם באותו קשר האמונה של אחד, שהכל בו נקשר, זהו שכתוב: "וַיַּעַץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֹּן" (בראשית ב, ט), ואחר כך סרו מדרך האמונה, ועזבו עץ האחד העליון מכל העצים, ובא להתדבק במקום שנשתנה ונתהפך מן גון לגון, מן טוב לרע ומרע לטוב, וירדו מלמעלה למטה והתדבקו למטה במקום שיש הרבה השתנות, ועזבו לעליון מכל שהוא אחד ואינו נשתנה לעולם, זהו שכתוב: "אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יֶשֶׁר וְהָמָה בִּקְשׁוּ חֲשִׁבֹנוֹת רַבִּים" (קהלת ז, ט), חשבונות של רבים בודאי, אז נהפך לבם כדמיון צד ההוא ממש, פעמים לטוב פעמים לרע, פעמים לרחמים פעמים לדין, כמו אותו הענין שנדבקו בה, ובודאי המה בקשו חשבונות רבים והתדבקו בהם, אמר לו הקדוש ברוך הוא לאדם, עזבת חיים ונדבקת במיתה, חיים, שכתוב: "וַיַּעַץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֹּן" (בראשית ב, ט), עץ שנקרא חיים, שכל מי הדבוק בו, אינו טועם טעם מיתה לעולם, ואתה נדבקת בעץ אחר, הרי ודאי המיתה היא לנגדך, זהו שכתוב: "רַגְלֶיךָ יִרְדוּת מוֹת" (משלי ה, ה), וכתוב: "וּמוֹצֵא אָנִי מֵרַ מְמוֹת אֶת הָאֲשֶׁה" (קהלת ז, כו), ודאי במקום של מיתה נדבקת ועזבת מקום החיים, לפיכך נגזרה עלי ועל כל העולם מיתה, אם הוא חטא כל העולם מה חטא, אפשר תאמר, שכל הבריות באו ואכלו מעץ הזה שהשליך פריו לכל, לא כן, אלא בשעה שאדם עמד על רגליו ראו אותו כל

העולמות קשורים ומתאחדים זה בזה באחדות גמורה למעלה מעלה וגבוה על גבוה עד אין סוף.

החיים, והוא עלמא דדכורא, והמלכות ששורשה השם אלהים או השם אדני נקראת עץ הדעת טוב ורע, ועלינו לכוון תמיד בשני השמות וזה נקרא יחוד קב"ה ושכינתיה, וחטא אדם הראשון היה שהפריד האות ד מן אח והשתחווה להמלכות בלבדה שרגליה יורדות מות והמשיך מיתה לעולם

ר. קשר האמונה של אחדות היא תיבת אחד, א כתר, ח אלו הח' ספירות ח"ב חג"ת נה"י, ד זו המלכות, וספירת התפארת ששורשה שם הוי"ה ב"ה היא כמו מרכז לשאר הספירות, ונקרא עץ

הבריות ופחדו ממנו, והיו הולכים אחריו כעבדים לפני המלך, והוא אמר להם, אני ואתם, **"בֹּאוּ נִשְׁתַּחֲוּהוּ וְנִכְרַעְהוּ נִבְרָכָה לְפָנָי ה' עֲשֵׂנוּ"** (תהלים צה, ו), וכולם הלכו אחריו, כיון שראו לאדם שהשתחוה למקום הזה והתדבק בו, נמשכו כולם אחריו, וגרם מיתה לו ולכל העולם, אז נשתנה אדם לכמה גונים, פעמים לטוב ופעמים לרע, פעמים ברוגז ופעמים במנוחה, פעמים בדין ופעמים ברחמים, פעמים בחיים ופעמים במיתה, ולא עמד בקיום תמיד באחד מהם, לפי שמקום ההוא גרם לו כך, ועל כן נקרא להט החרב המתהפכת, מצד זה לצד זה, מטוב לרע, מרחמים לדין, מן שלום למלחמה, מתהפכת היא בכל, ונקרא טוב ורע, שכתוב: **"וַיִּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ"** (בראשית ב, יז), הרי מלך העליון למען רחם על מעשי ידיו הזהירו, ואמר לו, **"וַיִּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ"**, והוא לא קבל ממנו ונמשך אחר אשתו נגרש לעולם, שהרי האשה למקום הזה עולה ולא יותר, והאשה גרמה מיתה לכל, בוא וראה, לעולם הבא כתוב: **"כִּי כִימֵי הָעֶץ יָמֵי עַמִּי"** (ישעיהו סה, כב), כימי העץ, עץ ההוא הידוע, על אותו הזמן כתוב: **"בְּלַע הַמָּוֶת לְנֶצַח וּמָחָה ה' אֱלֹהִים דְּמַעָה מַעַל כָּל פְּנִים וְחָרְפַת עַמּוֹ יָסִיר מַעַל כָּל הָאָרֶץ"** (ישעיהו כה, ח), ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

זיו הזוהר

ומלואו, ואין כאן מקום לבאר הענין באריכות כי המקלל יבין השייכות לכאן זה המאמר העמוק של יש בזה סודות גדולים ועסוקים, והמבין ענין רבי שמעון בר יוחאי זכור לטוב.